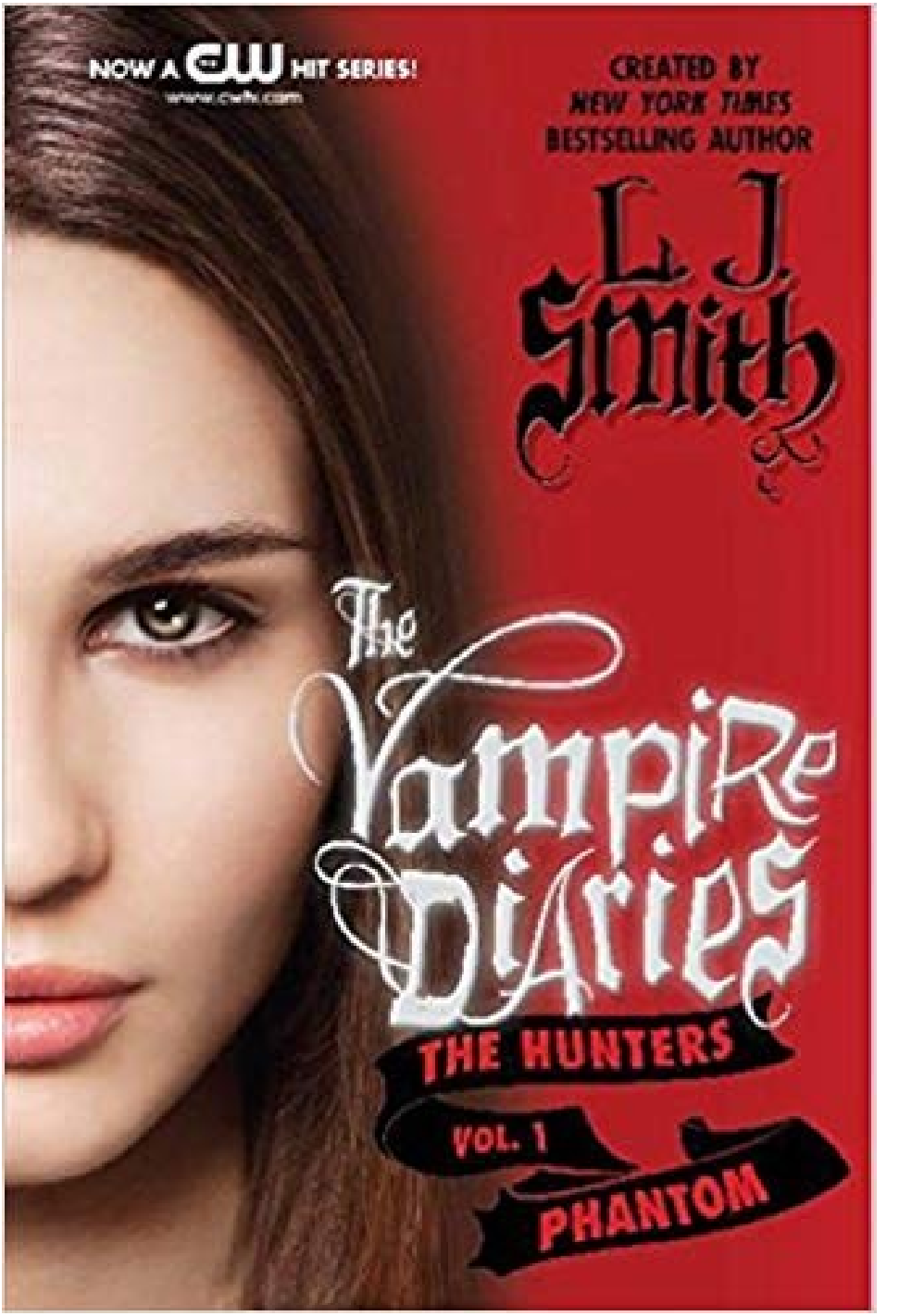
NOW A CW HIT SERIES!
www.cwtv.com
CREATED BY
NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR
L. J. Smith
The Vampire Diaries
THE HUNTERS
VOL. 1
PHANTOM

Elena Gilbert păși pe o porțiune netedă de iarbă, firele elastice lăsându-se sub tălpile ei. Pâlcuri de trandafiri stacojii și nemțișori violet ieșeau din pământ, iar deasupra capului Elenei atârna o cupolă uriașă, pe care sclipeau felinare strălucitoare. Pe terasa din fața ei se arcuiau două fântâni albe de marmură, care aruncau în aer jeturi de apă. Totul era frumos, elegant și cumva familiar.

Ăsta e palatul lui Bloddeuwedd, spuse o voce în capul ei. Dar ultima oară când se aflase aici, peluza fusese plină de invitați veseli care dansau. Acum dispăruseră cu toții, deși rămăseseră urme ale prezenței lor: pahare goale umpleau mesele aranjate pe marginea pajiștii; un șal de mătase era aruncat pe un scaun; un pantof cu toc foarte înalt zăcea pe ghizdul uneia dintre fântâni.

Mai era ceva ciudat. înainte, scena din fața ei fusese scăldată într-o lucire roșiatică drăcească, ce lumina totul în Dimensiunea întunecată, transformând albastrul în purpuriu, albul în roz, iar rozul în nuanța catifelată a sângelui. Acum, peste tot strălucea o lumină limpede, iar deasupra, pe cer, plutea calmă o lună albă plină.

O mișcare ușoară se auzi în spatele ei și Elena își dădu seama cu o tresărire că de fapt nu era singură. O siluetă întunecată era dintr-odată acolo, apropiindu-se de ea.

Damon.

Bineînțeles că era Damon, își spuse Elena, zâmbind. Dacă exista cineva care să apară pe neașteptate înaintea ei aici, în ceea ce părea să fie sfârșitul lumii — sau cel puțin momentul de după sfârșitul unei petreceri — acela nu putea fi decât Damon. Doamne, era atât de frumos! Negru pe negru: păr negru moale, ochi negri precum miezul de noapte, jeanși negri și o jachetă moale de piele.

Când privirile li se întâlniră, ea era atât de bucuroasă să-l vadă, încât i se tăie răsuflarea. Se aruncă și-l îmbrățișă, prinzându-se de gâtul său, simțind mușchii supli și tari din brațele și pieptul lui.

„Damon”, spuse ea, cu vocea tremurându-i dintr-un motiv oarecare.

Și trupul îi tremura, și Damon o mângâie pe brațe și umeri, pentru a o liniști.

„Ce s-a întâmplat, prințesă? Nu-mi spune că ți-e frică.”

Ii zâmbi afectat și lenevos, și mâinile lui erau puternice și calme.

„Ba da, mi-e frică”, răspunse ea.

„Dar de ce ți-e frică?”

Asta o zăpăci pentru o clipă. Apoi, încet, lipindu-și obrazul de-al lui, spuse:

„Mi-e frică să nu fie doar un vis.”

„O să-ți spun un secret, prințesă”, îi șopti el la ureche. „Tu și cu mine suntem singurele lucruri adevărate aici. Tot restul este vis.”

„Doar tu și cu mine?” repetă Elena, simțind cum o sâcâie un gând supărător, ca și cum ar fi uitat ceva — sau pe cineva.

Un funigel de cenușă ateriză pe rochia ei și ea îl îndepărtă absentă.

„Suntem doar noi doi, Elena”, spuse Damon tăios. „Tu ești a mea. Eu sunt al tău. Noi ne iubim de la începuturile timpului.”

Sigur. De aceea tremura ea probabil — de bucurie. El era al ei. Ea era a lui. Erau suflete-pereche.

Șopti un singur cuvânt:

„Da. ”

Apoi el o sărută.

Buzele lui erau la. fel de moi ca mătasea, și când sărutul deveni mai profund, ea își lăsă capul pe spate, dându-și la iveală gâtul, anticipând înțepătura dublă ca de viespe pe care el i-o făcuse de atâtea ori.

Când n-o simți, deschise ochii întrebătoare. Luna era ia fel de strălucitoare, iar în aer plutea parfumul amețitor al trandafirilor. Dar trăsăturile fin cizelate ale lui Damon erau palide sub coama de păr negru, și pe jacheta lui poposiseră și mai mulți funigei de cenușă. Deodată, toate îndoielile mărunte care o sâcâiseră îi apărură limpezi.

Oh, nu! Oh, nu!

„Damon.” Elena icni, privindu-1 cu disperare, în vreme ce ochii ei se umpleau de lacrimi. „Tu nu poți să fii aici, Damon. Tu ești... mort.”

„De mai bine de cinci sute de ani, prințesă.”

Damon îi aruncă zâmbetul lui orbitor. în jurul lor continua să cadă cenușa, ca o ploaie gri fină, aceeași cenușă sumbră sub care era îngropat trupul lui Damon, dincolo de lumi și dimensiuni.

„Damon, tu... ești mort acum. Nu nemuritor, ci... dispărut.”

‚Jfu, Elena... ”

Începu să pâlpâie și să dispară, la fel ca un bec care se stingea.

„Da. Da! Te-am ținut în brațe pe când mureai...”

Elena plângea neputincioasă. Acum nu mai simțea deloc brațele lui Damon. El dispărea în lumina tremurătoare.

„Ascultă-mă, Elena...”

Acum nu mai ținea în brațe decât lumina lunii. Durerea îi strânse inima.

„Tot ce trebuie să faci e să mă strigi”, se auzi vocea lui Damon. „Tot ce trebuie...”

Vocea i se stinse în foșnetul vântului printre copaci. Elena deschise brusc ochii. Ca prin ceață, își dădu

seama că se afla într-o cameră inundată de lumina soa- relui, și o cioară uriașă era cocoțată pe pervazul unei fe- restre deschise. Pasărea își lăsă capul pe o parte și scoase un croncănit, privind-o cu ochi strălucitori.

Elena simți un fior pe șira spinării.

— Damon? șopti ea.

Dar cioara doar își întinse aripile și zbură de-acolo.

Dragâ jumalule,

Suntacasă! Nd nu îndrăznesc să cred, dar iată-mă aici!

M-am trezit cu un sentiment atât de ciudat! Nu știam unde mă aflu, și am rămas pur și simplu întinsă acolo, adulmecând parfumul de curat al balsamului de rufe impregnat în cearșafuri, încercând, să-mi dau seama de ce totul părea atât de familiar.

Nu eram în conacul lui Lady Ulma. Acolo dormisem cuibărită în cele mai netede satinuri și în cele mai moi catifele, iar aerul mirosea a tămâie. Și nu eram nici la pensiune: doamna Flowers spală așternuturile într-un amestec straniu de ierburi despre care Bonnie spune că e pentru protecție și vise plăcute.

Și deodată, am știut. Eram acasă. Gardienele au reușit! M-au adus acasă.

Toiul și nimic nu s-a schimbai E aceeași cameră în care am dormit de când eram bebeluș: comoda din lemn de cireș bine lustruită și balansoarul; cocoțat pe un raft, cățelușul de pluș alb cu negru, pe care Matt l-a câștigat la carnavalul de iarnă în clasa a noua; biroul meu cu rulou, cu casetele lui; oglinda veche bogat împodobită de deasupra măsuței de toaletă; și posterele cu Monet și Klimt de la expozițiile la care m-a dus mătușa Judith în Washington, DC. Până și pieptănul și peria mea sunt așezate ordonat, unul lângă altul, pe măsuța. Totul este așa cum ar trebui să fie.

M-am ridicat din pat și con luat din birou un cuțit de argint de deschis scrisori pentru a sălta scândura secretă din podeaua dulapului meu de haine, vechea mea ascunzătoare, și am găsit jurnalul ăsta, chiar acolo unde l-am ascuns cu atâtea luni în urmă. Ultima însemnare este cea pe care am scris-o înainte de zjua Orașului, în noiembrie, înainte sa... mor. înainte să plec de acasă și să nu mă mai întorc niciodată. Până acum.

În însemnarea aia povesteam în detaliu planul nostru de a recupera pe furiș celălalt jurnal al meu, cel pe care Caro- line mi l-a jurat, cel pe care avea de gând să-l citească la serbarea de Jjua Orașului, cu voce tare, știind bine că avea să-mi distrugă viața. Chiar a doua zi m-am înecat în pârâul Wickery și am revenit ca vampir. Și pe urmă am murit din nou și m-am întors ca ființâ omenească, și am călătorit în Dimensiunea întunecată și am avut o mie de aventuri.

Iar vechiul meu jurnal a rămas chiar aici unde l-am lăsat, sub podeaua din dulap, așteptându-mâ.

Cealaltă Elenă, cea pe care Gardienele au întipărit-o în mintea tuturor, a fost aici în toate aceste luni, mergând la școală și ducând o viață normală. Acea Elenă nu a scris aici. Adevărul e că mă simt ușurată. N-arfi straniu să văd însemnări în jurnal cu scrisul meu și să nu-mi aduc aminte de absolut nimic din lucrurile pe care le povestesc? Deși poate că asta ar fi fost folositor. Habar n-am ce crede lumea din Fell's Church că s-a întâmplat în lunile care s-au scurs de la fiua Orașului

Întregul Fell's Church are șansa unui nou început. Kitsune-Ă? au distrus orașul ăsta din pură răutate, stârnind copiii împotriva părinților, determinandu-i pe oameni să-și facă rău, lor înșiși și tuturor celor pe care îi iubeau.

Dar acum nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

Dacă s-au ținut de cuvânt Gardienele, toată lumea care a murit este acum din nou în viață; bietele Vickie Bennett și Sue Car son, omorâte de Katherine și Klaus și Tyler Smalbuvood în iama trecută; nesuferitul domn Tanner; toți acei nevinovați pe care kitsune-Ze i-au omorât sau cărora le-au provocat moartea Eu. Toate din nou așa cum au fost, toate luând-o de la capăt.

Și, cu excepția mea și a prietenilor mei apropiați — Meredith, Bonnie, Matt, dragul meu Stefan și doamna

Flowers —- nimeni altcineva nu știe că viața nu s-a mai scurs ca de obicei de la fiua Orașului încoace.

Am primit cu toții o alta șansă. Am reușit. Am salvat pe toata lumea.

Pe toți, cu excepția lui Damon. în cele din urmă, el ne-a salvat, dar noi n-am putut sâ-l salvăm. Deși ne-am străduit din greu și am implorat cu disperare, nu a existat nici o modalitate prin care Gardienele sâ-l aducă înapoi. Iar vampirii nu se reîncarnează. Ei nu se duc în rai, și nici în iad, și în nici un fel de viață de apoi. Ei pur și simplu... dispar.

Eiena se opri din scris pentru o clipă și trase adânc aer în piept. Ochii i se umplură de lacrimi, dar se aplecă din nou peste jurnal. Trebuia să spună tot adevărul, asta dacă voia să existe un rost în a ține un jurnal.

Damon a murit în brațele mele. A fost o agonie cumplită să văd cum îl pierd. Dar n-o sâ-i spun niciodată lui Stefan ce am simțit cu adevărat pentru fratele lui. Ar fi o cruzime — și la ce-ar servi acum?

Tot nu pot să cred că nu mai e. Nimeni nu avea atâta viață în el ca Damon — nimeni nu iubea viața mai mult ca el. Acum n-o să știe niciodată...

În acea clipă, ușa camerei Elenei se dădu de perete și Elena, cu inima sărindu-i din piept, închise repede jurnalul. Dar intrusul nu era decât surioara ei mai mică,

Margaret, îmbrăcată într-o pijama roz înflorată, cu părul ei blond mătăsos ciufulit și ridicat în creștetul capului ca penele unui sturz. Fetița de cinci ani nu-și încetini pasul decât când ajunse aproape de Elena — și atunci se aruncă peste ea prin aer.

Aterizâ direct pe sora ei mai mare, lăsând-o aproape fără răsuflare. Obrajii lui Margaret erau uzi, ochii îi străluceau și mânuțele ei se agățau strâns de Elena.

Elena se trezi strângând-o la fel de tare, simțind greutatea surorii ei, trăgând în nări mirosul ei dulce de șampon de copii amestecat cu cel de plastilină.

— Mi-a fost dor de tine! spuse Margaret, pe punctul de a izbucni în plâns. Elena! Mi-a fost așa de dor de tine!

— Ce?

In ciuda efortului de a-și păstra vocea glumeață, Elena o auzea tremurând. își dădu seama cu o tresărire că n-o mai văzuse pe Margaret — n-o mai văzuse cu adevărat — de mai bine de opt luni. Dar Margaret nu avea cum să știe asta.

— Ți-a fost așa de dor de mine de aseară de când te-ai culcat, încât a trebuit să vii în fugă să mă cauți?

Margaret se trase puțin în spate și se uită lung la Elena. Ochii de un albastru limpede ai fetiței de cinci ani aveau o privire ciudată, o privire intensă, cunoscătoare, care o făcu pe Elena să simtă un fior de gheață pe șira spinării.

Dar Margaret nu spuse nimic. Pur și simplu se agățâ mai tare de Elena, ghemuindu-se și lăsându-și capul pe umărul ei.

— Am avut un vis urât. Am visat că m-ai părăsit. Ai plecat.

Ultimul cuvânt răsună ca o tânguire șoptită.

— Oh, Margaret, spuse Elena, îmbrățișându-și su- rioara, a fost doar un vis. Nu plec nicăieri.

Închise ochii și rămase cu brațele în jurul lui Margaret, rugându-se ca surioara ei să fi avut cu adevărat doar un coșmar, și nu cumva să se fi strecurat prin vreo fisură a vrăjii Gardienelor.

— Bun, scumpo, e timpul să ne mișcăm, spuse Elena după câteva momente, gâdilând-o ușor pe Margaret pe o parte. Ce-ai zice de un mic dejun fabulos, tu și cu mine? Să-ți fac niște clătite?

Margaret se ridică în capul oaselor și se uită la Elena cu ochii ei albaștri larg deschiși.

— Unchiul Robert face vafe, spuse. întotdeauna face vafe duminica dimineața. Ai uitat?

Unchiul Robert. Așa-i. El și mătușa Judith se căsătoriseră după moartea Elenei.

— Sigur, așa face, iepuraș, spuse ea veselă. Pentru o clipă, am uitat că e duminică.

Acum, că Margaret pomenise de asta, auzea pe cineva în bucătărie. Și simțea o aromă delicioasă de mâncare. Adulmecă.

— E șuncă?

Margaret încuviință din cap.

— Hai să ne întrecem până la bucătărie!

Elena râse și se întinse.

— Dă-mi un minut să mă trezesc de-a binelea. Ne întâlnim jos.

0 să vorbesc cu mătușa Judith, își dădu ea seama, cuprinsă brusc de bucurie.

Margaret țâșni din pat. La ușă se opri și privi înapoi către sora ei.

— Sigur vii jos, da? întrebă șovăitor.

— Sigur vin, spuse Elena, iar Margaret zâmbi și o pomi pe coridor.

Privind-o, Elena se gândi din nou cât de uluitoare era a doua șansă — de fapt, a treia — pe care o primise. Pentru o clipă, Elena doar se lăsă în voia senzației de a fi în casa ei dragă, un loc în care nu crezuse niciodată că avea să mai locuiască. Auzea vocea subțirică și veselă a lui Margaret sporovăind fericită jos în bucătărie și vocea gravă și mai groasă a lui Robert răspunzându-i. Era atât de norocoasă, în ciuda a toate, să fie în sfârșit acasă! Ce putea fi mai bine?

Ochii i se umplură de lacrimi și îi închise strâns. Ce întrebare prostească} Ce putea fi mai minunat? Dacă acea cioară de pe pervazul ei ar fi fost Damon, dacă ar fi știut că el e undeva acolo, gata să-i arunce zâmbetul lui leneș sau chiar să o enerveze dinadins, ei da, asta ar fi fost mult mai bine.

Elena deschise ochii și clipi cu putere de câteva ori, vrând să-și îndepărteze lacrimile. Nu putea să clacheze. Nu acum. Nu când urma să-și vadă din nou familia. Acum avea să zâmbească și să râdă și să-i îmbrățișeze pe toți. Mai târziu, avea să se prăbușească, lăsându-se în voia durerii ascuțite dinăuntrul ei și o să-și îngăduie să plângă. In definitiv, avea tot timpul din lume să-1 jelească pe Damon, căci pierderea lui nu va înceta niciodată s-o doară.

Soarele dimineții strălucea peste aleea lungă și șerpuită care ducea la garajul din spatele pensiunii. Norișori albi pufoși lunecau grăbiți pe cerul azuriu. Era o priveliște atât de liniștită, încât era aproape imposibil să crezi că se întâmplase vreodată ceva rău în locul ăsta.

Ultima dată când am fost aici, își spuse Stefan, punându-și ochelarii de soare, era o pustietate.

Când fofranHe stăpâniseră Fell's Church, aici fusese o zonă de război. Copii împotriva părinților, adolescente care se mutilau singure, orașul pe jumătate distrus. Sânge pe străzi, durere și suferință peste tot.

În spatele lui, ușa din față a pensiunii se deschise. Stefan se întoarse repede și o văzu pe doamna Flowers ieșind din casă. Bătrâna purta o rochie neagră lungă și ochii îi erau umbriți de o pălărie de paie împodobită cu flori artificiale. Părea obosită, epuizată, dar zâmbetul ei era la fel de blând ca întotdeauna.

— Stefan, spuse ea. In dimineața asta, întreaga lume este exact așa cum ar trebui să fie. Doamna Flowers se apropie și ridică privirea către fața lui, cu ochii ei albaștri pătrunzători plini de căldură și înțelegere. Părea că se pregătește să-l întrebe ceva, dar în ultimul moment se răzgândi și în schimb spuse: Meredith a sunat, și Matt. Se pare că, surprinzător, toată lumea a scăpat cu bine. Ezită, apoi îl strânse ușor de braț. Aproape toată lumea.

Lui Stefan, pieptul i se strânse de durere. Nu voia să vorbească despre Damon. Nu putea, nu încă. Lăsă capul în jos.

— Vă datorăm foarte mult, doamnă Flowers, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele. N-am fi putut niciodată să înfrângem ktisune-\z fără ajutorul dumneavoastră — dumneavoastră ați fost cea care le-a încolțit și ați apărat atâta vreme orașul. Nici unul dintre noi n-o să uite vreodată asta.

Zâmbetul doamnei Flowers se lărgi și într-un obraz îi apăru pe neașteptate o gropiță.

— Mulțumesc, Stefan, răspunse ea la fel de formal. Tu și ceilalți sunteți singurii alături de care aș fi vrut să lupt. Oftă și îl mângâie pe umăr. Deși probabil că în sfârșit îmbătrânesc; simt nevoia să petrec ziua de azi moțăind într-un scaun în grădină. Lupta cu răul mă consumă mai mult decât pe vremuri.

Stefan îi oferi brațul ca s-o ajute să coboare treptele verandei și ea îi zâmbi din nou.

— Spune-i Elenei că o să fac biscuiții ăia de ceai care-i plac oricând e gate să-și lase familia și să vină în vizită, spuse, apoi se întoarse către grădina ei de trandafiri.

Elena șifamilia ei. Stefan și-o imagină pe iubita lui, cu părul ei auriu căzându-i pe umeri, cu micuța Margaret în poală. Elena avea acum posibilitatea să mai încerce o dată viața umană adevărată, ceea ce merita totul.

Fusese vina lui Stefan că Elena își pierduse prima viață — știa asta cu o certitudine care-1 măcina pe dinăuntru. O adusese pe Katherine în Fell's Church, și Katherine o nimicise pe Elena. De data asta o să se asigure că Elena era protejată. Aruncând o ultimă privire către doamna Flowers în grădina ei, își îndreptă umerii și intră în pădure. Păsările cântau la marginile pătate de soare ale pădurii, dar Stefan pătrunse mult mai adânc, acolo unde creșteau stejari străvechi și tufărișul era des. Unde nimeni nu avea să-l vadă, unde putea vâna.

Oprindu-se intr-un mic luminiș aflat la câteva mile în adâncul pădurii, Stefan își scoase ochelarii de soare și ascultă cu atenție. Din apropiere veni pocnetul ușor al unei făpturi care se mișca în spatele unei tufe. Se concentră, cercetând cu mintea. Era un iepure, care, cu inima bătându-i repede, își căuta masa de dimineață.

Stefan își concentră mintea asupra lui. Vino la mine, gândi el, blând și convingător. Simți cum iepurele încremenește pentru o clipă, apoi țopăie încet de sub tufă, cu ochii sticloși, Veni docil către el și, la un alt îndemn mintal al lui Stefan, se opri la picioarele lui. Stefan îi ridică de jos și îl întoarse pentru a ajunge la gâtul lui delicat, unde i se zbătea pulsul. Cerându-i iertare în gând, Stefan se lăsă în voia foamei, îngăduindu-le caninilor săi să se înfigă. Sfâșie gâtul iepurelui, bând încet sângele, încercând să nu se strâmbe când îi simți gustul.

În vreme ce ki.t$une-\t amenințaseră Feîl's Church, Elena, Bonnie, Meredith și Matt insistaseră ca el să se hrănească din sângele lor, știind că sângele omenesc îi va da puterea necesară pentru a lupta. Sângele lor fusese aproape nepământean: al lui Meredith aspru și puternic, al lui Matt pur și sănătos, al lui Bonnie dulce ca o prăjitură, al Elenei amețitor și înviorător. In ciuda gustului oribil al iepurelui, caninii lui îl înțepau la amintirea foamei.

Dar acum n-o să mai bea sânge omenesc, își spuse hotărât. Nu putea să mai continue să depășească granița, chiar dacă ei erau dispuși s-o facă. Nu dacă siguranța prietenilor ei era în pericol. Trecerea de la sânge omenesc la cel de animal avea să fie dureroasă; își amintea cum se simțise când renunțase prima oară să mai bea sânge omenesc — dureri de dinți, greață, o stare de iritare, senzația că era lihnit de foame chiar și când avea stomacul plin — dar era singura opțiune. Când inima iepurelui își opri bătăile, Stefan își desprinse încet dinții de el. Ținu pentru o clipă în mâini trupușorul moale, apoi îl așeză pe pământ și îl acoperi cu frunze. Mulțumesc, micuțute, spuse în gând. Tot îi mai era foame, dar deja luase o viață în dimineața asta.

Damon ar fi râs. Stefan aproape că îl auzea. Nobilul Stefan, ar fi spus el zeflemitor, și ochii lui negri s-ar fi micșorat cu un dispreț pe jumătate afectuos. Pierzi tot ce-i mai bun din afi vampir în vreme ce te lupți cu propria-ți conștiință, prostule.

Ca și cum fusese chemată de gândurile lui, o cioară croncăni deasupra capului său. Pentru o clipă, Stefan se așteptă ca pasărea să coboare în picaj către pământ și să se transforme în fratele iui. Când nu o făcu, Stefan râse scurt de propria lui prostie și fu surprins să-și audă râsul sunând aproape ca un suspin.

Damon nu mai venea niciodată. Fratele lui dispăruse. Existaseră secole de dușmănie între ei și de-abia începuseră să-și îmbunătățească relația, unindu-și eforturile pentru a lupta împotriva răului care părea întotdeauna atras către Fells Church și ca s-o apere pe Elena de el. Dar Damon era mort și acum Stefan era singurul rămas să o protejeze pe Elena și pe prietenii lor.

Viermele fricii se zvârcoli în pieptul lui. Atât de multe puteau să nu meargă bine! Oamenii erau așa de vulnerabili, iar acum, că Elena nu mai avea puteri speciale, era la fel de vulnerabilă ca oricare dintre ei.

Gândul îl făcu să amețească și plecă imediat de-acolo, alergând direct către casa Elenei, aflată de cealaltă parte a pădurii. Elena era acum responsabilitatea lui. Și n-avea să mai îngăduie ca să-i mai facă din nou ceva rău.

Palierul de la etaj era aproape la fel cum își amintea Elena: lemn întunecat ia culoare și lucios, covorul persan lung, câteva

măsuțe cu bibelouri și fotografii, o canapea lângă fereastra mare care dădea către aleea din fața casei.

Dar la jumătatea scărilor, Elena se opri, căci văzuse ceva nou. Printre fotografiile cu rame de argint de pe una din măsuțe se afla o poză de-a ei cu Meredith și Bonnie, cu fețele apropiate, zâmbind larg în toci și robe și arătân- du-și mândre diplomele de absolvire. Elena o luă de pe masă și o apropie de ochi. Absolvise liceul.

I se părea straniu să o vadă pe această altă Elenă, căci nu se putea abține să nu se gândească așa la ea, cu părul ci blond strâns într-un coc franțuzesc elegant, cu obrajii albi îmbujorați de emoție, zâmbind alături de cele mai bune prietene ale ei, fără să-și amintească nimic din acel moment. Și părea atât de lipsită de griji Elena asta, atât de plină de bucurie și speranță și așteptări pentru viitor! Elena asta nu știa nimic de oroarea Dimensiunii întunecare sau de urgia pe care o provocaseră kitsune-le. Această Elenă era fericită.

Uitându-se repede la fotografii, Elena mai zări câteva pe care nu le mai văzuse până atunci. Se pare că această altă Elenă fusese regina Balului Zăpezii, deși Elena își amintea că după moartea ei Caroîine fusese cea care primise coroana. Dar în poza asta, Regina Elena era su- perbă în mătase de un violet pal, înconjurată de Curtea ei: Bonnie, înfoiată și adorabilă în tafta de un albastru strălucitor; Meredith, sofisticată în negru; Caroîine cea cu părul roșcat părând ofensată, într-o rochie argintie strâmtă care nu lăsa prea mult de lucru imaginației; și Sue Garson, drăgălașă în roz pal, zâmbind direct către obiectiv, foarte vie. Lacrimile înțepară din nou ochii Elenei. O salvaseră. Elena și Meredith și Bonnie și Matt și Stefan o salvaseră pe Sue Carson.

Apoi privirea Elenei se opri pe o altă fotografie, de data asta cu mătușa Judith într-o rochie de mireasă lungă, din dantelă, cu Robert alături, mândru, în costum. Cu ei era cealaltă Elena, în mod clar domnișoară de onoare, într-o rochie de culoarea frunzelor tinere, ținând în mână un buchet de trandafiri roz. Lângă ea stătea Margaret, cu căpșorul ei de un blond strălucitor lăsat într-o parte sfios, ținându-se strâns cu o mână de rochia Elenei. Purta o rochiță albă legată cu o cingătoare Iată verde, și în cealaltă mână strângea un coș cu trandafiri.

Mâinile Elenei tremurau ușor pe când lăsa jos fotografia. Părea că toată lumea se distrase de minune. Ce păcat că ea nu fusese cu adevărat acolo!

Jos, la parter, un pahar se lovi de masă cu un clinchet și Elena o auzi pe mătușa Judith râzând. Lăsând deoparte ciudățenia acestui nou trecut pe care va trebui să-l învețe, Elena coborî grăbită scările, gata să-și întâmpine viitorul.

În sufragerie, mătușa Judith turna suc de portocale dintr-o carafă albastră, în vreme ce Robert punea cu un polonic aluat în forma de vafe. Margaret stătea îngenuncheată în spatele scaunului ei, povestind o discuție serioasă între iepurele ei de pluș și un tigru de jucărie.

Un val de bucurie umplu pieptul Elenei și ea o strânse (are în brațe pe mătușa Judith și o învârti. Sucul de por- locale sări pe podea într-un arc larg.

— Elena, o certă mătușa Judith, pe jumătate râzând. (’e-i cu tine?

— Nimic! Pur și simplu te iubesc, mătușă Judith, spuse Elena strângând-o și mai tare. Zău așa!

— Oh, făcu mătușa Judith, cu o privire înduioșată. Oh, Elena, și eu te iubesc.

— Și ce zi frumoasă, continuă Elena, îndepărtându-se cu o piruetă. O zi minunată în care să fii în viață.

Depuse o sărutare pe creștetul blond al lui Margaret, Mătușa Judith se întinse după prosoapele de hârtie.

Robert își drese glasul.

— Să înțelegem că ne-ai iertat pentru că te-am pedepsit weekendul trecut?

Oh! Elena încercă să-și dea seama cum trebuia să răspundă, dar după ce trăise singură atâtea luni, ideea de a ii pedepsită de mătușa Judith și Robert părea ridicolă.

Totuși, făcu ochii mari și își așternu pe față o expresie de vinovăție adecvată.

— îmi pare foarte rău, mătușă Judith și Robert. N-o să se mai întâmple.

Orice ar fi fost.

Umerii iui Robert se destinseră.

— Atunci n-o să mai discutăm problema asta, spuse ei cu evidentă ușurare. Puse o vafă fierbinte în farfuria ei și îi întinse siropul. Ai ceva distractiv în plan pentru azi?

— Stefan vine să mă ia după ce mănânc, spuse Elena, apoi făcu o pauză.

Ultima dată când vorbise cu mătușa Judith, după de-zastruoasa Zi a Orașului, ea și Robert se arătaseră clar împotriva lui Stefan. Ei, la fel precum cea mai mare parte a locuitorilor orașului, îl bănuiau responsabil pentru moartea domnului Tanner.

Dar se părea că în această lume nu era absolut nici o problemă cu Stefan, pentru că Robert doar încuviință din cap. Apoi, își aminti ea, poate Gardienele făcuseră ceea ce le ceruse ea, și-atunci domnul Tanner era în viață, așa că nu aveau cum să-l bănuiască pe Stefan că îl omorâse... Oh, totul era atât de zăpăcitori

Elena continuă:

— O să ne învârtim prin oraș, poate ne întâlnim cu Meredith și ceilalți.

De-abia aștepta să vadă orașul revenit la normal. De-abia aștepta să fie cu Stefan și, de data asta, să nu se mai lupte cu vreun rău oribil, ci pur și simplu să fie un cuplu obișnuit.

Mătușa Judith zâmbi poznaș.

— Prin urmare, doar o altă zi de lenevealã, hmm? Mă bucur că ai o vară plăcută înainte să pleci la universitate, Elena. Ai muncit așa de mult tot anul trecut!

— Mmm, făcu Elena vag, tăindu-și vafa.

Spera că fusese înscrisă la Dalcrest — micul colegiu aflat la câteva ore de mers cu mașina — de către Gar- diene, așa cum le ceruse ea.

— Haide sus, Maggie, spuse Robert, ungând cu unt vafa fetiței.

Margaret se cocoță repede pe scaunul ei și Elena zâmbi văzând afecțiunea vădită de pe chipul lui Robert. în mod clar, Margaret era fetița lui dragă.

Întâlnind privirea Elenei, Margaret mârâi și aruncă tigrul de jucărie peste masă către ea. Elena tresări. Fetița își arătă colții și, pentru o clipă, fața ei se transformă în ceva sălbatic.

— Vrea să te mănânce cu dinții lui mari, spuse Margaret, și vocea ei de fetiță era răgușită. Vine să te înșfacz, Margaret! o certă mătușa Judith, în vreme ce

Igiena se înfioră.

Scurta privire de fiară a lui Margaret îi aduse aminte de fdtsune și de fetele cărora le luaseră mințile. Dar apoi Margaret îi aruncă un rânjet larg și mângâie cu tigrul brațul Elenei.

Se auzi soneria de la intrare. Elenaîndesă în gură ultima bucățică de vafâ.

— Ăsta e Stefan, mormăi ea pentru cei din jur. Ne vedem mai târziu.

Se șterse la gură și se uită în oglindă să vadă cum 2 stătea părul, apoi deschise ușa.

Și îl văzu pe Stefan, la fel de frumos ca întotdeauna. Trăsături romane elegante, pomeți înalți, un nas drept, clasic și o gură arcuită senzual. își ținea ochelarii de soare într-o mână, nonșalant, iar ochii lui verzi ca frunza îi întâlniră pe ai ei cu o privire de dragoste totală. Elena zâmbi larg, involuntar.

0, Stefan, gândi ea către el, te iubesc, te iubesc. E atât de minunat sâ Jiu acasă! Nu pot să nu-i simt lipsa lui Damon și să nu-mi doresc sâ fi putut face ceva într-un fel diferit și sâ-l salvam — și nu vreau să renunț sâ mă mai gândesc la el — dar nu pot să nu Jiu șifericită.

Stai! Se simți ca și cum cineva ar fi apăsat pe frână până la podea și ea ar fi fost proiectată înainte în centura ei.

Deși Elena trimitea cuvintele și, odată cu ele, un val uriaș de afecțiune și dragoste către Stefan, nu primea nici un răspuns, nici o întoarcere a emoțiilor. Era ca și cum între ea și Stefan se ridica un zid invizibil, împiedicându-i gândurile să ajungă la el.

— Elena? spuse Stefan cu voce tare, și zâmbetul îi șovăi.

Oh! Eîena nu-și dăduse seama. Nici nu se gândise ia asta.

Când Gardienele îi luaseră puterile, îi luaseră probabil toiul. Inclusiv legătura telepatică pe care o avea cu Stefan. Legătura asta mai rămăsese... Ea era sigură că încă îl mai auzise și îi atinsese mintea, după ce își pierduse legătura cu Bonnie. Dar acum dispăruse complet.

Aplecându-se în față, îl apucă de cămașă, îl trase spre ea și îl sărută pătimaș.

O, slavă Domnului, își spuse când avu sentimentul familiar și liniștitor al minților lor îngemănându-se. Buzele lui Stefan se arcuiră într-un zâmbet sub ale ei.

Credeam câ te-am pierdui, gândi ea, câ n-o să mai pot să ajung la tine nici măcar în Jelui ăsta. Spre deosebire de legătura telepatică pe care o avuseseră, știa că Ia Stefan gândurile ei nu

ajungeau sub formă de cuvinte, ci ca imagini și emoții. Dinspre el, ea simțea un val constant, neexprimat în cuvinte, de dragoste statornică.

Cineva își drese explicit glasul în spatele lor. Eîena îi dădu drumul în silă lui Stefan și se întoarse, pentru a o vedea pe mătușa Judith privindu-i.

Stefan se îndreptă de spate, roșind stânjenit, cu o umbră vagă de teamă în ochi. Elena zâmbi larg. îi plăcea nespus că, deși el trecuse prin iad — la propriu — tot îi mai era teamă să n-o supere pe mătușa Elenei. își puse o mână pe brațul lui, încercând să-i trimită mesajul că acum mătușa Judith accepta relația lor, dar zâmbetul cald și felul în care-1 întâmpinase mătușa Judith o spuneau în locul ei.

— Bună, Stefan. Te întorci până-n șase, nu-i așa, Elena? întrebă mătușa Judith. Robert are o întâlnire până târziu, așa că mă gândeam că tu, Margaret și cu mine am putea ieși ca fetele în oraș.

Părea plină de speranță și totuși șovăitoare, ca o persoană care bate la o ușă ce ar putea să-i fie trântită în față. Elena simți cum i se înnoadă stomacul din pricina unui sentiment de vinovăție. Oare am evitat-o în vara asta pe mătușaJudith?

Își putea imagina că, dacă nu murise, probabil că fusese dornică să-și vadă de viață și o enerva familia care voia să o țină acasă și în siguranță. Dar Elena știa mai bine — știa cât de norocoasă era să-i aibă pe mătușa Judith și Robert. Și se părea că Elena asta avea o mulțime de lucruri de rezolvat.

—- Sună a distracție! spuse ea veselă, lipindu-și pe față un zâmbet strălucitor. Pot să le invit și pe Bonnie și Me- redith? Le-ar plăcea la nebunie o seară între fete.

Și ar fi plăcut, se gândi ea, să ai în jur prieteni care erau la fel de neștiutori ca și ea în privința a tot ce se petrecuse în această versiune a orășelului Fell’s Church.

— Grozav! spuse mătușa Judith, părând mai fericită și mai relaxată. Să vă distrați, copii!

Pe când Elena ieșea pe ușă, Margaret apăru în fugă din bucătărie.

— Elena! spuse, înfășurându-și strâns brațele în jurul mijlocului Elenei.

Elena se aplecă și o sărută pe creștetul capului.

— Ne vedem mai târziu, iepuraș, spuse.

Margaret ie făcu semn Elenei și lui Stefan să se aplece și își apropie buzele de urechile lor.

— Nu uitați să vă întoarceți de data asta, le șopti ea Înainte de a intra la loc în casă.

Pentru o clipă, Elena rămase acolo în genunchi, în cremenită.

Stefan o strânse de mână și o trase în sus, și chiar și fără legătura lor telepatică ea știu că se gândeau 1a același lucru. Pe când se îndepărtau de casă, Stefan o apucă pe < lupă umeri. Ochii lui verzi se uitară în ochii ei și el se aplecă în față ca să o sărute ușor pe buze.

- Margaret e o fetiță doar, spuse el hotărât. Se poate pur și simplu să nu vrea s-o vadă pe sora ei mai mare plecând. Poate că e îngrijorată că pleci 1a facultate.

Poate, murmură Elena pe când Stefan o cuprin- dea în brațe. Inspiră adânc mirosul lui proaspăt, de pădure, și simți cum respirația i se calmează și nodul din stomac îi dispare. Și dacă nu, adăugă ea încet, o s-o rezolvăm noi. întotdeauna o facem. Dar acum vreau să văd ce ne-au dat Gardienele.

Schimbăriîe mărunte erau cele care o surprin- iseră cel mai mult pe Elena. Se așteptase ca Fell’s Church să fie adus înapoi de către Gar- diene. Și ele o făcuseră.

Ultima dată când văzuse orașul, probabil că un sfert din case erau doar niște grămezi de moloz. Fuseseră arse sau bombardate, unele distruse cu totul, altele doar pe jumătate, cu benzi de izolare ale poliției atârnând lugubru de-a curmezișul a ce mai rămăsese din intrările lor. în jurul și deasupra caselor în ruine, copacii și tufișurile crescuseră și se întinseseră într-un fel ciudat, cu cârcei atârnând peste rămășițele clădirilor, dând străzilor micului oraș aspectul unei jungle străvechi.

Acum, Fell’s Church era — în mare parte — așa cum și-l amintea Elena. Un orășel din Sud perfect ca o imagine de carte poștală, cu case cu verandă înconjurate de grădini pline de flori bine îngrijite și copaci bătrâni, uriași. Soarele strălucea și aerul era cald, cu promisiunea unei zile de vară fierbinți și umede, tipică pentru Vir- ginia.

De la câteva străzi depărtare venea mugetul înăbușit al unei mașini de tuns iarba, iar mirosul de gazon umplea aerul. Copiii familiei Kincade din casa din colțul străzii își scoseseră afară setul de badminton și își trimiteau flu- lurașul de la unul la altul; fata cea mică le făcu semn cu mâna Elenei și lui Stefan când trecură pe lângă ea. Totul o duse pe Elena cu gândul la lungile zile de iulie din verile trecute ale vieții ei.

Dar Elena nu-și ceruse înapoi vechea viață. Cuvintele ei exacte fuseseră Vreau o viață noua, cu vechea mea viață în urma mea. Voise ca Fell’s Church să fie așa cum ar fi fost acum, după luni de zile, dacă răul n-ar fi ajuns niciodată în orașul ei la începutul ultimului ei an de liceu.

Dar nu-și dăduse seama cât de neplăcute aveau să fie toate acele schimbări mărunte. Micuța casă în stil colonial din mijlocul următorului cvartal fusese vopsită într-un roz surprinzător, iar bătrânul stejar de pe pajiștea din fața casei fusese tăiat și înlocuit cu un tufiș de flori.

-- Hm. Elena se întoarse către Stefan pe când treceau pe lângă casă. Doamna McCloskey trebuie să fi murit sau poate a fost dusă la azil.

Stefan o privi nedumerit.

— Ea nu i-ar fi lăsat niciodată să-i vopsească în culoarea aia casa. Probabil că aici locuiesc alți oameni, explică ea, înfiorându-se ușor.

— Ce-i? întrebă imediat Stefan, sensibil ca întotdeauna la starea ei de spirit.

— Nimic, doar... Elena încercă să zâmbească și-și dădu o șuviță de păr pe după ureche. Când eram mică, îmi dădea întotdeauna fursecuri. E ciudat să mă gândesc că e posibil să fi murit din cauze naturale în vreme ce noi eram plecați.

Stefan încuviință din cap și cei doi se îndreptară încet către micul centru al orașului. Elena tocmai voia să remarce că în locul cafenelei ei preferate se afla acum o drogherie, când îl apucă repede pe Stefan de braț.

— Stefan! Uite!

Isobel Saitou și Jim Bryce veneau către ei.

— Isobel! Jim! strigă veselă Elena și alergă spre ei.

Dar Isobel rămase țeapănă în brațele ei, iar Jim o pri- vea ciudat.

— Ăăă... bună..., spuse Isobel cu ezitare.

Elena se dădu imediat înapoi. Ups! In viața asta, oare o cunoscuse pe Isobel? Sigur, fuseseră amândouă la aceeași școală. Jim se întâlnise cu Meredith de câteva ori înainte să înceapă să iasă cu Isobel, deși Elena nu-1 cunoscuse prea bine. Dar era posibil să nu fi vorbit niciodată cu liniștita și studioasa Isobel Saitou înainte să apară în oraș kitsuneAe.

În mintea Elenei, rotițele prinseră să se învârtească repede, în vreme ce încerca să găsească o cale de a ieși din asta fără să pară nebună. Dar o vibrație caldă de fericire îi umplea pieptul, împiedicând-o să ia problema prea în serios. îsobel era bine. Suferise atât de mult din cauza kitsune-\<yr. își umpluse trupul de tăieturi și înțepături și își despicase atât de tare limba, încât după < c-și revenise din robia kitsune-lor rămăsese cu un ușor șuierat. Și mai rău, zeița kiisune fusese tot timpul în casa lui Îsobel, pretinzând că e bunica ei.

Iar bietulJim... Infectat prin intermediul lui îsobel, fim își făcuse singur rău, mâncându-și degetele. Și totuși, iată-l aici, la fel de arătos și relaxat — deși ușor confuz ca întotdeauna.

Stefan zâmbi larg, și Elena nu se putut abține să nu chicotească.

Scuze, dar eu... sunt atât de fericită să văd niște fețe cunoscute din școală! Știți, cred că-mi lipsește tare mult bătrânul nostru liceu „Robert E. Lee”! Cine-ar fi crezut?

Era o scuză destul de neconvingătoare, dar îsobel și |iin zâmbiră și dădură din cap. Jim își drese vocea stan-

jenit și spuse:

Daaa, a fost un an bun, nu?

Elena râse din nou. Nu se putuse abține. Un an bun. Mai vorbiră câteva minute, apoi Elena întrebă pe un

ton nepăsător:

Ce face bunica ta, îsobel?

Îsobel se uită la ea nedumerită.

— Bunica mea? spuse ea. Cred că mă confunzi cu alt- cineva. Amândouă bunicile mele au murit acum mulți ani.

— O, cred că m-arn înșelat.

Elena spuse la revedere și reuși să se abțină până când îsobel și Jim se îndepărtară suficient de mult. Apoi îl luă de brațe pe Stefan, îl trase către ea și îi dădu un sărut sonor, conștientă de încântarea și triumful pe care le simțeau amândoi.

— Am reușit, spuse ea după ce-1 sărută. Sunt bine! Și nu doar ei. Mai gravă acum, se uită în ochii lui atât de serioși și blânzi. Am făcut ceva cu adevărat important și minunat, nu-i așa?

— Așa e, aprobă Stefan, dar ea nu putu să nu remarce o nuanță de asprime în vocea lui când spuse asta.

Merseră mână în mână și, fără să vorbească, se îndreptară către marginea orașului, traversând Podul Wickery și urcând dealul. Intrară în cimitir, pe lângă biserica în ruine în care se ascunsese Katherine, și apoi co- borâră în mica vale de jos în care se afla partea mai nouă a cimitirului.

Elena și Stefan se așezară pe iarba tunsă frumos de lângă piatra mare de mormânt pe care era gravat numele „Gilbert”.

— Bună, mami, bună, tati, șopti Elena. îmi pare rău că n-am mai venit de atâta vreme.

În vechea ei viață, Elena venise adeseori ia mormântul părinților ei, doar ca să stea de vorbă cu ei. Simțise că uneori ei erau în stare să o audă cumva, că îi doreau tot binele, din locul aceia de sus unde ajunseseră. întot- < leauna se simțea mai bine după ce le spunea problemeie sale, și înainte ca viața ei să devină atât de complicată ie spusese totul.

Întinse mâna și atinse ușor numele și datele gravate pe piatră. Apoi își lăsă capul în jos.

— E vina mea că sunt morți, spuse ea.

Stefan scoase un ușor sunet de protest și ea se întoarse să-1 privească.

-- Ba este, spuse cu ochi arzători. Gardienele mi-au spus.

Stefan oftă și o sărută pe funte.

™ Gardienele voiau să te omoare, spuse el. Ca să te facă una dintre ele. Și în schimb ți-au omorât din greșeală părinții. Nu e vina ta, la fel cum n-ar fi fost dacă ele ar fi tras în tine și nu te-ar fi nimerit.

Dar eu l-am distras pe tatăl meu în momentul cri- tic și l-am făcut să provoace accidentul, spuse Elena, cu umerii lăsați.

Așa zic Gardienele, replică Stefan. Dar nu vor să pară că e vina lor. Nu le place să admită că și ele fac greșeli. Dar adevărul e că accidentul în care au murit părinții tăi nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acolo (iardienele.

Elena își lăsă ochii în jos pentru a-și ascunde lacrimile. Era adevărat ce spunea Stefan, își zise ea, dar nu putea opri corul de vinameavinameavinamea care-i răsuna în cap.

In stânga ei creșteau câteva violete sălbatice, și ea le culese, împreună cu un snop de piciorul-cocoșului. Stefan îi întinse o rămurică de căldărușă cu clopoței galbeni care să se adauge la buchețelul ei de flori sălbatice.

— Damon n-a avut niciodată încredere în Gardiene, spuse el încet. Ei, nici nu avea cum — ele n-au o părere prea bună despre vampiri. Dar dincolo de asta... Se întinse după o tulpină lungă de morcov sălbatic care creștea lângă o piatră de mormânt din apropiere. Damon avea un simț nemaipomenit de fin pentru a de- tecta minciunile — minciunile pe care oamenii și le spun lor înșiși și cele pe care le spun altor oameni. Când eram mici, aveam un tutore — un preot, nici mai mult, nici mai puțin —- pe care eu îl plăceam și în care tata avea încredere, dar Damon îl disprețuia. Când omul a fugit cu aurul tatei și o tânără doamnă din împrejurimi, Damon a fost singurul care nu a fost surprins. Stefan îi zâmbi Elenei. El a zis că ochii preotului erau falși. Și că vorbea prea mieros. Stefan ridică din umeri. Tata și cu mine nu am observat niciodată. Dar Damon, da.

Elena schiță un zâmbet tremurat.

— Întotdeauna știa când nu eram pe deplin sinceră cu el.

O amintire i se ivi brusc în minte: ochii negri adânci ai lui Damon pironiți într-ai ei, pupilele lui dilatate ca ale unei pisici, capul aplecat într-o parte pe când buzele li se întâlneau. își întoarse privirea de la ochii verzi și caizi ai lui Stefan, atât de diferiți de cei întunecați ai lui Damon, și răsuci tulpina groasă de morcov în jurul celorlalte fiori. Gând buchetul fu bine legat, îl așează pe mormântul părinților ei.

— Îmi lipsește, spuse încet Stefan. Era o vreme când aș li crezut... când moartea lui ar fi fost o ușurare. Dar mă bucur atât de mult că ne-am împăcat — că eram din nou ca niște frați adevărați — înainte să moară! Puse cu 1 âândețe o mână sub bărbia Elenei și îi înălță capul pen- iru ca ochii să li se întâlnească din nou. Știu că l-ai iubit, Plcna. E-n regulă. Nu trebuie să te ascunzi.

Elena scoase un mic icnet de durere.

Era ca și cum înlăuntruî ei era o gaură întunecată.

Puica să râdă și să zâmbească și să se minuneze de orașul refăcut, își putea iubi familia, dar în permanență exista această durere surdă, acest sentiment îngrozitor al pierderii.

Lăsându-și în sfârșit lacrimile să-i curgă în voie, Elena eăzu în brațele lui Stefan.

Oh, iubirea mea, spuse el, cu vocea sugrumată, și plânseră împreună, fiecare găsind alinare în căldura celuilalt.

Cenușa fină căzuse mult timp. Acum se așezase în sfârșit, și mica lună a Lumii de Dincolo era acoperită cu un strat gros, lipicios de praf. Ici și colo, un fluid opalescent se aduna lângă negreala carbonizată, colorând-o cu curcubeul unei pelicule uleioase.

Totul era nemișcat. Acum că Marele Copac se dezintegrase, nimic nu mai trăia în acel loc.

În adâncimea pământului, sub suprafața lunii distruse, se afla un trup. Sângele lui otrăvit încetase să mai curgă și el zăcea fără să se miște, fără să simtă, fără să vadă. Dar picăturile de fluid îi îmbibaseră pielea, hrănin- du-1, și un bâzâit încet de viață magică se auzea în mod constant înlăuntrul lui.

Când și când, o pâlpâire de conștiință trecea prin el. Uitase cine era și cum murise. Dar exista o voce undeva adânc în el, o voce ușoară și dulce pe care o cunoștea bine, care îi spunea închide ochii acum. îa-ți zborul. Ia-ți zborul. Era alinător, și ultima scânteie de conștiință rezistă încă un minut, doar ca să o

audă. Nu-și putea aminti a cui era vocea, deși ceva din ea îi aducea aminte de lumina soarelui, de aur și lapislazuli.

Ia-ți zborul. Dispărea încet, ultima scânteie stin- gându-se, dar se simțea în regulă. Era cald și tihnit, și el era gata să-și ia zborul acum. Vocea avea să-l poarte până la... până la locul — oricare ar fi el — unde avea să meargă.

Și pe când pâlpâirea de conștiință era pe cale să se stingă pentru ultima oară, o altă voce — o voce mai ascuțită, mai autoritară, vocea cuiva obișnuit să i se asculte ordinele — îi vorbi.

Ea are nevoie de tine. Ea e în primejdie.

Nu putea să-și ia zborul. Nu încă. Vocea aceea trăgea dureros de el, ținându-1 în viață.

Cu un șoc puternic, totul se schimbă. Ca și cum ar fi fost smuls din locul acela cald și tihnit, simți brusc un frig de moarte. Totul îl durea.

Sub stratul adânc de cenușă, degetele lui zvâcniră.

— Te bucuri că mâine sosește Alaric? Întrebă Matt. O aduce cu el pe prietena lui, Celia, cercetătoarea, nu?

Meredith îl lovi în piept.

— Aau!

Matt se dădu în spate clătinându-se, cu răsuflarea tăiată în ciuda vestei protectoare pe care o avea pe el. Meredith continuă cu un sving în coastele lui Matt, și el căzu în genunchi, abia reușind să-și ridice mâinile ca să oprească pumnul care se repezise direct către fața lui.

— Hei! spuse el. Meredith, time-out, O.K.?

Meredith rămase într-o poziție grațioasă de felină, sprijininduși greutatea pe piciorul îndreptat în spate, pe când celălalt picior se sprijinea ușor pe vârf. Fața îi era calmă, ochii reci și atenți. Părea gata să se repeadă dacă

Matt dădea cumva semn că ar vrea să facă vreo mișcare bruscă.

Când ajunsese să se antreneze cu Meredith — să o ajute să-și păstreze în formă maximă abilitățile ei de vânător-asasin — Matt se întrebase de ce îi dăduse ea o cască, proteză dentară de protecție, mănuși, apărătoare de gambe și vestă, în vreme ce ea purta doar haine de luptă negre subțiri.

Acum știa. Nu reușise nici măcar să o atingă, în m •htmb ea îl burdușise fără nici o milă. Matt își strecură <» mână pe sub vestă și își frecă jalnic coastele. Spera că nu era nici una ruptă.

Gata din nou de luptă? spuse Meredith, cu sprân- i eueîe ridicate provocator.

Te rog, nu, Meredith, spuse Matt, ridicând mâinile într-un gest de predare. Hai să facem o pauză. Mă mi ut dc parcă m-ai fi lovit ore întregi.

Meredith se apropie de micul frigider din colțul un ă perii și îi aruncă lui Matt o sticlă de apă, apoi se lăsă lângă el pe saltea.

Scuze. Cred că m-a luat valul. Nu m-am mai an- hcuat niciodată cu un prieten până acum.

Matt luă o gură zdravănă de apă rece și, uitându-se în jiu, clătină din cap.

Nu știu cum ai reușit să păstrezi locul ăsta secret atata vreme.

Încăperea de la subsol fusese transformată într-un loc perfect pentru antrenamente: stele ninja, cuțite, săbii și bâte de diferite feluri erau prinse pe pereți; un sac de box atârna într-un colț, în

vreme ce un altul, pe suport, stătea rezemat în alt colț. Podeaua era pardosită cu saltele, și un perete era acoperit complet cu oglinzi. In mijlocul peretelui din față era agățat Bățul de luptă: o armă specială pentru lupta împotriva creaturilor supranaturale care era păstrată de generații în familia lui Meredith. Era mortal, dar cu un aspect elegant, cu mânerul acoperit de geme, având la capete țepi de argint, lemn și frasin, iar acele erau înmuiate în otravă. Matt îl privi cu teamă.

— Ei, spuse Meredith, întorcându-și privirea, familia Sulez s-a priceput întotdeauna să păstreze secrete.

Începu să execute o mișcare taekwondo: dat pe spate, blocaj la ambii pumni, piciorul stâng în față, pumnul drept repezit înainte. Era la fel de grațioasă ca o pisică neagră mlădioasă în ținuta ei de antrenament.

Un minut mai târziu, Matt puse la loc dopul la sticlă, se ridică în picioare și începu să-i imite mișcările. Știa că era în urma ei cu o secundă și își simțea mișcările greoaie și târșâite, dar se încruntă și se concentră. întotdeauna fusese un bun atlet. Putea să facă și asta.

— Și pe urmă, doar nu mi-am adus aici băieții cu care mergeam la bal, adăugă Meredith după un ciclu de mișcări, zâmbind ușor. N-a fost chiar așa de greu de ascuns. îl privi pe Matt în oglindă. Acum, blochează jos cu mâna stângă și sus cu dreapta, așa.

Îi arătă din nou și el îi imită mișcările.

— O.K., mda, spuse el, atent acum doar pe jumătate la ce spunea, concentrându-se la poziții. Dar puteai să ne spui nouă. Suntem cei mai buni prieteni ai tăi. Mută piciorul stâng înainte și repetă lovitura în spate cu cotul a lui Meredith. Cel puțin, ai fi putut să ne spui după toată povestea cu Klaus și Katherine, făcu el o concesie. înainte, am fi zis că ești nebună.

Meredith ridică din umeri și își lăsă mâinile în jos, iar Matt o imită înainte să-și dea seama că gestul nu făcea parte din taekwondo.

Acum stăteau alături, privindu-se unul pe celălalt în oglindă. Fața calmă și delicată a lui Meredith părea palidă și trasă.

— Am fost educată să-mi păstrez moștenirea de vânător-asasin ca pe o taină ascunsă, spuse ea. Nici măcar nu mă puteam gândi să spun cuiva. Nici chiar Ala- ric nu știe.

Matt se întoarse de la imaginea în oglindă a lui Meredith la fata reală. Alaric și Meredith erau practic A?- goiliți. Matt nu avusese niciodată o relație atât de serioasă cu cineva — fata pentru care avusese sentimente ce se apropiau cel mai mult de iubire era Elena, și, evident, nici asta nu mersese — dar într-un fel își închipuise că dacă îți dăruiai inima cuiva, atunci îi spuneai totul.

— Nu e Alaric un cercetător al paranormalului? Nu crezi că ar înțelege?

Încruntându-se, Meredith ridică din nou din umeri.

— Probabil, spuse, părând iritată și nepăsătoare, dar nu vreau să fiu pentru el un subiect de studiu și cercetare, și nici nu vreau să-și piardă mințile. Dar pentru că tu și ceilalți știți, va trebui să-i spun și lui.

— Hm. Matt își frecă din nou coastele dureroase. De-asta dădeai în mine atât de agresiv? Pentru că te îngrijorează să-i spui?

Privirile li se întâlniră. Fața lui Meredith era tot încordată, dar în ochi avea o sclipire poznașă.

— Agresiv? întrebă ea pe un ton dulce, luând din nou poziția de tigru.

Matt simți cum colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet drept răspuns.

— Și n-ai văzut încă nimic! exclamă Meredith.

Elena privi cu un soi de groază năucită restaurantul pe care îl alesese Judith. Console de jocuri video pâlpâitoare rivalizau în atenție cu vechile automate cu fise, ca Whac-a-Mole și Skee-Ball. Buchete de baloane viu colorate săltau deasupra fiecărei mese și o cacofonie de cântece se auzea din flecare colț pe când chelnerii cântau aducând pizza după pizza. Peste tot alergau ceea ce păreau a fi sute de copii, țipând și râzând.

Stefan o condusese la restaurant, dar, privind alarmat firma de neon, refuzase să intre.

Oh, nu vreau să stric o seară între fete, spusese el nedeslușit, și apoi dispăruse atât de repede, încât Elena I >ănuia că folosise un truc vampiric.

Trădătorule, murmurase ea, înainte să deschidă prudentă ușa vopsită într-un roz strălucitor.

După momentele petrecute împreună în cimitir, Elena se simțea mai puternică și mai fericită, dar i-ar fi plAcut să aibă și aici ceva sprijin.

Bun venit la Happytown, ciripi o animatoare ne- fivesc de veselă. O masă pentru o persoană sau te întâii iești cu un grup?

Elena își reprimă un fior. Nu reușea să-și imagineze că ar fi putut cineva să aleagă de bunăvoie să vină într-un loc ca ăsta.

Cred că-mi văd prietenii acum, spuse ea politicos, /Arind-o pe mătușa Judith f&cându-i semn cu mâna diutr-un colț.

Asta înțelegi tu prin seară a fetelor, mătușă Judith? întrebă ea când ajunse la masă. Eu îmi închipuiam ceva mai degrabă ca un bistrou liniștit.

Mătușa Judith dădu din cap către cealaltă parte a încăperii. Uitându-se într-acolo, Elena o zări pe Marga- ict, lovind fericită cu un ciocănaș în cârtițele de la Whnc-a-Mole.

— întotdeauna o târâm pe Margaret în locuri pentru oamenii mari și ne așteptăm să se poarte frumos, explică mătușa Judith. M-am gândit că e vremea să încerce și ceva care să-i placă. Sper că Bonnie și Meredith n-or să se supere.

— Chiar pare să se distreze de minune, spuse Elena, privindu-și surioara.

Amintirile ei despre Margaret așa cum fusese cu un an în urmă erau încărcate de tensiune și neliniște. In cursul toamnei, Margaret fusese tulburată de certurile Elenei cu Judith și Robert și de întâmplările misterioase din Fell’s Church, și apoi, desigur, distrusă de moartea Elenei. Elena o privise apoi pe fereastră și o văzuse plângând. Suferise mai mult decât ar trebui să sufere orice copil de cinci ani, chiar dacă acum nu-și mai amintea nimic din tot ce se petrecuse.

O să am grijă de tine, Margaret, promise ea în tăcere, solemn, privind concentrarea de pe fața surioarei ei. Pfu va mai trebui să simți niciodată ce ai simțit.

— Chiar le așteptăm pe Bonnie și Meredith? îi aminti cu blândețe mătușa Judith. Până la urmă, le-ai invitat și pe ele să vină?

— Oh, făcu Elena, smulsă brusc din reveriile ei. întinse mâna și luă un pumn de floricele din coșul aflat în mijlocul mesei. N-am reușit să dau de Meredith, dar Bonnie vine. O să-i placă asta.

— îmi place asta la nebunie, totalmente, aprobă o voce din spatele ei, și Elena se întoarse, pentru a vedea buclele roșcate ale lui Bonnie. Mai ales expresia de pe fața ta, Elena.

Ochii mari și căprui ai lui Bonnie sclipeau amuzați. Ea și Elena schimbară o privire plină de suntem din nou aici, suntem din nou aici, ele au fieut ce-au promis și Fell's Church este iarăși așa cum ar trebui să fie, cuvinte pe care nu le puteau rosti în fața mătușii Judith, și apoi se îmbrățișară.

Elena o strânse cu putere pe Bonnie, iar Bonnie își îngropa pentru o clipă fața în umărul Elenei. Trupul ei micuț tremura ușor în brațele Elenei, și Elena își dădu scama că nu era singura care pășea pe granița atât de fină între încântare și durere. Câștigaseră atât de mult — dar prețul plătit fusese imens.

De fapt, spuse Bonnie cu o veselie prudentă în vreme ce se desprindea din îmbrățișarea Elenei, eu mi-am sărbătorit cea de-a noua aniversare într-un loc < are semăna foarte mult cu ăsta. Ți-aduci aminte de I lokcy-Pokey Grill? Ăla era locul cel mai cel în care trebuia să fii, când eram în școala elementară.

Ochii ei aveau o sclipire care se putea datora lacri- inilor, dar își ținea bărbia împinsă înainte cu hotărâre. Bonnie, își spuse Elena cu admirație, era hotărâtă să se distreze, chiar dacă avea să fie greu ca naiba.

—- Mi-aduc aminte de petrecerea aia, replică Elena, pe aceiași ton vesel și detașat ca ai lui Bonnie. Pe tortul tău era o poză imensă cu o formație de băieți.

— Eram matură pentru vârsta mea, îi spuse veselă Bonnie mătușii Judith. Eram înnebunită după băieți înainte ca vreuna dintre prietenele mele să fie.

Mătușa Judith râse și îi făcu semn cu mâna lui Mar- garet să vină la masă.

— Mai bine am comanda înainte să înceapă specta- colul, spuse ea.

Elena, cu ochii mari, o întrebă pe tăcute pe Bonnie Spectacolul?, iar Bonnie zâmbi afectat și ridică din umeri.

— Voi știți ce vreți, fetelor? întrebă mătușa Judith.

— Mai au și altceva în afară de pizza? întrebă Elena.

— Fâșii de pui crocante, răspunse Margaret, cocoțân- du-se în poala ei. Și hotdogi.

Elena zâmbi văzând părul ciufulit al surioarei sale și expresia de încântare de pe chipul ei.

— Tu ce vrei, iepuraș? o întrebă.

— Pizza! răspunse Margaret. Pizza, pizza, pizza.

— O să iau și eu tot pizza, se hotărî Elena.

— E cea mai bună chestie de aici, mărturisi Margaret. Hotdogii au un gust ciudat. Se foi pe scaunul ei. Elena, vii 1a recitalul meu de dans?

— Când e? întrebă Elena.

Margaret se încruntă.

— Poimâine, spuse ea. Doar știi asta.

Elena aruncă o privire rapidă către Bonnie, care fheuse ochii mari.

N-aș lipsi de Ia el pentru nimic în lume, îi spuse cu afecțiune lui Margaret, iar surioara ei încuviință hotărât din cap și se ridică în picioare pe scaunul ei ca să se întindă către floricele.

În vreme ce mătușa Judith o certa pe Margaret și la ele ajungea sunetul destul de melodios al chelnerului care ne apropia de masa lor cântând, Bonnie și Elena își zâmbiră.

Recitaluri de dans. Chelneri care cântă. Pizza.

Pentru puțină variație, era bine să trăiești în genul ăsta de lume.

Dneața următoare era din nou senină și caldă, anunțând o altă zi frumoasă de vară. Elena se întinse leneșă în patul ei confortabil, apoi își trase pe ea un tricou și un șort și coborî desculță în bucătărie după un bol cu cereale.

Mătușa Judith îi împletea părul lui Margaret la masă.

’Ncața, spuse Elena, tumându-și lapte în bot

— Bună, Somnorilă, răspunse mătușa Judith, iar Margaret îi zâmbi larg și își flutură un degețel. Stai cuminte, Margaret. Ne pregătim să plecăm la piață, îi spuse Elenei. Tu ce faci azi?

Elena înghiți o lingură de cereale.

— Mergem să-l luăm pe Alaric și pe prietena lui de la gară și pe urmă rămânem în oraș și povestim, spuse ea.

p€ cjne? întrebă mătușa Judith, mijindu-și ochii.

Rotițele din mintea Elenei începură să se învârtească repede.

— Oh, ăăă, ți-aduci tu aminte, i-a ținut locul domnului Tanner 1a istorie anul trecut, spuse ea, între- bându-se dacă în lumea asta chiar așa se întâmplase.

Mătușa Judith se încruntă.

— Nu e puțin cam prea în vârstă să socializeze cu fete de liceu? întrebă ea.

Elena își dădu ochii peste cap.

— Nu mai suntem în liceu, mătușă Judith. Și e doar cu șase ani mai mare decât noi. Și pe urmă, nu suntem doar fete. Vin și Matt și Stefan.

Dacă asta era reacția mătușii Judith la vestea că vor petrece ceva vreme cu Alaric, Elena își dădea seama de ce ezita Meredith să vorbească despre relația lor. Avea logică să mai aștepte vreo doi ani, până când oamenii aveau să o vadă ca pe o persoană matură. Pentru că nimeni de aici nu știa tot ce văzuse și făcuse Meredith, pentru toată lumea ea era la fel ca orice fată de optsprezece ani.

E bine că mătușa Judith nu știe că Stefan are cu cinci sute de ani mai mult ca mine, își spuse Elena, zâmbind atotcu- noscător în sinea ei. Ea-l crede pe Alaric prea bătrân.

Se auzi soneria de la intrare.

— Ăsta e Matt cu ceilalți, spuse Elena, ridicându-se pe ntru a-și pune bolul în chiuvetă. Ne vedem diseară.

Margaret făcu ochii mari către Elena într-o implorare mută, și Elena se întoarse din drumul ei către ușă pentru a o strânge pe

fetiță de umăr. Mai era oare Margaret îngrijorată că Elena nu avea să se mai întoarcă?

Afară, în vestibul, își trecu o mână prin păr înainte să deschidă ușa.

Dar în fața ei nu se afla Stefan, ci un bărbat total necunoscut. Un necunoscut intr-adevăr atrăgător, remarcă Elena în mod automat, un băiat cam de vârsta ei, cu păr blond ondulat, trăsături ca sculptate și ochi de un albastru strălucitor. Ținea într-o mână un trandafir de un roșu intens.

Elena își îndreptă puțin spatele, trăgându-și în mod inconștient umerii înapoi și dându-și părul pe după urechi. îi adora pe Stefan, dar asta nu însemna că nu putea să se uite la alți băieți sau să stea de vorbă cu ei. în definitiv, nu era moartă. JVa mai era moartă, își spuse, zâmbind în sinea ei.

Băiatul îi zâmbi și el.

— Bună, Elena, îi spuse vesel.

— Caleb Smallwood! exclamă mătușa Judith, apărând în vestibul. Ai venit!

Elena simți cum se crispează, dar își păstră zâmbetul pe față.

— Vreo legătură cu Tyler? spuse ea, aparent calmă, și îl cercetă din cap până-n picioare, încercând să o facă discret, căutând... ce?

Senine că ar fi vârcolac? își dădu seama că nici măcar n-ar ști care ar fi aceste semne. înfățișarea atrăgătoare a lui Tyler avusese întotdeauna ceva animalic în ea, cu dinții lui mari și albi și trăsăturile cărnoase, dar oare fusese asta o coincidență?

— Tyler e vărul meu, răspunse Galeb, și zâmbetul începu să i se transforme într-o încruntare nedumerită. (Iredeam că știi asta, Elena. Stau la ai lui cât e Tyler... plecat.

Din nou, mintea Elenei se puse în mișcare. Tyler Smallwood fugise după ce Elena, Stefan și Damon îl în- h unseseră pe aliatul lui, maleficul vampir Klaus. Tyler o Lisase pe prietena lui — și uneori ostatica lui — Garoline însărcinată, Gardienele nu discutaseră cu Elena despre soarta lui Tyler și a lui Caroline, așa că Elena habar n-avea ce se întâmplase cu ei în această realitate. Mai ci a acum Tyler vârcolac? Era Caroline gravidă? Și dacă ci a, avea pui de vârcolac sau prunci umani? Dădu încet din cap. Da, chiar așa, minunata lume nouă!

Ei, nu-1 ține pe Galeb în prag, Elena. Invită-1 să mu c, îi spuse mătușa Judith din spate.

Elena se dădu într-o parte și Caleb trecu pe lângă ea și intră în vestibul.

Elena încercă să perceapă cu mintea ei aura lui Galeb, iă-și dea seama dacă era periculos, dar din nou se lovi dc acel zid de cărămidă. Avea să-i ia ceva timp până se va obișnui să fie din nou o fată normală, și deodată Elena se simți îngrozitor de vulnerabilă.

Caleb își lăsa greutatea de pe un picior pe celălalt, părând stânjenit, și ea își adună repede gândurile.

— De cât timp ești în oraș? întrebă, și apoi îi veni să-și tragă una, pentru că se purta cu băiatul acesta, pe care era clar că se presupunea că-1 cunoaște, ca și cum ar fi fost un străin.

— Păi, spuse el încet, am fost în oraș toată vara. Te-ai lovit la cap în weekend, Elena, sau ce-ai pățit?

Și îi rânji larg, necăjind-o.

Elena ridică dintr-un umăr, gândindu-se la tot ce pățise în weekend.

— Ceva de genul ăsta.

El îi întinse trandafirul.

— Ăsta trebuie să fie pentru tine, spuse.

— Mulțumesc, răspunse Elena, confuză.

Un ghimpe îi intră în deget când îl apucă de coadă, și își băgă repede degetul în gură ca să oprească sângele.

— Nu-mi mulțumi mie, spuse el. Era pe trepte când am ajuns aici. Trebuie că ai un admirator secret.

Elena se încruntă. O mulțime de băieți o admiraseră în școală, și dacă asta ar fi fost cu nouă luni în urmă, ar fi putut ghici destul de corect cine i-ar fi lăsat un trandafir. Dar acum habar n-avea.

Vechiul Ford sedan rablagit al lui Matt opri în fața casei și se auzi claxonul.

— Trebuie să fug, mătușă Judith, spuse Elena. Au venit. Mă bucur că te-am văzut, Caieb.

Elena simți cum i se strânge stomacul în vreme ce se îndrepta către mașina lui Matt. Nu doar ciudățenia în- lâlnirii cu Caieb o tulbura, își dădu ea seama, răsucind absentă între degete coada trandafirului. Era mașina aceea.

Vechiul Ford al lui Matt era mașina cu care gonise ea j >e Podul Wickery iama trecută, panicată și urmărită de Ibrțele răului. Murise în mașina asta. Geamurile se spărseseră când se

prăbușise în pârâu și mașina se umpluse de apa rece ca gheața. Volanul plin de zgârieturi și capota îndoită a mașinii, acoperită de apă, fuseseră ultimele lucruri pe care le văzuse în acea viață.

Dar iată din nou acea mașină — la fel de întreagă precum ea însăși. împingând amintirea morții ei într-un ungher al minții, îi făcu semn cu mâna lui Bonnie, a cărei lață nerăbdătoare se vedea prin geamul pasagerului. Putea uita cu totul de acele vechi tragedii, pentru că acum nu se întâmplaseră niciodată.

Meredith stătea cocoțată într-o poziție elegantă pe leagănul de pe verandă, împingându-se încet înainte și înapoi cu un singur picior. Degetele ei puternice, înguste Li vârf, erau nemișcate; părul negru îi cădea ca o perdea pc umeri; pe chip avea o expresie calmă, ca întotdeauna.

Nu era nimic la Meredith care să dezvăluie cu câtă încordare și viteză i se învârteau gândurile, îngrijorarea și planurile de rezervă zbâmâind dincolo de aparenta ei detașare.

Petrecuse toată ziua din ajun încercând să-și dea seama cum schimbase vraja Gardienelor situația ei și a familiei sale — mai ales a fratelui ei, Ghristian, pe care Klaus îl răpise cu mai bine de zece ani în urmă. încă nu deslușise totul, dar începea să înțeleagă faptul că târgul pe care îl făcuse Elena avea consecințe mult mai serioase decât își imagina vreunul dintre ei.

Dar astăzi, gândurile ei se concentrau pe Alaric Saltzman.

Degetele ei pianotară nervoase pe brațul leagănului. Apoi se înfrâna și redeveni nemișcată.

Autodisciplina era cea în care își găsea Meredith forța, și dacă se dovedea că Alaric, prietenul ei — sau, cel puțin, fusese prietenul ei... de fapt, poate logodnicul promis, aproape logodnic, înainte de a pleca din oraș — își schimbase sentimentele față de ea în lunile în care fuseseră despărțiți, ei bine, nimeni, nici măcar Alaric, n-o să-și dea seama cât o durea asta.

Alaric petrecuse ultimele câteva luni în Japonia, cercetând activitatea paranormală, un vis devenit realitate pentru un doctorand în parapsihologic. Studiul lui despre tragica Unmei no Shima, Insula Osândei, o comunitate restrânsă unde copiii și părinții se porniseră unii împotriva celorlalți, îi ajutase pe Meredith și prietenii ei s.1 înțeleagă ce faceau kitsuneAz în Fell’s Church și cum să lupte împotriva lor.

Alaric lucrase la Unmei no Shima alături de dr. Ceîia

â umor, antropolog legist care, în ciuda realizărilor sale .« adcmice, avea aceeași vârstă ca și Alaric, doar două- ze< i și patru de ani. Prin urmare, era limpede că Ceîia

4 umor era un doctor strălucit.

Din scrisorile și e-mailurile sale, se înțelegea că Alaric distrase de minune în Japonia. Și, cu siguranță, găsise

«» mulțime de interese comune cu dr. Connor. Poate » hiar mai multe decât cu Meredith, care nu era decât o I uoaspătă absolventă de liceu dintr-un orășel, indiferent «ai de matură și inteligentă ar fi fost ea.

Meredith se scutură în gând și își îndreptă spatele. Era tidieol să-și facă griji pentru relația lui Alaric cu colega Im. Oricum, era destul de sigură că se purta ridicol.

Mar sigură.

Strânse mai tare brațele leagănului. Era o vânătoriță de vampiri. Avea datoria de a-și apăra orașul, și, îm- pieună cu prietenii ei, îl apărase deja foarte bine. Nu era doar o adolescentă obișnuită, și dacă trebuia să-i de- mi mstreze din nou asta lui Alaric, avea toată încrederea , a va putea s-o facă, cu sau fără dr. Celia Connor.

Vechiul Ford sedan zdrăngănitor al lui Matt pufăi și ’»e opri lângă bordură, cu Bonnie în față alături de Matt,

Stefan și Elena stând strânși unul în celălalt pe bancheta din spate. Meredith se ridică și traversă gazonul către ei.

— E totul în regulă? spuse Bonnie, cu ochii mari, deschizând portiera. Ai o față de parcă ai pleca la luptă.

Meredith își schimbă expresia într-una impasibilă și căută o explicație care să nu fie Sunt îngrijorată dacă prietenul meu încă mă mai place. Imediat, își dădu seama că mai exista un motiv pentru care era atât de încordată, un motiv real.

— Bonnie, am datoria de a ajuta la protejarea tuturor, spuse Meredith simplu. Damon a murit. Stefan nu vrea să facă rău oamenilor, și asta e pentru el un handicap. Puterile Elenei au dispărut. Deși kitsuneAz au fost înfrânte, tot mai avem nevoie de protecție. întotdeauna va trebui să avem grijă.

Stefan o cuprinse pe Elena mai strâns cu brațul pe după umeri.

— Lucrurile care fac ca Fell’s Ghurch să pară atât de tentant pentru ființele supranaturale, liniile magice de forță care de

multe generații atrag tot soiul de creaturi, sunt încă aici. Pot să le simt. Și alte ființe, alte creaturi, or să le simtă și ele.

Vocea lui Bonnie crescu, panicată:

— Deci o să se întâmple din nou?

Stefan își frecă puntea nasului.

— Nu cred. Dar altceva s-ar putea întâmpla. Mere- dith are dreptate, trebuie să fim vigilenți.

Depuse un sărut pe umărul Elenei și își lipi obrazul (h* părul ei. Nu era nici o îndoială, își spuse Meredith M râmbându-se în gând, de ce această creatură suprana- iu rată era atrasă în Fell's Church, și asta nu din cauza lini Hor magice de forță ce străbăteau zona.

Elena răsucea între degete un trandafir roșu-închis, adus probabil de Stefan.

Ăsta e singurul motiv pentru care ești îngrijorată, Meredith? întrebă ea pe un ton detașat. Datoria ta față de Fell's Church?

Meredith se simți roșind ușor, dar vocea îi era seacă •»i eaîmă.

Cred că e un motiv suficient de bun, nu?

Elena zâmbi larg.

Oh, bănuiesc că e un motiv suficient de bun. Dar .u putea fi și un altul? Ii făcu cu ochiul lui Bonnie, a cărei expresie încordată se mai relaxă puțin. Oare pe cine

unoaștem noi care va fi fascinat de toate poveștile pe

are le ai de spus? Mai ales când o să afle că povestea încă nu s-a încheiat!

Bonnie se răsuci pe scaunul ei, cu un zâmbet din ce în

e mai larg.

Oh! Oh! înțeleg. N-o să se poată gândi la nimic ah ceva, nu-i așa? Sau la nimeni altcineva.

Acum umerii lui Stefan se relaxară, iar din scaunul șoferului Matt chicoti și clătină din cap.

— Voi trei, spuse el cu afecțiune. Noi, băieții, n-am avut niciodată nici cea mai mică șansă în fața voastră.

Meredith rămase cu privirea ațintită drept înainte și-și ridică ușor bărbia, ignorându-i. Elena și Bonnie o cunoșteau prea bine, și toate trei petrecuseră suficient timp făcând planuri și urzind diverse scheme ca să-și dea seama din prima clipă ce avea de gând. Dar ea nu trebuia să și recunoască.

Atmosfera solemnă din mașină se risipise însă. Meredith își dădu seama că o făceau cu toții dinadins, pur- tându-se blând și cu grijă, spunând glume, tachinând vesel, încercând să ușureze durerea pe care Elena și Ste- fan o simțeau probabil.

Damon era mort. Și deși Meredith ajunsese să aibă un respect prudent și atent pentru vampirul imprevizibil, în perioada în care se aflaseră în Dimensiunea întunecată, iar Bonnie avusese pentru el un sentiment, credea

Meredith, mult mai cald, Elena îl iubise, Il iubise cu adevărat. Și cu toate că relația dintre Stefan și Damon fusese șubredă, ca să nu spunem mai mult, de atâtea secole, el fusese fratele lui Stefan. Stefan și Elena sufereau, și toată lumea o știa.

Un minut mai târziu, ochii lui Matt se îndreptară spre oglinda retrovizoare ca să se uite la Stefan.

— Hei, spuse el, am uitat să-ți zic. In realitatea asta n-ai dispărut de Halloween— ai rămas atacantul înțepător și împreună am dus echipa până la campionatul statului.

Zâmbi larg și chipul lui Stefan se lumină de plăcere. Meredith aproape că uitase că Stefan jucase împreună cu Matt în echipa de fotbal a școlii înainte ca profesorul lor de istorie, domnul Tanner, să moară de t Ltlloween în Casa bântuită și să se dezlănțuie iadul. Uitase eă el și Matt fuseseră cu adevărat prieteni, făcând sport și ieșind în oraș împreună, în ciuda faptului că

amândoi o iubeau pe Elena.

.Ș/ poate că încă o iubesc amândoi pe Elena? se întrebă ea și at urnă o privire rapid, printre gene, către ceafa lui Matt. Nu știa prea bine ce simțea Matt, dar întotdeauna i se păruse că e genul de băiat care, dacă se îndrăgostește, i Amâne îndrăgostit. Dar mai era și genul de băiat care va h întotdeauna prea corect ca să încerce să strice o relație, mdilirent de sentimentele sale.

Și, continuă Matt, în calitate de căpitan al campionilor statului, cred că sunt un candidat destul de bun pentru colegii. Făcu o pauză și zâmbi larg, plin de mânii i ie. Se pare că am obținut o bursă întreagă pentru sport In Kent State.

Bonnie țipă încântată, Elena bătu din palme, iar Me- mhth și Stefan îl felicitară.

Eu, eu acum? spuse Bonnie. Cred că am învățat mni bine în realitatea asta. Ceea ce a fost probabil mai ușor de făcut, de

vreme ce una dintre cele mai bune prietene ale mele nu a murit în primul semestru și a putut să mă ajute.

— Hei! spuse Elena. Meredith te-a ajutat întotdeauna mai mult ca mine. Nu poți da vina pe mine.

— Oricum, continuă Bonnie, am intrat la un colegiu de patru ani! Iar eu nici măcar nu m-am obosit să mă înscriu la nici unul în cealaltă viață a noastră pentru că media mea generală nu era mare. Aveam de gând să fac un curs de infirmiere la colegiul local de stat, la fel cum a făcut Mary, chiar dacă nu sunt prea sigură că sunt făcută să devin infirmieră, din cauza — îh! — sângelui și a altor fluide. Dar, oricum, azi-dimineață mama spunea că ar trebui să mergem la cumpărături pentru camera mea de la Dalcrest înainte de Ziua Muncii. A ridicat ușor din umeri. Sigur, știu că nu e Harvard, dar sunt foarte încântată.

Meredith se alătură felicitărilor, pe un ton mai potolit. de fapt, intrase la Harvard.

— Ooo! Și, și! Bonnie țopăia pe scaunul ei încântată. M-am întâlnit cu Vickie Bennett în dimineața asta. Cu siguranță, nu e moartă! Cred că a fost surprinsă când am strâns-o în brațe. Am uitat că de fapt nici nu eram prietene.

— Ce face? se interesă Elena. Și-a amintit ceva?

Bonnie își lăsă capul pe o parte.

— Pare foarte bine. Nu puteam s-o întreb chiar ce-și amintea, dar n-a spus nimic cum că ar fi moartă sau ceva despre vampiri, Adică, știi, ea întotdeauna a fost puțin

.un neinteresantă. Dar mi-a zis că v-ați întâlnit în centru săptămâna trecută și tu i-ai spus ce nuanță de gloss ar trebui să-și cumpere.

Elena ridică din sprâncene.

— Zău? Făcu o pauză, apoi continuă șovăitoare: Se mai simte vreunul din voi ciudat cu toată situația asta? Sigur, e minunat — să nu mă înțelegeți greșit. Dar e și ciudat.

E derutant. spuse Bonnie. Evident, sunt recunoscătoare că toate lucrurile alea oribile au dispărut și ti >ată lumea e bine. Sunt încântată să am din nou vechea mea viață. Dar tatăl meu s-a enervat pe mine în dimineața asta când am întrebat unde e Mary.

Mary era una dintre surorile mai mari ale lui Bonnie, singura care mai locuia cu părinții în afară de Bonnie.

Credea că încerc să fiu nostimă. Se pare că s-a mutat cu prietenul ei acum trei luni, și vă puteți da seama i e părere are tata despre asta.

Meredith dădu din cap. Tatăl lui Bonnie era genul patern protector și destul de demodat în felul în care se purta cu prietenii fiicelor sale. Dacă Mary locuia cu prietenul ei, tatăl era probabil în pragul apoplexiei.

Mătușa Judith și cu mine ne-am certat — sau cel puțin așa cred. Dar nu pot afla exact de ce, mărturisi Elena. Nu pot să întreb, pentru că e clar că ar fi trebuit iă știu deja.

— N-ar trebui ca acum totul să fie perfect? întrebă Bonnie pe un ton melancolic. Mi se pare că am trecut deja prin destule.

— Nu mă deranjează să fiu derutat, atâta vreme cât ne putem întoarce la viața adevărată, spuse cu sinceritate Matt.

Urmă o scurtă pauză, pe care o rupse Meredith, încercând să-i scoată din gândurile lor sumbre.

— Ce trandafir frumos, Elena, spuse ea. E un dar de la Stefan?

— De fapt, nu, răspunse Elena. Era pe treptele din față azi-dimineață. Il răsuci între degete. Dar nu-i din nici o grădină de pe strada noastră. Nimeni nu are trandafiri așa de frumoși. îi zâmbi lui Stefan, tachinându-l, și el se încordă din nou. E un mister, concluzionă ea.

— Trebuie să fie de la un admirator secret, spuse Bonnie. Pot să-l văd mai bine?

Elena îl întinse către scaunul din față și Bonnie îi răsuci coada cu grijă, privind floarea din toate unghiurile.

— E superb, spuse. Un singur trandafir, perfect. Ce romantic! PrefMcându-se că leșină, ridică trandafirul către frunte. Apoi tresări. Au! Au!

Pe mână îi curgea sânge. Mult mai mult sânge decât ar fi trebuit să iasă dintr-o înțepătură de spin, remarcă Meredith, deja căutând în buzunar un șervețel. Matt trase pe dreapta.

Bonnie..începu el.

Stefan icni și se apiecă în față, cu ochii mari. Meredith uită de șervețel, temându-se că la vederea bruscă a sângelui firea vampirică a lui Stefan se trezise la viață.

Apoi lui Matt i se tăie brusc răsuflarea și Elena spuse pe un ton tăios:

O cameră, repede! Cineva să-mi dea telefonul! pe un asemenea ton de comandă, că Meredith îi întinse automat telefonul ei.

Pe când Elena îndrepta camera telefonului către Koi mie, Meredith văzu în cele din urmă ce îi uimise pe < rilalți.

Sângele roșu întunecat se scurgea în jos pe brațul lui B< »nnie și, în drumul lui, se răsucea și se ondula de la în- «lu'ietura mâinii până spre cot. Firișoarele de sânge ah âtuiau un nume, iar și iar, același nume care o chinuia de multe luni pe Meredith.

Celiaceliaceliacelia

— Cine-i Celia? întrebă indignată Bonnie, imediat după ce îi șterseră sângele.

Pusese trandafirul cu mare grijă între ea și Matt, și toți se fereau să-l atingă. Deși frumos, acum părea mai degrabă sinistru, își spuse Stefan încruntat.

— Celia Connor^ răspunse Meredith pe un ton tăios. Dr. Celia Gonnor. Ai mai văzut-o o dată într-o viziune, Bonnie, Antropologul legist.

— Cea care lucrează cu Alaric? întrebă Bonnie. Dar de ce ar apărea numele ei scris cu sânge pe brațul meu? Cu sânge.

— Asta aș vrea și eu să știu, spuse Meredith, încrun- tându-se.

— Ar putea fi un soi de avertisment, sugeră Elena, încă nu știm destul. O să mergem la gară, o să-i întâm- pinăm pe Alaric și pe Celia și pe urmă...

Și pe urmă? o îndemnă Meredith, privind în ochii albaștri calmi ai Elenei.

Pe urmă o să facem ceea ce trebuie să facem, spuse Urna. Ca de obicei.

Bonnie încă se mai plângea când ajunseră la gară.

Răbdare, își spuse Stefan. De obicei, îi făcea plăcere < ompania lui Bonnie, dar acum, când trupul lui tânjea după sângele omenesc cu care se obișnuise, se simțea... groaznic. își frecă falca dureroasă.

Chiar sperasem că o să ne bucurăm măcar de câteva zile normale, gemu Bonnie pentru a mia oară.

Viața nu e dreaptă, Bonnie, spuse Matt întunecat.

Stefan îl privi surprins — de obicei, Matt era primul « arc încerca să le ridice moralul fetelor — dar băiatul itiah și blond stătea rezemat de casa de bilete închisă, cu umerii căzuți, cu mâinile băgate adânc în buzunare.

Pr ivirea lui Matt o întâlni pe cea a lui Stefan, începe iar, nu-i așa?

Stefan clătină din cap și își roti privirea prin gară.

Nu știu ce se petrece, spuse. Dar trebuie să fim cu

toții prudenți până ce ne dăm seama.

Oh, asta mă liniștește, murmură Meredith, în

v ten te ce ochii ei cenușii cercetau atent peronul.

Sudan își încrucișă brațele la piept și se mută mai aproape de Elena și Bonnie. Toate simțurile lui, normale p paranormale, erau în alertă. își trimise Puterea cer- »rtătoare în jur, încercând

să perceapă vreo conștiință supranaturală în preajmă lor, dar nu simți nimic nou sau alarmant, doar calmul zumzăit de fundal al oamenilor obișnuiți care își vedeau de treburile lor zilnice.

Dar îi era imposibil să nu-și mai facă griji. Stefan văzuse multe lucruri în cei cinci sute de ani ai existenței sale: vampiri, vârcolaci, demoni, fantome, îngeri, vrăjitoare, tot soiul de creaturi care chinuiau sau influențau oamenii în feluri în care cei mai mulți nici nu-și puteau închipui. Și, ca vampir, știa multe despre sânge. Mai multe decât voise vreodată să recunoască.

Văzuse ochii lui Meredith fulgerând către el suspicioși atunci când Bonnie începuse să sângereze. Avea dreptate să fie circumspectă cu el. Cum puteau ei să aibă încredere în el când natura lui fundamentală era să-i omoare?

Sângele era esența vieții; era ceea ce îl făcea pe un vampir să mai existe multe secole după ce viața lui naturală se încheiase. Sângele era ingredientul central în nenumărate vrăji, atât bune, cât și malefice. Sângele avea propriile lui Puteri, care erau greu și periculos de stăpânit. Dar Stefan nu văzuse niciodată un sânge care să acționeze așa cum făcuse azi sângele de pe brațul lui Bonnie.

O idee i se ivi în minte.

— Elena, spuse, întorcându*se către ea.

— îmmm? răspunse ea distrată, umbrindu-și ochii în vreme ce privea în lungul șinelor.

Ai spus că trandafirul era pur și simplu pe verandă . And ai deschis ușa azi-dimineață?

Elena își dădu părul din ochi.

De fapt, nu. Caleb Smallwood l-a găsit acolo și mi

l-n dat când i«am deschis ușa.

Caleb Smallwood?

Stefan își miji ochii. Elena spusese mai devreme că mătușa ei îl angajase pe Caleb să facă diverse treburi prin preajma casei, dar ar fi trebuit să pomenească și de legătura lui cu trandafirul.

Vărul lui Tyler Smallwood? Tipul care a apărut de nicăieri ca să se învârtă în jurul casei tale? Cel care probabil că e vârcolac, la fel ca restul familiei sale?

Tu nu-1 știi. E un tip în regulă. Se pare că a fost în *>i aș toată vara, fără să se fi întâmplat nimic ciudat. Doar « ă nu ne aducem aminte de el.

I onul ei era degajat, dar zâmbetul de pe buze nu i se iclicctа și în ochi.

Stefan încercă automat să-i vorbească mintal, să aibă o discuție doar ei doi despre ceea ce credea ea cu »« h vărat. Dar nu putea. Era atât de obișnuit să se bazeze I «• legătura dintre ei, încât tot uita că acum legătura asta nu mai exista; simțea emoțiile Elenei, îi simțea aura, dar nu mai puteau comunica telepatic. El și Elena erau din nou despărțiți. Deprimat, lui Stefan îi căzură umerii.

Bonnie se încruntă, cu buclele ei zmeurii spulberate în pirul feței de vântul văratic.

— Mai e Tyler vârcolac acum? Fiindcă dacă Sue e în viață, el n-a omorât-o ca să devină vârcolac, nu?

Elena își întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Nu știu. Oricum, a plecat, și nu-mi pare deloc rău. Chiar și înainte să fie vârcolac, era un adevărat ticălos. V-aduceți aminte cum îi brusca pe toți la școală? Și cum bea mereu din sticla aia a lui și se tot lega de fete? Dar Caleb sunt sigură că e un tip obișnuit. Mi-aș fi dat seama dacă era ceva în neregulă cu el.

Stefan se uită la ea.

— Tu ai niște instincte perfecte în privința oamenilor, spuse el cu grijă. Dar ești sigură că nu te bazezi pe niște simțuri pe care nu le mai ai care să-ți poată spune ce e Caleb?

Se gândi la felul dureros în care Gardienele îi retezaseră Elenei Aripile și îi distruseseră Puterile, Puterile pe care ea și prietenii ei nu le înțeleseseră decât în parte.

Elena păru surprinsă și tocmai deschidea gura să-i răspundă când trenul intră pufăind în gară, oprind orice altă discuție.

Doar câteva persoane coborâră în gara din Fell’s Church, și Stefan zări repede silueta familiară a lui Alaric. După ce păși pe peron, Alaric se întoarse și întinse mâna pentru a o ajuta pe o femeie afroamericancă zveltă care cobora în urma lui.

Dr. Ceha Connor era cu adevărat drăguță — Stefan trebuia să recunoască asta. Era micuță, la fel cât Bonnie, cu pielea întunecată și părul tuns scurt, Zâmbetul pe care i»l aruncă lui Alaric atunci când îl apucă de braț era fermecător și în același timp ușor poznaș. Avea ochi mari căprui și un gât prelung, delicat. Purta haine de firmă, degante dar practice — ghete de piele moi, jeanși skinny și o cămașă de mătase de nuanța

safirului. O eșarfa lungă, diafană, era înfășurată în jurul gâtului, adăugân- dii-se ținutei sofisticate.

Când Alaric, cu părul lui nisipiu ciufulit și zâmbetul < opilăresc, îi șopti ceva la ureche cu familiaritate, Stefan n simți pe Meredith crispându-se. Arăta ca și cum nimic tui i-ar fi plăcut mai mult decât să-și exerseze câteva din- h c mișcările ei de arte marțiale pe un anumit antropolog hgist care arăta superb.

Dar apoi Alaric o zări pe Meredith, se repezi către ea și <» cuprinse în brațe, ridicând-o în aer și legănând-o st i âns, iar ea se relaxă în mod vizibil, Câteva clipe mai târziu, râdeau și vorbeau amândoi, și nu păreau să se tuni poată opri să se atingă, ca și cum simțeau nevoia să sr asigure că în sfârșit erau din nou împreună.

Era limpede, își spuse Stefan, că orice îngrijorare pe i ,u e ar fi avut-o Meredith în privința lui Alaric și dr. (:< umor fusese neîntemeiată, cel puțin în ceea ce-1 privea pc Alaric, Apoi Stefan își îndreptă din nou atenția către (,clia Connor.

Primele lui fuioare cercetătoare de Putere descope- tini un ușor resentiment emanând dinspre antropolog.

Un lucru ușor de înțeles: era om și ea, destul de tânără în ciuda atitudinii calme și a nenumăratelor realizări profesionale, și petrecuse foarte mult timp lucrând împreună cu atrăgătorul Alaric, N-ar fi de mirare să aibă un oarecare sentiment de proprietate asupra lui, și iată că acum era tras de lângă ea în orbita unei adolescente.

Dar lucrul cel mai important era că Puterea lui nu găsise nici o umbră de supranatural învăluind-o și nici o Putere în ea care să-i răspundă. Oricare ar fi fost înțelesul numelui Celia scris cu sânge, se părea că nu dr. Celia Connor îl făcuse să apară.

— Cineva să facă o poză! strigă Bonnie, râzând. Nu l-am mai văzut pe Alaric de luni întregi. Trebuie să marcăm întoarcerea lui pentru posteritate!

Matt își scoase telefonul și le făcu câteva poze lui Ala- ric și Meredith, îmbrățișați,

— Cu toții! insistă Bonnie. Și tu, doctore Connor. Hai să stăm în fața trenului — e un fundal grozav. Fă-o tu pe asta, Matt, și pe urmă o să fac eu câteva cu tine.

Se așezară în diferite poziții, ciocnindu-se unul de altul, scuzându-se, prezentându-se singuri Celiei Connor, cuprinzându-se cu brațele într-un fel nonșalant exuberant.

Stefan se trezi împins către margine, cu brațul Elenei petrecut pe sub al lui, și respiră pe furiș parfumul dulce și proaspăt al părului ei.

— Toată lumea în vagoane! strigă conductorul, și ușile trenului se închiseră.

Matt, își dădu seama Stefan, încetase să mai facă poze ți sc holba la ei, iar ochii lui albaștri se făceau din ce în * c tnai mari, cu o expresie de groază.

Opriți trenul! strigă. Opriți trenul!

Matt! Ce naiba? făcu Elena.

Și apoi Meredith se uită în spatele lor, către tren, și pe l.ița ci se citi înțelegerea.

Celia, spuse ea repede, întinzând mâna către cealaltă femeie.

Stefan văzu nedumerit cum Celia se smucește de lângă ei brusc, aproape ca și cum o mână nevăzută o hâscse. Când trenul începu să se miște, Celia păși alături «Ir ci, apoi începu să alerge cu mișcări anevoioase, dis- |H-»atc, cu mâinile la gât.

Dintr-odată, Stefan avu o perspectivă mai bună și înțelese ce se întâmpla. Eșarfa diafană a Ceîiei fusese « un»va prinsă în ușa trenului atunci când se închisese, iar iun trenul o trăgea după el de gât. Ea alerga pentru a nu li sugrumată, cu eșarfa ca o lesă trăgând-o în urma henuiui. Iar acesta începea să prindă viteză. Mâinile ei tiAgenu de eșarfă, dar ambele capete erau prinse în ușă ți i u cât trăgea mai tare, cu atât părea să o strângă mai

uiuh în jurul gâtului.

(Ic ha se apropia de capătul peronului și trenul pufăia mai zgomotos. Peronul se termina brusc, și era o distanță i onsiderabilă de la el până la pământ. în câteva clipe

Celia avea să cadă, gâtul i se va frânge, iar trenul avea să o târască după el pe mile întregi.

Stefan înregistră toate lucrurile astea într-o fracțiune de secundă și apoi se puse în mișcare. Simți cum caninii i se alungesc când îl străbătu un val de Putere. Și apoi țâșni, mai repede decât orice ființă umană, mai repede ca trenul, și se îndreptă către ea.

Dintr-o singură mișcare rapidă, o luă în brațe, slăbind presiunea asupra gâtului ei, și sfâșie eșarfa în două.

Se opri în loc și o puse jos pe Celia în vreme ce trenul prindea viteză și ieșea din gară. Rămășițele eșarfei alunecară de la gâtul său și plutiră în jos la picioarele ei, pe peron. Ea și Stefan se

priviră lung, răsuflând greu. în spatele lor, Stefan îi auzea pe ceilalți strigând, le auzea pașii în vreme ce se apropiau în fugă.

Ochii căprui ai Celiei erau mari și plini de lacrimi de durere. își linse nervoasă buzele și respiră de câteva ori repede, icnit, apăsându-și palmele pe piept. Stefan îi auzea inima bubuind, auzea cum sângele îi alerga prin corp și se concentră să-și retragă caninii și să-și reia chipul uman. Deodată, ea se clătină și Stefan o cuprinse cu brațul.

— E-n regulă, spuse. Acum ești bine.

Celia scoase un hohot scurt de râs, aproape isteric, și își șterse ochii. Apoi se îndreptă, trăgându-și umerii în spate, și respiră adânc. Stefan vedea cum se străduia să se calmeze, deși inima îi bătea nebunește, și îi admiră stăpânirea de sine.

Așadar, spuse ea întinzându-i mâna, tu trebuie să fii vampirul despre care mi-a povestit Alaric.

Ceilalți ajungeau acum aproape de ei și Stefan se uită alarmat către Alaric.

Asta e ceva ce-aș prefera să ții doar pentru tine, îi spuse Stefan, simțindu-se ușor iritat că Alaric îi divulgase secretul.

Dar cuvintele lui au fost aproape acoperite de icnetul lui Meredith. Ochii ei cenușii, de obicei atât de calmi, ci au întunecați de groază.

Uitați, spuse ea, arătând în jos. Uitați ce spune.

Stefan își îndreptă atenția spre bucățile de pânză fină «Ic la picioarele lor.

Bonnie scoase un scâncet abia auzit și sprâncenele lui Mau se încruntară. Chipul frumos ai Elenei era alb de y»c, iar Alaric și Celia păreau amândoi nedumeriți.

Pentru o clipă, Stefan nu văzu nimic. Apoi, ca o ima- KIIH- care devine clară, ochii lui deslușiră ceea ce privea mată lumea. Eșarfa ruptă zăcea pe jos într-o grămadă «»implicat răsucită, iar pliurile presupus căzute la întâmplare formau în mod clar niște litere:

Meredith

A fost chiar înfiorător, spuse Bonnie.

Erau cu toții înghesuiți în mașina lui Matt,

'cu Elena cocoțată pe genunchii lui Stefan și Meredith pe ai lui Aîaric (ceea ce, remarcase Bonnie, nu o încântase prea mult pe dr. Celia). Apoi se îndreptaseră repede spre pensiune, în căutarea unui sfat.

Ajunși acolo, se îngrămădiseră cu toții în salon și îi povestiseră doamnei Flowers toate cele întâmplate, vorbind unul peste altul și întrerupându-se agitați.

— Mai întâi numele Celiei — scris cu sângele meu — a apărut din senin, continuă Bonnie, și pe urmă e accidentul ăsta ciudat care putea să o omoare, după care apare și numele lui Meredith. Totul a fost cu adevărat înfiorător.

— Aș spune că e chiar mai mult de-atât, spuse Meredith. Apoi își arcui o sprânceană delicată. Fără îndoială,

Bonnie, e prima oară când mă plâng că nu ești suficient de dramatică.

Hei! obiectă Bonnie.

Iată, glumi Elena. Trebuie să vedem partea frumoasă a lucrurilor. Ultima chestie nebunească o face pe Bonnie să-și stăpânească dramatismul.

Matt clătină din cap.

Doamnă Flowers, știți ce se întâmplă?

Doamna Flowers, așezată într-un scaun comod de

tolț, zâmbi și îl bătu ușor pe umăr. Când ajunseseră la pensiune, o găsiseră tricotând, dar lăsase deoparte ghemul roz de lână și își ațintise asupra lor ochii ei albaștri •.cuini, foarte atenți în vreme ce ei își spuneau povestea.

Dragul de Matt, remarcă ea. întotdeauna la obiect. Biata Celia stătea pe canapea lângă Alaric și Mere- duh, părând năucită încă de când sosiseră. Una era să •tiudiezi supranaturalul, dar realitatea unui vampir, a mu >r nume apărute în mod misterios și o scurtă întâlnire (ti moartea trebuie să fi fost un șoc pentru ea. Alaric o pitea cu un braț pe după umăr, liniștitor. Bonnie își spuse i n poate brațul ar fi trebuit să se afle pe după umerii lui Mncdith. în definitiv, numele lui Meredith tocmai apAru.se în cutele eșarfei. Dar Meredith stătea acolo pri- s mdu-i pe Alaric și Celia, cu chipul calm, cu ochii lipsiți de orice expresie.

Acum Celia se aplecă înainte și vorbi pentru prima Ottiil.

— Mă scuzați, spuse ea politicos, cu o voce ușor tremurătoare, dar nu înțeleg de ce am venit cu... cu povestea asta ia...

Vocea i se stinse în vreme ce ochii ei clipiră către doamna Flowers.

Bonnie știa exact ce voia Celia să spună. Doamna Flowers era imaginea perfectă a unei doamne în vârstă prietenoase și puțin senile: păr cărunt moale și ciufulit strâns într-un coc, o expresie vag politicoasă, o garderobă care înclina către culori pastel sau negru spălăcit și un obicei de a murmura, aparent ca pentru sine. Cu un an în urmă, Bonnie însăși crezuse că doamna Flowers era doar o bătrânică țăcănită care avea în proprietate pensiunea unde locuia Stefan.

Dar aparențele pot înșela uneori. Doamna Flowers le câștigase respectul și admirația prin felul în care apărase orașul cu magia, Puterea și bunul ei simț. Lucrurile nu erau chiar atât de simple cum păreau cu bătrânica asta.

— Draga mea, spuse doamna Flowers pe un ton hotărât, ai avut o experiență foarte traumatică. Bea-ți ceaiul. E un amestec special, calmant, care a fost transmis din generație în generație în familia mea. O să facem tot ce putem pentru tine.

Ceea ce, remarcă Bonnie, era un fel foarte dulce și elegant de a o pune la locul ei pe dr. Connor. Ea trebuia să bea ceai și să-și revină, iar ei urmau să decidă cum să

ic/.oive problema. Ochii Celiei fulgerară, dar ea conții mă să soarbă din ceai ascultătoare.

Acum, spuse doamna Flowers, rotindu-și privirea < Al re ceilalți, eu cred că primul lucru pe care îl avem de 1A< ut este să ne dăm seama care este intenția în apariția ♦n est or nume. Odată aflată, poate că o să înțelegem mai bine cine ar putea fi în spatele apariției lor.

Poate ca să ne avertizeze? spuse Bonnie șovăitor. (Icra ce vreau să spun e că... a apărut numele Celiei, și pe urmă ea a fost cât pe ce să moară, iar acum Mere- (hth...

Vocea i se stinse și ea se uită la Meredith ca și cum ar h vrut să se scuze, apoi adăugă:

Mă tem că s-ar putea să fii în pericol.

Meredith își îndreptă umerii.

Cu siguranță, n-ar fi prima oară, spuse.

1 îoamna Flowers încuviință energic din cap.

I)a, e posibil ca apariția numelor să aibă o intenție binevoitoare. Hai să explorăm teoria asta. Cineva poate « A încearcă să vă transmită un avertisment. Și dacă e așa, atunci cine? Și de ce trebuie s-o facă în felul ăsta?

Acum, vocea lui Bonnie deveni mai moale și mai țnvAitoare. Dar dacă altcineva nu voia s-o spună, atunci »n ea s-o facă ea.

Ar putea fi Damon?

Damon e mort, spuse Stefan categoric.

— Dar când Elena era moartă, ea m-a avertizat în privința lui Klaus, replică Bonnie.

Stefan își frecă tâmplele. Părea obosit.

— Bonnie, când Elena a murit, Klaus i-a prins spiritul între dimensiuni. Ea nu dispăruse cu totul. Și chiar și atunci, ea putea să vină la tine doar în vis — nu la altcineva, doar la tine, pentru că tu poți percepe lucruri pe care alți oameni nu pot. Ea nu putea să facă nimic să se întâmple în lumea fizică.

Vocea Elenei tremura.

— Bonnie, Gardienele ne-au spus că vampirii nu mai trăiesc după moarte. în toate sensurile cuvântului. Damon nu mai e.

Stefan se întinse și o luă de mână, cu ochii tulburați.

Bonnie simți o strângere de inimă de compasiune pentru ei doi. îi părea rău că adusese în discuție numele lui Damon, dar nu se putuse abține. Gândul că el ar putea veghea asupra lor, irascibil și batjocoritor dar în cele din urmă bun, făcuse pentru o clipă să-i pară mai ușoară povara care o apăsa pe inimă. Acum, greutatea aceea se prăbuși la loc.

— Păi, spuse ea mohorâtă, atunci n-am nici o idee cine ar putea să ne pună în gardă. Știe cineva dintre voi?

Toți clătinară din cap, nedumeriți.

Cine cu o asemenea putere știe despre noi toți acum? întrebă Matt.

Gardienele? întrebă șovăitor Bonnie,

Dar Elena scutură din cap cu o mișcare rapidă și hotărâtă, care îi făcu părul blond să fluture.

Nu sunt ele, spuse. Ultimul lucru pe care l-ar face ,n li să trimită un mesaj scris cu sânge. Viziunile ar fi mai i h grabă în stilul Gardienelor. Și sunt foarte sigură că ele i .ut spălat pe mâini în privința noastră când ne-au trimis înapoi aici.

Doamna Flowers își împleti degetele în poală.

Așa că poate există o persoană sau o creatură deocamdată necunoscută care are grijă de voi, averti- /.utriti-vă de primejdia care vă pândește.

Matt stătuse până acum nemișcat, cu spatele drept, iun-unul din scaunele mai fragile ale doamnei Flowers, dat se aplecă înainte și scaunul scârțâi în mod îngri- }ol,1tOF.

Ăăă, începu el, eu cred că întrebarea cea mai poli ivită ar fi ce provoacă acea primejdie.

I loamna Flowers își desfăcu mâinile ei mici și zbâr- «itc,

Ai perfectă dreptate. Hai să ne gândim la posibilități. Pe de o parte, ar putea fi o avertizare pentru ceva *are are să se întâmple în mod natural. Celia — nu te Mtperi dacă-ți spun Celia, nu-i așa, dragă?

(Ici ia, părând încă sub influența șocului, clătină din • ap,

Hun. Faptul că eșarfa Celiei s-a prins între ușile trenului ar fi putut fi un accident natural. Iartă-mă, dar eșarfele astea lungi și dramatice pot fi foarte periculoase. Dansatoarea Isadora Duncan a murit exact în felul ăsta, cu mulți ani în urmă, când eșarfa i s-a prins în roata mașinii. Poate că acela care a trimis mesajul pur și simplu o atenționa pe Gelia să fie atentă sau pe voi ceilalți să aveți grijă de ea. Poate că Meredith doar trebuie să fie prudentă în următoarele câteva zile.

— Și totuși nu credeți că despre asta e vorba, nu-i așa? întrebă Meredith tăios.

Doamna Flowers oftă.

— Toate astea mie mi se par destul de răuvoitoare. Cred că dacă ar vrea cineva să vă avertizeze despre posibilitatea unor accidente, ar putea găsi o modalitate mai bună decât niște nume scrise cu sânge. Amândouă numele au apărut ca rezultat al unor incidente destul de violente, nu-i așa? După ce Bonnie s-a tăiat, iar Stefan a sfâșiat eșarfa de la gâtul Celiei?

Meredith încuviință din cap.

Cu o expresie tulburată, doamna Flowers continuă.

— Și, bineînțeles, cealaltă posibilitate ar fi că apariția numelor este în sine dușmănoasă. Poate că apariția numelor este un ingredient esențial sau o modalitate de stabilire a țintei într-o vrajă care provoacă primejdie.

Stefan se încruntă.

— Vorbiți despre magie neagră, nu?

Doamna Flowers îl privi direct în ochi.

— Mă tem că da. Stefan, tu ești de departe cel mai mare și mai cu experiență dintre noi. Eu nu am auzit niciodată de așa ceva, tu da?

Bonnie se simți puțin surprinsă. Sigur, știa că Sicfan era mult mai în vârstă chiar și decât doamna Howers — în fond, el trăise înainte de electricitate, sau apă potabilă, sau mașini, sau orice considerau ei ca fiind absolut normale în lumea modernă, în vreme ce doamna Flowers avea probabil doar vreo șaptezeci și ceva de ani.

Și totuși, era ușor să uiți cât de mult trăise Stefan. Arăta la fel ca orice alt băiat de optsprezece ani, doar că era nemaipomenit de frumos. Un gând perfid scânteie intr-un colț al minții lui Bonnie, un gând care îi mai tre- • usc prin cap și înainte: de ce avea întotdeauna parte Elena de cei mai arătoși băieți?

Stefan clătina din cap.

Nimic de genul ăsta, nu. Dar cred că aveți dreptate «.uni spuneți că e vorba de magie neagră. Poate, dacă uțt vorbi cu mama dumneavoastră despre asta...

(leita, care începea să devină tot mai interesată de « n a ce se petrecea, se uită la Alaric întrebătoare. Apoi ut mică o privire către ușă, ca și cum se aștepta să vadă inii and în încăpere o femeie de o sută de ani. Bonnie râse m sinea ei, în ciuda gravității situației.

Toți se obișnuiseră atât de tare cu frecventele conversații ale doamnei Flowers cu fantoma mamei ei, încât nici nu clipiră atunci când doamna Flowers rămase cu privirea ațintită în depărtare și începu să murmure repede, cu sprâncenele ridicate, cu ochii atenți în aerul gol, ca și cum cineva nevăzut ar fi vorbit cu ea. Dar Celiei trebuie să i se fi părut totul destul de ciudat.

— Da, spuse doamna Flowers, îndreptându-și atenția către ei. Mam spune că într-adevăr ceva întunecat a ieșit la lumină în Fell’s Church. Dar — și-și ridică mâinile, cu palmele răsucite în sus — nu poate să spună ce formă ia. Pur și simplu ne avertizează să fim atenți. Orice ar fi, simte că e ceva extrem de malefic.

Stefan și Meredith se încruntară, încercând să înțeleagă. Alaric murmura ceva către Celia, explicându-i probabil ce se petrecea. Matt își lăsă capul în jos.

Elena deja privea lucrurile dintr-o altă perspectivă.

— Și tu, Bonnie? întrebă ea.

— Hm? făcu Bonnie. Apoi își dădu seama ce voia Elena să spună. Nu. Ah, nu! N-o să aflu nimic din ceea ce nu știe mama doamnei Flowers.

Elena doar se uită la ea și Bonnie oftă. In definitiv, era foarte important. Numele iui Meredith urma, și dacă exista un lucru adevărat, era că ea și Meredith și Elena își apăraseră întotdeauna reciproc spatele.

— Bine, spuse ea fără tragere de inimă. O să văd ce mai pot descoperi. Puteți să-mi aprindeți o lumânare?

— Și acum ce se mai întâmplă? întrebă Ceiia nedumerită.

Bonnie e medium, explică Elena simplu.

Fascinant, spuse veselă Celia, dar ochii ei alune- < ară, reci și neîncrezători, către Bonnie.

Mă rog. Lui Bonnie nu-i păsa ce credea Celia. Dacă voia, n-avea decât să presupună că Bonnie se prefăcea *au era nebună, dar o să vadă până la urmă ce se petre- «ea. Elena aduse o lumânare de pe polița șemineului, o aprinse și o așeză pe măsuță.

Bonnie înghiți în sec, își umezi buzele, care dintr-o- tlată deveniseră uscate, și încercă să se concentreze asu- pia lumânării. Deși o mai făcuse de multe ori, nu-i plăcea, ura senzația că-și pierde controlul, ca și cum ar li alunecat sub apă.

Macara pâlpâi și deveni mai strălucitoare. Părea să se lățească și să umple tot câmpul vizual al lui Bonnie. Nu vei lea decât flacără.

cine ești, mârâi dintr-odată o voce rece și aspră în ut echea ei și Bonnie tresări. Ura vocile, uneori abia auzii e ca și cum veneau de la un televizor aflat undeva dep.nte, alteori chiar lângă ea, ca aceasta. Intr-un fel sau itîful, reușea întotdeauna să uite de ele, până data turnătoare când cădea în transă. Un glas îndepărtat de copil începu să lălăie fals o melodie fără cuvinte, și Bonnie se concentră să-și încetinească și să-și calmeze respirația.

Simțea cum privirea începe să-i devină neclară. Un gust acru, neplăcut, de umezeală, îi umplu gura.

Invidia se răsuci, ascuțită și amară, înlăuntrul ei. Nu e drept, nu e drept, mormăi supărat o voce în capul ei. Apoi întunericul o copleși.

Elena privi temătoare cum pupilele lui Bonnie se fac tot mai mari, reflectând în ele flacăra lumânării. Bonnie era în stare să se cufunde în transe mult mai repede acum decât atunci când abia începuse să le aibă, ceea ce o în- grijora pe Elena.

— Întunericul se înalță.

O voce goală, egală, care nu semăna deloc cu vocea lui Bonnie, ieșea din gura prietenei sale.

— Nu e aici încă, dar vrea să fie. E rece. De multă vreme e rece. Vrea să se afle lângă noi, să iasă din întuneric și să fie la fel de cald precum inimile noastre. E plin de ură.

— E un vampir? întrebă Meredith repede.

Vocea care nu era a iui Bonnie scoase un hohot de râs aspru, sugrumat.

— E mult mai puternic decât orice vampir. Își poate găsi sălașul în oricare dintre voi. Aveți grijă unul de altul. Aveți grijă de voi.

Ce e? întrebă Matt. ființa care vorbea prin Bonnie șovăi.

Nu știe, înțelese Stefan. Sau nu ne poate spune Bonnie, zise ei concentrat, creatura asta ne-o aduce ci ncva? Cine o provoacă?

De data asta, nu mai există nici o șovăială.

Elena, spuse vocea. Elena a adus-o.

Bonnie se strâmbă la gustul metalic oribil din gură și clipi de câteva ori, până când imaginea încăperii din jurul ei se limpezi.

— îh, spuse ea, urăsc să fac asta.

Toți se holbau la ea, șocați și cu fețele albe.

— Ce-i? întrebă ea stingherită. Ce-am zis?

Elena stătea complet nemișcată.

— Ai zis că e vina mea, spuse ea încet. Orice ar fi chestia asta care e pe urmele noastre, eu am adus-o aici. Stefan se întinse și-și așeză mâna peste mâna ei.

Pe neașteptate, părticica aceea răutăcioasă din mintea lui Bonnie îșI spuse plictisită: Bineînțeles. întotdeauna e vorba de Elena, nu?

Meredith și Matt îi spuseră lui Bonnie tot ceea ce rostise ea în transă, dar ochii lor se tot întorceau la chipul >< >cat al Elenei, și după ce terminară cu Bonnie îșI tn- «lu ptară din nou privirea către Elena,

Trebuie să facem un plan, îi spuse Meredith Elenei încet.

Cred că toată lumea vrea o gustare, spuse doamna Flowers ridicându-se în picioare, și Bonnie o urmă în bucătărie, nerăbdătoare să scape de tensiunea din i ,uneră.

Oricum, îșI spuse, ea nu era cu adevărat o fată care să lacă planuri. Tocmai îșI adusese contribuția ca fata care a avut o viziune. Elena și Meredith erau cele de la care tu.uă lumea aștepta deciziile.

Dar nu era drept, nu-i așa? Ea nu era proastă, în ciuda lapinlui că toți prietenii ei o tratau ca pe copilul grupuluil bată lumea considera că Elena și Meredith erau atât de deștepte și atât de puternice, dar Bonnie salvase situația de jh numărate ori — nu că și-ar fi adus cineva aminte de »im.l îșI trecu limba peste marginea dinților, încercând să m ape de gustul acru supărător din gură.

I loamna Flowers hotărâse că lucrul de care aveau cu iuții nevoie ca să se liniștească era limonada ei specială cu lini i de soc. în vreme ce umplea paharele cu gheață, turna în ele limonada și le așeza pe o tavă, Bonnie o privea neliniștită. Exista în ea un sentiment supărător de >1, ca și cum ceva ar fi lipsit. Nu era drept, îșI spuse ea din nun. Nici unul dintre ei nu o aprecia și nici nu înțelegea

lui ce făcuse pentru ei.

— Doamnă Flowers, întrebă ea dintr-odată, cum vorbiți cu mama dumneavoastră?

Doamna Flowers se întoarse către ea, surprinsă.

— Păi, draga mea, spuse ea, e foarte ușor să vorbești cu fantomele dacă și ele vor să stea de vorbă cu tine sau dacă sunt spiritele unor ființe pe care le-ai iubit. Vezi tu, fantomele nu au părăsit planul nostru de existență și stau aproape de noi.

— Și totuși, insistă Bonnie, puteți să faceți mai mult decât atât, mult mai mult. Și-o aminti pe doamna Flowers din nou tânără, cu ochii fulgerând, cu părul fîutu- rându-i, luptând împotriva Puterii malefice a hfoa?^-lor cu o Putere egală. Sunteți o vrăjitoare foarte puternică.

Expresia doamnei Flowers era rezervată.

— Ești drăguță că spui asta, draga mea. încordată, Bonnie își răsuci pe un deget o buclă din părul ei zmeuriu, cântărindu-și cu grijă cuvintele.

— Păi... dacă ați vrea, bineînțeles — doar dacă aveți timp — aș vrea să mă pregătiți și pe mine. Orice ați vrea să mă învățați. Eu pot vedea lucruri și deja sunt mai bună la asta, dar aș vrea să învăț totul, orice ați fi dispusă să-mi arătați. Divinație, și despre ierburi. Farmece de protecție. Magie, adică. Simt că sunt atâtea lucruri pe care nu ie știu, și, știți, cred că aș putea avea talent ia asta. Sau cel puțin așa sper.

Doamna Flowers se uită la ea, cercetător, câteva momente, apoi dădu din nou din cap.

O să te învăț, răspunse. Cu plăcere. Ai un talent natural remarcabil.

Serios? spuse Bonnie timidă.

Un val cald de fericire o străbătu, umplând golul pe < are îl simțise cu doar câteva momente în urmă.

Apoi își drese glasul și adăugă, pe cât de nonșalant tcuși:

Și mă întrebam... puteți vorbi cu oricine e mort? Sau doar cu mama dumneavoastră?

Pentru câteva clipe, doamna Flowers nu răspunse. Bonnie simți cum privirea albastră cercetătoare a bătrânei pătrundea direct prin ea și analiza mintea și inima dinăuntru. Când doamna Flowers vorbi din nou, vocea ei era blândă.

Pe cine vrei să contactezi, draga mea?

Bonnie tresări.

Pe nimeni în mod deosebit, spuse ea repede, îndepărtând din minte o imagine a ochilor întunecați ai hii Damon. Doar că pare ceva ce se poate dovedi folosi- lor. Și interesant. De pildă, aș putea afla totul despre istoria orașului Fell’s Church.

Se întoarse cu spatele la doamna Flowers și își făcu de luciu cu paharele cu limonadă, lăsând deoparte subiec- iut deocamdată.

O să fie destul timp să întrebe din nou, își spuse ea. (‘.urând.

— Cel mai important lucru, spunea Elena pe un ton serios, e să o protejăm pe Meredith. Am primit o avertizare și trebuie să profităm de ea, nu să stăm și să ne facem probleme de unde a venit. Dacă o să-și facă apariția ceva îngrozitor — ceva pe care eu l-am adus cumva — o să ne ocupăm de el când ajunge aici. Dar acum avem grijă de Meredith.

Era atât de frumoasă, încât Stefan se simți amețit. La propriu. Uneori se uita la ea, o vedea dintr-un anumit unghi și remarca, de parcă ar fi fost pentru prima oară, arcuirea delicată a obrazului, roșeața abia văzută, în nuanța celei mai pale petale de trandafir, colorându-i pielea albă ca laptele, linia serioasă a gurii ei perfecte. în aceste momente, de fiecare dată, capul și stomacul i se învârteau de parcă tocmai se dăduse jos dintr-un mon- tagne-russe. Elena.

El îi aparținea cu totul Elenei; totul se reducea la asta. Ca și cum timp de sute de ani ei călătorise către această fată muritoare, iar acum, că o găsise, viața lui lungă, lungă, își aflase scopul.

Dar nu ea ta, spuse ceva înăuntrul lui. JVm zh întregime. Nu în realitate.

Stefan scutură din cap, gonind gândul perfid. Elena îl iubea. îl iubea cu îndrăzneală și cu pasiune și mult mai mult decât merita el. Și el o iubea. Asta era tot ce conta.

Iar acum, fata asta muritoare dulce pe care el o iubea organiza plină de eficiență o schemă pentru a o păzi pe

Meredith, împărțind sarcini cu siguranța calmă că vor fi Uk {(‘plinite.

Matt, spuse ea, dacă lucrezi mâine-seară, tu și cu Alaric puteți lua tura de zi. Stefan vă va urma noaptea, lai Bonnie și cu mine dimineața.

Ar fi trebuit să fii general, îi murmură Stefan, și pi inii un zâmbet scurt.

N-am nevoie de paznici, spuse Meredith pe un ton n if.it. Am pregătire în artele marțiale și m-am mai eonii unt at cu supranaturalul și până acum.

I aii Stefan i se păru că ochii ei rămaseră gânditori asu- 1.1,1 lui preț de o clipă, și el se forță să nu se zbârlească sub plivirea ei scrutătoare.

Bățul meu de luptă e singura protecție de care am nevoie, adăugă Meredith.

Un băț ca al tău n-ar fi putut să o protejeze pe < alia, replică Elena. Dacă n-ar fi fost Stefan acolo ca să hiietvină, ar fi fost omorâtă.

Pe canapea, Celia închise ochii și își rezemă capul de lua pil lui Alaric.

Bun atunci, spuse Meredith pe un ton tăios, cu o» Ini pe Celia. E adevărat, dintre noi toți, numai Stefan .u ti putut să o salveze. Și ăsta e celălalt motiv pentru i .ii e tot efortul în echipă pentru a mă proteja e de-a Uiepiul ridicol. Tu ai în prezent foița și viteza de a mă <»ilva de un tren în mișcare, Elena? Are Bonnie?

Stefan o văzu pe Bonnie, care intra cu o tavă cu pahare pline cu limonada, oprindu-se și încruntându-se la auzul cuvintelor lui Meredith.

Stefan știuse, bineînțeles, că odată cu moartea lui Damon și dispariția Puterilor Elenei, el era singurul rămas să protejeze grupul. Sigur, doamna Flowers și Bonnie aveau ceva abilități magice reduse. Pe urmă Stefan se corectă. Doamna Flowers era de fapt foarte puternică, dar puterile ei încă erau epuizate după lupta cu kitsuneAz.

Și astfel totul se reducea la un singur lucru: Stefan era singurul capabil să-i protejeze acum. Meredith putea să vorbească mult și bine despre responsabilitățile ei de vânător de vampiri, dar până la urmă, în ciuda moște- nirii și pregătirii ei, era doar o altă ființă muritoare.

Ochii lui trecură peste grup, toți muritorii, muritorii lui. Meredith, cu ochii ei cenușii serioși și o hotărâre de oțel. Matt, entuziast și copilăros și de o corectitudine desăvârșită. Bonnie, luminoasă și dulce, și cu un miez de forță pe care probabil nici nu știa că-1 are. Doamna Flowers, o doamnă înțeleaptă. Alaric și Ceîia... ei, ei nu erau muritorii lui așa cum erau ceilalți, dar atâta vreme cât se aflau aici erau sub protecția lui. E1 jurase să apere oamenii atunci când putea. Dacă putea.

Își aduse aminte că Damon îi spusese odată, râzând, într-unul din momentele lui de amuzament periculos, cu fața veselă: „Sunt atât de fragili, Stefan! Poți să-i frângi chiar și fără să vrei!”

Și Elena, Elena lui. Acum era la fel de vulnerabilă ca și toți ceilalți. Stefan se înfioră. Dacă i se întâmpla vreodată ceva Elenei, el știa fără nici o urmă de îndoială că tșt va scoate de pe deget inelul care îi îngăduia să umble in lumină în timpul zilei, se va întinde pe iarba de deasupra mormântului ei și va aștepta soarele.

Dar aceeași voce dogită dinlăuntrul lui care punea la it«loială iubirea Elenei pentru el îi șopti sumbru în ure-

hr: Ea n-arface la fel pentru tine. Tu nu ești totul pentru ea.

In vreme ce Elena și Meredith, întrerupte când și i and cu interjecții de Matt și Bonnie, continuau să se

n te dacă Meredith avea nevoie sau nu de eforturile gru- piilui pentru a o păzi, Stefan închise ochii și se lăsă în voia amintirilor despre moartea lui Damon.

Stefan privea, prostește și neînțelegând și nu suficient de repede, t«w Damon, mai rapid decât el până în ultima clipă, se repede

Mr copacul uriaș și o aruncă pe Bonnie, ușoară ca un puf de păpădie, departe de ramurile ca niște sârmă ghimpată care deja se lăuiu către ea.

De când el o arunca, o ramură se înfipse în pieptul lui Damon, tmluindu-l la pământ. Stefan văzu o fracțiune de secundă de șoc în ih fui fratelui său înainte ca să și-i dea peste cap. 0 singură picătură dr sânge îi alunecă din gură pe bărbie.

„Damon, deschide ochii!” țipa Elena, In vocea ei se auzea ceva aspru, o agonie pe care Stefan nu o mai remarcase niciodată la ea. Mâinile ei țâșniră către umerii lui Damon, ca și cum ar fi vrut să-l scuture cu putere, și Stefan o trase deoparte. „Nu poate, Elena, nu poate”, spuse el, aproape plângând.

Ea nu vedea că Damon murea? Ramura îi străpunsese inima și otrava copacului se răspândea încet prin venele și arterele lui Murea Stefan lăsase cu blândețe capul lui Damon pe pământ. își va lăsa fratele să plece.

Dar Elena nu voia

tntorcându-se ca să o ia în brațe și să o aline, Stefan văzu că ea uitase de ei Avea ochii închiși și buzele i se mișcau fără să scoată vreun sunet. Toți mușchii ei erau încordați, întinzându-se

către Damon, și Stefan realiză șocat că ea și Damon încă mai comunicau, că o ultimă conversație se purta între ei pe o frecvență numai a lor, de la care el era exclus.

Fața ei era udă de lacrimi și brusc ea își căută cuțitul și, cu o singură mișcare, sigură, își deschise propria ei jugulară, lăsându-și sângele să-i curgă pe gât.

„Bea, Damon”, spuse ea cu o voce plină de disperare, o voce ca de rugăciune, deschizându-i gura cu mâinile ei și așezându-și gâtul deasupra gurii lui.

Mirosul sângelui Elenei era pătrunzător și iute, și Stefan își simți caninii dureroși de dorință, deși era îngrozit de nepăsarea cu care își tăiase ea gâtul Damon nu bău. Sângele îi curse afară din gură, de-a lungul gâtului, înmuindu-i cămașa și adunându-se pe jacheta lui neagră de piele.

Elena începu să suspine și se aruncă peste Damon, sărutându-i buzele reci, cu ochii strâns închiși Stefan își dădea seama că ea mai comunica și acum cu spiritul lui Damon, un schimb telepatic de dragoste și secrete doar între ei doi, cei doi oameni pe care Stefan ii iubea cel mai mult. Singurii oameni pe care îi iubea,

l Jn cârcel rece de invidie, senzația de a fi cel de afară care privește înăuntru, cel care era lăsat singur, se strecură de-a lungul yiei spinării lui Stefan, în vreme ce lacrimile de suferință îi alunecau pe obraji.

i Jn telefon sună, și Stefan se întoarse brusc în prezent.

Elena aruncă o privire spre telefonul ei mobil și apoi lAspunse.

Bună, mătușă Judith, spuse, apoi făcu o pauză. La pensiune, cu ceilalți. I-am luat pe Aiaric și prietena Iui de la gară. După o altă pauză, se strâmbă. îmi pare rău, a iu uitat. Da, o să vin. în doar câteva minute, da? O.K. Pa. închise și se ridică în picioare, spunându-le celorlalți: Se pare că la un moment dat i-am promis mătușii Judith i A in seara asta vin acasă la cină. Robert a scos setul penii n țimdue și Margaret vrea să-i arăt cum se înmoaie pâinea în brânză.

Își dădu ochii peste cap, dar pe Stefan nu-1 putea pA< Aii așa ușor. înțelegea cât de încântată era Elena să o vudA din nou pe surioara ei idolatrizând-o.

Elena continuă, încruntându-se.

— Nu sunt sigură că o să pot ieși din nou în seara asta, dar trebuie să fie tot timpul cineva cu Meredith. Nu poți să rămâi aid în seara asta, Meredith, în loc să te dud acasă?

Meredith încuviință încet din cap, cu picioarele ei lungi strânse sub ea pe canapea. Părea obosită și temătoare, în ciuda bravadei ei de mai devreme. Elena îi atinse mâna în chip de rămas-bun, iar Meredith îi zâmbi.

— Sunt sigură că supușii tăi or să aibă grijă de mine, regină Elena, spuse ea pe un ton vesel.

— Nici nu mă aștept la mai puțin de-atât, răspunse Elena pe același ton, întorcându-se zâmbind către ceilalți din încăpere.

Stefan se ridică în picioare.

— Te conduc acasă, spuse.

Matt se ridică și el.

— Pot să vă duc eu cu mașina, se oferi el, și Stefan fu surprins să-și dea seama că trebuise să-și suprime dorința de a-1 împinge pe Matt înapoi pe scaunul lui.

Stefan o să aibă grijă de Elena. Ea era responsabilitatea lui.

— Nu, rămâneți aid, amândoi, spuse Elena pe un ton hotărât. Nu e foarte departe și încă e lumină afară. Aveți grijă de Meredith.

Stefan se așeză la loc în scaunul lui, privindu-1 pe Matt. Cu o fluturare de mână, Elena dispăru. Și Stefan își întinse simțurile pentru a o urmări cât de departe reușea, concentrându-și Puterea pentru a percepe dacă in apropiere pândea ceva periculos, ceva rău. Puterile lui nu aveau totuși suficientă forță pentru a străbate tot drumul până la casa Elenei. Își strânse pumnii, frustrat. Fu- «w atât de puternic atunci când își îngăduise să bea lânge omenesc!

Meredith îl privea, cu ochii ei cenușii plini de înțele- Kne.

O să fie bine, îi spuse. Nu poți s-o păzești tot timpul.

Dar pot să încerc, gândi Stefan.

(m’ukI Elena păși pe aleea din fața casei sale, Caleb tundra frunzele verzi și lucioase ale tufișurilor înflorite de «aniclii.

Bună, spuse ea surprinsă. Ai fost aici toată ziua? 1,1 se opri din tăiat și își șterse sudoarea de pe frunte.

(:.i părul lui blond și bronzul sănătos, arăta ca un surfer i alilornian transplantat pe o pajiște din Virginia. Elena ip Mpuse că băiatul arăta perfect într-o zi perfectă de vară *»» aceasta,

cu o mașină de tuns iarba care bâzâia ușor undeva în depărtare, cu cerul albastru și înalt deasupra Ini

Sigur, spuse el vesel. Sunt multe de făcut. Arată bine, uu?

Da, arată, răspunse Elena.

Și chiar așa era. Iarba fusese tunsă, gardul viu perfect tăiat și margarete plantate de el în răzoarele de lângă casă.

— Tu ce-ai făcut azi? întrebă Caleb.

— Nimic atât de activ ca toate astea, spuse Elena, îndepărtând din minte amintirea cursei disperate pentru salvarea Cehei. Prietenii mei și cu mine am luat pe ci- neva de la gară și am stat împreună undeva tot restul zilei. Sper însă ca vremea să rămână frumoasă. Vrem să mergem 1a un picnic mâine la Hot Springs.

— Sună a distracție, spuse Caleb pe un ton plăcut.

Pentru o clipă, Elena se simți tentată să îl invite și pe Caleb să meargă cu ei. In ciuda rezervelor lui Stefan, părea un tip de treabă, și probabil că nu cunoștea prea multă lume în oraș. Poate că Bonnie s-ar înțelege bine cu el. în fond, era foarte drăguț. Iar Bonnie nu mai fusese interesată de cineva de destulă vreme. Cineva în afară de Darnm, șopti o voce mică și tainică într-un colț al minții ei.

Dar bineînțeles că nu-1 putea invita pe Caleb. Unde îi era mintea? Ea și prietenii ei nu puteau fi însoțiți de străini atunci când discutau despre ce le pregătea acum creatura supranaturală.

Simți o strângere ușoară de inimă, de nostalgie. Va putea ea fi vreodată o fată care merge la picnicuri și înoată și flirtează și poate să stea de vorbă cu cine vrea, pentru că nu are nici un secret întunecat pe care să-l ascundă?

Nu ești obosit? îl întrebă ea, schimbând repede iiihiectul.

I se păru că vede o fulgerare de dezamăgire în ochii hit. își dăduse oare seama că se gândise să-l invite și pe 11 Li picnic și apoi se răzgândise? Dar el răspunse destul df repede:

Oh, mătușa ta mi-a adus afară vreo două pahare de limonadă, iar la prânz am mâncat un sandvici cu sora hi (îaleb a zâmbit larg. E o scumpă. Și o interlocutoare • m eleată. Mi-a spus totul despre tigri.

A vorbit cu tine? întrebă Elena surprinsă. De obi- i»t e Ibarte timidă cu oamenii pe care abia i-a cunoscut. N .i vrut să stea de

vorbă cu prietenul meu Stefan decât dup A ee se cunoșteau deja de câteva luni.

Ei, spuse el ridicând din umeri. Odată ce i-am »u Alai niște trucuri magice, a fost atât de fascinată, încât .» ui iul să mai fie timidă. Până să intre în clasa întâi o să lh deja un maestru magician. Are o înclinație naturală prunii așa ceva.

Serios? spuse Elena.

Simți un nod în stomac, o senzație de pierdere. Pierdute atât de mult din viața surioarei ei! Observase la inh ui dejun că arăta și vorbea ca și cum era mai mare. < a și cum Margaret crescuse și devenise o altă persoană tu hpsa ei. Elena se certă singură: trebuia să înceteze să « mai plângă atâta. Era incredibil de norocoasă chiar și

hc aici acum.

— Oh, da, spuse Galeb. Uite, am învățat-o asta. întinse un pumn bronzat, îl răsuci și deschise mâna

pentru a scoate la iveală o floare de camelie, albă și cernită, închise din nou pumnul, apoi îl deschise iar, și în palma lui era un boboc cu petalele strânse.

— Uau, exclamă Elena, intrigată. Fă-o din nou! îl privi cu atenție în vreme ce deschidea și închidea

pumnul de câteva ori, când floare, când boboc, când floare, când boboc.

— I-am arătat lui Margaret cum să o facă folosind monede, schimbând între ele una de un sfert și un penny, spuse el, dar e aceiași principiu.

— Am mai văzut asemenea trucuri, spuse Elena, dar nu pot să-mi dau seama unde o ascunzi pe cea care nu se vede. Cum o faci?

— Cu magie, desigur, spuse el zâmbind și deschise pumnul pentru a lăsa floarea de camelie să cadă la picioarele Elenei.

— Tu crezi în magie? îl întrebă ea, uitându-se în sus în ochii iui albaștri calzi.

Flirta cu ea, o știa bine — băieții întotdeauna flirtau cu Elena dacă ea îi lăsa.

--- Păi, ar trebui, răspunse el încet. Sunt din New Or- leans, știi, patria voodoo-ului.

— Voodoo? zise ea și simți un fior de gheață alune- cându-i pe șira spinării.

Caleb râse.

- Am glumit doar, spuse el. Voodoo. Iisuse, ce de prostii!

Oh, da. Total, spuse Elena, chinuindu-se să chi- i otcască.

Și totuși odată, continuă Caleb, mai demult, inamic ca părinții mei să moară, Tyler a venit în vizită și nc-am dus amândoi în Cartierul Francez să ne ghicească viitorul o preoteasă voudon bătrână.

Părinții tăi au murit? întrebă Elena suiprinsă.

(îaleb își lăsă pentru o clipă capul în jos și Elena în-

hnsc mâna și și-o așeză pe a lui.

Și ai mei au murit, spuse ea.

(laleb rămase nemișcat.

Știu, spuse.

Ochii li se întâlniră și Elena simți o strângere de inimă de compasiune. în ochii albaștri calzi ai iui Caleb era atâta durere, în ciuda zâmbetului său plăcut.

Asta a fost cu mulți ani în urmă, spuse el încet. Dar, știi, încă mi-e dor de ei uneori.

Ea îi strânse mâna.

Știu, spuse calmă.

Apoi Caleb zâmbi și scutură din cap puțin, și momentul de apropiere dintre ei doi dispăru.

Dar asta s-a petrecut înainte, spuse. Cred că aveam vreo doisprezece ani când a venit Tyler în vizită. Accentul ușor sudic al lui Caleb deveni mai puternic

pc când povestea, tonul leneș și plin.

— Eu nu credeam în chestiile alea pe atunci, și bănuiesc că nici Tyler, dar ne-am gândit că avea să fie distractiv. Știi ce amuzant e să te sperii puțin uneori. Făcu o pauză, apoi continuă. De fapt, a fost destul de straniu. Femeia avea o mulțime de lumânări negre care ardeau și amulete ciudate peste tot, tot felul de chestii făcute din oase și păr. A aruncat un fel de praf pe podea în jurul nostru și s-a uitat la desenele pe care le formase. I-a spus lui Tyler că vedea o schimbare mare care îl aștepta și că el trebuia să se gândească foarte bine înainte să se pună în puterea altcuiva.

Elena se crispă fără să vrea. Cu siguranță, venise o mare schimbare pentru Tyler, și se pusese în puterea vampirului Kîaus. Oriunde ar fi fost Tyler acum, lucrurile nu ieșiseră așa cum plănuise el.

— Și ție ce ți-a spus? întrebă ea.

— De fapt, nu mare lucru, răspunse Caleb. în mare parte, doar să fiu cuminte. Să stau departe de necazuri, să am grijă de familia mea. Genul ăsta de lucruri. Lu- cruri pe care încerc să le fac. Cum Tyler lipsește, unchiul și mătușa mea au nevoie de mine aici. Se uită din nou în jos la ea, ridică din umeri și zâmbi. Dar, cum am zis, au fost în general o mulțime de aiureli. Magie și toate chestiile alea nebunești.

— Mda, spuse Elena cu o voce goală. Toate chestiile alea nebunești.

Soarele dispăru în spatele unui nor și Elena se înfioră «lin nou. Caleb veni mai aproape de ea.

Ți-e frig? spuse și întinse o mână către umărul ei. în acea clipă, un croncănit aspru izbucni din copacii dc lângă casă și o cioară mare neagră zbură către ei, jos ți rapid. Caleb își trase mâna și se feri, acoperindu-și fața, dur cioara țâșni în sus în ultimul moment, bătând fu-

tioasă din aripi, și se înălță deasupra capetelor lor.

Ai văzut? strigă Caleb. A fost cât pe ce să ne lovească.

Am văzut, răspunse Elena, urmărind cu privirea silueta înaripată grațioasă care dispărea în înalturi. Am v.v.ut.

10

Florile de soc pot fi folosite pentru exorcizare, protecție sau prosperitate, citi Bonnie, întinsă pe burtă în patul ei, cu bărbia proptită în mâini. Ames- tecați-le cu tătăneasâ șipodbeal și legați în mătase roșie la luna în creștere ca să faceți un săculeț magic pentru a atrage bogăția. Distilați într-o baie cu lavanda, iarba fetei și pelinariță pentru protecție personală. Ardeți cu isop, salvie albă și amăruș ca să obțineți un fum care poatefifolosit la exorcizarea spiritelor malefice.

Amăruș? Asta chiar era o plantă? Spre deosebire de multe dintre celelalte, nu suna a ceva ce ar putea găsi în grădina mamei ei. Oftă zgomotos și sări câteva paragrafe.

Cele mai bune ierburi care ajută la meditație sunt turița mare, romanița, damiana, floarea de ochi și gjnsengul. Ele pot fi combinate și arse pentru a face jian sau, culese în zori, pot fi uscate și presărate în cerc în jurul subiectului

Bonnie se uită mâhnită la cartea cea groasă. Pagini și pagini și pagini de ierburi și care erau proprietățile lor în situații diferite, și când să le culegi, și cum să le folosești. Toate scrise la fel de sec și plictisitor ca manualul ei de geometrie din liceu.

Niciodată nu-i plăcuse să învețe. Cel mai bun lucru in privința verii dintre liceu și colegiu era că nimeni nu-i putea cere să-și petreacă timpul cu o carte groasă, încercând să țină minte niște lucruri îngrozitor de plicticoase. Și totuși iat-o îndeletnicindu-se exact cu asta, și și-o Dense cu propria ei mână.

Dar când îi ceruse doamnei Flowers să o învețe magia, se așteptase la ceva... ei, mult mai cool decât să primească un tom uriaș despre ierburi. In sinea ei, spe- i ase niște sesiuni între patru ochi care implicau rostirea liitor descântece, sau zbor, sau invocarea unor servitori fantastici care să-i îndeplinească dorințele. Oricum, nu se așteptase să citească singură ceva. N-ar trebui să existe vi eo modalitate prin care cunoștințele magice să fie pur p simplu implantate în creierul ei? O modalitate... ei bine, magică?

Mai frunzări câteva pagini. Ooo, asta părea ceva mai interesant.

O amuletă umplută cu scorțișoară, ciuboțica-cucului și frunze »tf țutyădie va (guta la atragerea dragostei și la împlinirea dorințelor •nir/e. Adunați ierburile sub o ploaie blândă și, după ce se usucă, bgtiți le cu fir auriu și catifea roșie.

Bonnie chicoti și iovi cu picioarele în saltea, gân- dindu-se că ar putea probabil să găsească niște dorințe secrete pe care să și le împlinească. Oare chiar trebuia să culeagă scorțișoara, sau era în regulă dacă o lua din dulăpiorul cu mirodenii din bucătărie? Mai dădu câteva pagini. Ierburi pentru limpezimea vederii, ierburi pentru curățare, ierburi care trebuiau culese pe lună plină sau într-o zi însorită din iunie. Oftă din nou și închise cartea.

Trecuse de miezul nopții. Ascultă cu atenție, dar casa era tăcută. Părinții ei dormeau.

Acum, că sora ei Mary, ultima dintre cele trei surori mai mari ale lui Bonnie care plecase de acasă, se mutase cu prietenul său, lui Bonnie îi lipsea prezența ei în camera de alături. Dar mai existau și avantaje atunci când n-o aveai pe sora mai mare, băgăcioasă și autoritară, atât de aproape.

Se dădu jos din pat pe cât de încet și silențios putu. Părinții ei nu aveau auzul atât de ascuțit precum Mary, dar dacă o auzeau umblând în miezul nopții aveau să vină să vadă ce face.

Cu grijă, Bonnie ridică o scândură din dușumeaua de sub pat. Folosise locul acesta drept ascunzătoare încă de când era mică. La început ținuse acolo o păpușă pe care o luase de la Mary fără să-i ceară voie; un depozit secret de dulciuri cumpărate cu banii de buzunar; panglica ei preferată, din mătase roșie. Mai târziu, ascunsese biletele de la primul ei prieten sau teste pe care nu le luase.

Nimic însă la fel de sinistru cum era ceea ce ascundea acum.

Ridică o altă carte, la fel de groasă ca volumul despre ierburi pe care i-1 împrumutase doamna Flowers. Dar »h casta părea mai veche, cu o copertă întunecată, de piele încrețită și tocită de vreme. Și cartea asta era din biblioteca doamnei Flowers; dar nu doamna Flowers i-o «IAduse. Bonnie o furase de pe un raft când doamna Flowers era întoarsă cu spatele, o strecurase în rucsacul ei și ip păstrase cea mai nevinovată expresie atunci când ochii pătrunzători ai doamnei Flowers o cercetaseră apoi.

Bonnie se simțea puțin vinovată că o păcălise astfel pe doamna Flowers, mai ales după ce bătrâna acceptase «a i lie dascăl. Dar, sincer, în primul rând nimeni altcineva nu ar fi trebuit să fure cartea. Orice motiv ar fi in- um at Meredith sau Elena pentru a o primi ar fi fost imediat acceptat de toată lumea ca fiind bine întemeiat p a< h-vărat. Ele nici măcar n-ar fi trebuit

să aibă un motiv, put și simplu ar fi fost de ajuns să spună că vor cartea, hai Bonnie ar fi primit un oftat și o mângâiere pe h eștet — scumpa șiprostuța de Bonnie — și ar fi fost împie- dh ată să acționeze cum voia.

li,,nnie își împinse cu încăpățânare bărbia înainte și își plimbă degetele pe literele de pe coperta cărții. Cum să nrt i hotarul între lumea viilor și cea a marților, scria acolo.

Inima ei bătea cu putere când deschise cartea la patima pe care o marcase mai devreme. Dar mâinile ei erau destui de sigure atunci când scoase patru lumânări, două albe și două negre, de sub scândura din podea.

Scăpără un chibrit, aprinse una dintre lumânările negre și o înclină pentru a picura niște ceară pe podea lângă pat. Gând se făcu o baltă mică de ceară topită, Bonnie apăsă capătul lumânării în ea, pentru ca să stea dreaptă pe podea.

— Foc din Nord, păzește-mă, intonă ea.

Se întinse după o lumânare albă.

Aflat pe noptieră în încărcătorul lui, telefonul sună. Bonnie scăpă lumânarea și înjură.

Aplecându-se către el, îi luă ca să vadă cine suna. Elena. Elena nu se gândea niciodată cât de târziu era atunci când voia să discute cu cineva.

Bonnie era tentată să nu răspundă, dar se răzgândi. Poate că ăsta era de fapt un semn că n-ar trebui să îndeplinească ritualul, cel puțin nu în noaptea asta. Poate că ar trebui să studieze mai bine problema, ca să se asigure că face totul corect. Bonnie stinse lumânarea neagră și apăsă pe buton pentru a răspunde la telefon.

— Hei, Elena, spuse, sperând că prietena ei nu-i va simți iritarea din voce, în vreme ce, încet, așeza la loc cartea sub scândura din podea. Ce s-a-ntâmplat?

Cenușa era insuportabil de grea. Se împinse în ea, trăgând de pătura cenușie care îl apăsa. Râcâi disperat cu unghiile, o parte panicată din el întrebându-se dacă hilr-adevăr începea să iasă la suprafață, dacă nu cumva w afunda singur mai adânc.

Una din mâinile lui era încleștată în jurul a . .-va - ceva fin și fibros, ca niște petale subțiri. Nu știa »e era acel lucru, dar știa că nu trebuia să îi dea drumul, ți Jn ciuda faptului că îl stânjenea în zbaterea lui, nu puse Mib semnul întrebării această nevoie de a-1 ține în mână.

1 se părea că râcâia dintotdeauna la stratul gros de t ennșă, dar în cele din urmă cealaltă mână a sa străpunse hi at urile fârâmicioase și simți un val de ușurare străbat ându-1. Mersese pe calea cea bună; nu avea să fie în- gmpat pentru totdeauna.

Întinse mâna orbește, căutând ceva de care să se pi MtA ține pentru a se trage în sus. Cenușă și noroi îi aluni i ară printre degete, nimic solid, și se zbătu, căutând să ♦ Amână la suprafață, până când găsi ceea ce semăna la atingere cu o bucată de lemn.

Marginile lemnului îi intrară în degete când se agăță »h el ca și cum ar fi fost o parâmă de salvare într-un im i an pustiit de furtună. Încet-încet, reuși să se salte, alunii .md și patinând în noroiul vâscos. Cu un ultim efort . misidcrabil, își smulse trupul din cenușă și noroi, care ■ni ta se un sunet puternic de aspirație în clipa în care umerii lui se iviră. Se ridică în genunchi, cu mușchii ui ml de agonie, apoi în picioare. Se cutremură și se în- h« >i A, îngrețoșat dar euforic, și-și înfășură brațele în jurul

num inului.

Dar nu vedea nimic. Se simți cuprins de panică, dar apoi își dădu seama că ochii îi erau ținuți închiși de ceva. își frecă fața până când desprinse cocoloașe lipicioase de noroi cu cenușă din gene. O clipă mai târziu, reuși în sfârșit să deschidă ochii.

O pustietate dezolantă îl înconjura. Noroi înnegrit, bălți de apă pline cu cenușă.

— Ceva îngrozitor s-a întâmplat aici, spuse ei răgușit, și sunetul vocii sale îl sperie.

Era o liniște atât de profundă!

Era foarte frig, și el își dădu seama că era gol, acoperit doar cu același noroi amestecat cu cenușă care se vedea pretutindeni. își strânse umerii și apoi, bleste- mându-se pentru slăbiciunea de moment, își îndreptă dureros spatele.

Trebuia să...

Trebuia...

Nu-și putea aduce aminte.

O picătură de lichid îi alunecă pe față și se întrebă vag dacă plângea. Sau era acel fluid gros, lucitor, care se găsea peste tot aici, amestecându-se cu cenușa și noroiul?

Cine era el? Nici asta nu știa, și vidul acesta născu în el un tremur care era cu totul altceva decât cel cauzat de frig.

Mâna lui continua să se strângă protectoare în jurul obiectului necunoscut, și acum își ridică pumnul și îi privi. După o clipă, își desfăcu încet degetele.

fibre negre.

Apoi o picătură din fluidul opalescent îi alunecă pe patină, prin mijlocul acelor fibre. Acolo unde le atingea, « Ir se transformau. Era păr. Păr blond mătăsos și păr •<»ș< at. Atât de frumos!

Închise din nou pumnul și îl lipi de piept, și o nouă hotărâre se născu în el.

! rebuia să plece.

Prin ceață, o imagine clară a destinației sale îi apăru in minte. Porni înainte, cu pași greoi, prin noroi și • niușă, către intrarea asemănătoare unui castel, cu turle hhdte și uși negre și grele, despre care, cumva, știa că va ti ni olo.

'lena închise telefonul. Ea și Bonnie discutaser tot ce se întâmpla, de la misterioasa apariție numelor Celiei și lui Meredith până la recitah de dans al lui Margaret. Dar Elena nu reușise să aduc în discuție lucrul pentru care sunase de fapt.

Oftă. După o clipă, pipăi sub saltea și își scoase jui naiul îmbrăcat în catifea.

Dragă Jumalule,

În dupâ-amiaza asta am vorbit cu Caleb Smaltwood pe pajiștea din fața casei mele. Piu îl cunosc aproape deloc, și totuși simt o legătură profundă cu el. Le iubesc pe Bonnie și Meredith mai mult decât pot exprima în cuvinte, dar ele habar nu an cum e să-ți pierzi părinții, și asta creează o distanță între noi

Eu mă regăsesc în Caleb. E atât de frumos și pare atât de relaxat! Sunt convinsă că foarte mulți cred că viața lui e perfectă. Știu cum e să te prefaci că totul e perfect, chiar atunci când simți că nu mai reziști Poți să te simți cel mai singur om de pe pământ. Sper că are și el o Bonnie sau o Meredith, un prieten pe care se poate sprijini.

În timp ce vorbeam, s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. O cioară a zburat direct către noi Era o cioară mare, una dintre cele mai mari pe care le-am văzut vreodată, cu pene negre iridescenie care străluceau în soare și un cioc mare coroiat și gheare urâte. S-ar putea să fie aceeași care a apărut pe pervazul meu ieri-dimineață, dar nu sunt sigură Cine poate deosebi ciorile între ele?

Și, bineînțeles, amândouă ciorile mi-au amintit de l)amon, care mă urmărea transformat în cioară înainte chiar \ă ne cunoaștem.

Ceea ce e ciudat — de fapt, ridicol — este acest sentiment de speranță care se naște în adâncul meu. Și dacă, îmi tot spun, și dacă de fapt, cumva, Damon n-a murit?

Și apoi speranța se destramă, pentru că el e mort, și trebuie să accept asta. Dacă vreau să rămân puternică, nu mă pot minți singură. Nu pot să inventez basme frumoase în tare nobilul vampir nu moare, în care regulile se schimbă pentru că e vorba de cineva la care țin.

Dar acea speranță mi se furișează din nou în suflet. Și dacă...?

Ar fi o cruzime să-i spun ceva de ciori lui Stefan. Durerea l-a schimbat Uneori, când e tăcut, surprind o privire ciudată în ochii

lui verzi ca frunzele, ca și cum acolo înăuntru se află cineva pe care eu nu-l cunosc. Și știu că se gândește la Damon, gânduri care îl duc acolo unde eu nu-l mai pot urma.

Mi-a trecut prin minte că i-aș putea spune lui Bonnie despre cioară Ea ținea la Damon, și n-ar râde de mine că mă întreb dacă nu ar exista vreo modalitate ca el să mai fie, sub o formă oarecare, în viață Nu după ce a sugerat și ea același lucru azi în ultimul minut totuși, nu i-am putut spune nimic despre asta.

Știu de ce, și e un motiv josnic, egoist și stupid: sunt geloasă pe Bonnie. Pentru că Damon i-a salvat viața.

Groaznic, nu?

Dar iată care eproblema: mult timp, dintre milioanele de oameni, exista doar o singură persoană la care ținea Damon. Numai una. Și acea singură persoană eram eu. Toți ceilalți se puteau duce la dracu3 în ceea ce-l privea. Abia își putea aminti numele prietenilor mei

Dar ceva pare că s-a schimbat în relația dintre Damon și Bonnie, poate când au rămas singuri în Dimensiunea întunecată, poate mai înainte.

Ea întotdeauna a fost puțin îndrăgostită de el, atunci când nu era crud, dar pe urmă el a început să-i dea atenție micii lui păsăruici roșcate. O urmărea cu privirea. Era blând

cu ea.

Iar când ea a fost în pericol, s-a repezit să o salveze forâ să-i treacă prin minte ce preț ar putea el plăti.

Așa că sunt geloasă. Pentru că Damon i-a salvat viața lui Bonnie.

Sunt o persoană îngrozitoare. Dar, pentru că sunt atât de îngrozitoare, nu vreau să mai împart cu Bonnie absolut nimic din ce are legătură cu Damon, nici măcar gândurile mele despre cioară. Vreau să păstrez doar pentru mine această parte din el.

Elena reciti ceea ce scrisese, cu buzele strânse. Nu era mândră de sentimentele ei, dar nu le putea nega exis- tcuța.

Se întinse înapoi pe pernă. Fusese o zi lungă și epuizantă, iar acum era unu dimineața. Le spusese noapte bună mătușiijudith și lui Robert cu câteva ore în urmă, dar nu părea să poată să adoarmă. După ce își pusese • Ai nașa de noapte, se învârtise prin cameră: periindu-și părul, aranjându-și din nou unele lucruri, frunzărind o n vistă, privind cu satisfacție garderoba

elegantă 1a care nu avusese acces multe luni. Sunând-o pe Bonnie.

Bonnie avusese o voce ciudată. Distrată, poate. Sau poate doar obosită. De fapt, era târziu.

Și Elena era obosită, dar nu voia să se culce. în cele din urmă, recunoștea în sinea ei: se cam temea să se t »ih e. Damon fusese atât de real în visul ei din noaptea hrrută! Ii simțise trupul material și tare când îl ținuse în brațe; părul lui negru mătăsos fusese moale pe obrazul ei Vocea lui insinuantă păruse pe rând sarcastică, sedu cătoare și autoritară, întocmai precum cea a lui Damoi când trăia. Când Elena își amintise, cu groază, că el ni mai era, fusese ca și cum ar fi murit încă o dată.

Dar nu putea sta trează la nesfârșit. Era atât de obo sită! Elena stinse lumina și închise ochii.

Elena stătea pe gradenele vechi și decolorate de timp dii sala de sport a școlii. Aerul mirosea a adidași transpiraț și a ceara cu care lustruiseră podeaua de lemn.

„în locul ăsta ne-am cunoscut”, spuse Damon, care își dădu ea seama acum, stătea așezat lângă ea, atât d< aproape încât mâneca jachetei lui negre de piele îi ațin gea brațul.

„Romantic”, răspunse Elena, ridicând o sprânceana și privind înjur în încăperea mare și goală, cu coșurile d« baschet atârnând în fiecare capăt.

„încerc”, spuse Damon, cu o urmă de râs în vocea lu seacă. „Dar tu ai ales unde să fim. E visul tău.”

„E un vis?” întrebă brusc Elena, întorcându-se să- studieze fața. „Nu pare să fie vis.”

„Ei bine”, spuse el, „hai să zicem așa. Noi nu sunten de fapt aici.”

Fața lui era serioasă și concentrată când se uită la ea dar apoi îi aruncă unul din zâmbetele alea ale lui bruște strălucitoare, și ochii i se îndreptară în altă parte.

„Mă bucur că nu aveam săli de sport ca asta atunci

And am studiat eu”, spuse el pe un ton nonșalant, întiuzându-și picioarele în față. „Pare atât de lipsit de demnii ate, cu șorturile și mingile de cauciuc.”

„Dar Stefan spunea că jucai sporturi pe atunci”, spuse I Jena, distrasă fără să vrea.

Damon se încruntă Ia auzul numelui lui Stefan.

„Nu contează”, spuse ea repede. „S-ar putea să nu avem prea mult timp. Te rog, Damon, te rog, ai spus că im (‘ști aici, dar ești undeva? Ești bine? Chiar dacă ești muri... vreau să spun mort de-adevăratelea, mort pen- im totdeauna, ești undeva?

hl o privi cu atenție. Gura i se strâmbă puțin când spuse:

„Contează așa de mult pentru tine, prințesă?”

„Sigur că da”, răspunse Elena, șocată.

Ochii i se umpleau de lacrimi.

’ i onuî lui era detașat, dar ochii lui, atât de negri încât « a nu-și dădea seama unde se termina irisul și unde în-

epea pupila, erau cercetători.

„ hoți ceilalți — toți prietenii tăi — orașul ăsta — unit cu toții bine, nu-i așa? Ți-ai primit înapoi lumea, întotdeauna există pierderi colaterale la care trebuie să ir aștepți atunci când primești ceea ce vrei.”

hiena își dădea seama din expresia lui Damon că iuti ui pe care avea să-l spună ea acum va avea o importanță ««««vârșitoare. Și, în adâncul inimii, oare nu recunoscuse ea în sinea ei doar cu o zi în urmă că, oricât de mult l-ar fi iubit pe Damon, lucrurile stăteau mai bine acum, că totul putea să fie bine din nou, cu orașul salvat și ea întoarsă la vechea ei viață? Și că așa voia să stea lucrurile, chiar dacă asta însemna că Damon e mort? Că Damon era ceea ce spusese chiar el: pierdere colaterală?

„Oh, Damon”, spuse ea în cele din urmă, neajutorată. „Mi-e atât de dor de tine!”

Fața lui Damon se îmblânzi și el întinse mâna către ea.

„Elena...”

„Da?” murmură Elena.

— Elena?

O mână o scutura ușor.

— Elena?

Cineva o mângâia pe păr și Elena se cuibări somnoroasă sub acea mângâiere.

— Damon? murmură ea, pe jumătate visând încă.

Mâna se opri din mângâiere și apoi se retrase. Elena deschise ochii.

— Mă tem că sunt doar eu, spuse Stefan.

Stătea lângă ea pe pat, cu gura o linie dreaptă, încordată, ferindu-și privirea.

— Oh, Stefan, spuse Elena, ridicându-se în capul oaselor și aruncându«și brațele în jurul lui. N-am vrut să...

— E-n regulă, spuse Stefan pe un ton lipsit de expresie, întorcând capul într-o parte. Știu ce a-nsemnat el pentru tine.

Elena îl trase către ea și îl privi în ochi.

Stefan, Stefan.

Ochii Iui verzi aveau o expresie distantă, îmi pare rău, spuse ea rugător.

N-ai de ce să-ți ceri scuze, Elena, spuse el.

Stefan, îl visam pe Damon, mărturisi ea. Ai drep

tate, Damon a fost important pentru mine și eu... eu îi Mint lipsa.

Un mușchi zvâcni în maxilarul iui Stefan și Elena îl mângâie pe obraz.

N-o să iubesc niciodată pe nimeni mai mult decât ir iubesc pe tine, Stefan. Ar fi imposibil. Stefan, spuse ea, mutind că-i vine să plângă, tu ești adevărata mea dragoste, știi bine.

Dacă ar putea să ajungă la el, să-i arate cu mintea ei, >.vl facă să înțeleagă ce simte pentru ei. Ea nu își explo- t.isr niciodată pe deplin celelalte Puteri ale sale, niciodată nu le folosise complet, dar pierderea legăturii telepatice era ucigătoare.

Expresia lui Stefan se îmblânzi.

Oh, Elena, spuse el încet și o cuprinse în brațe. Și nu mi-e dor de Damon. își îngropă fața în părul ei și m mătoarele lui cuvinte se auziră înăbușit. Am petrecut Mite de ani luptându-mă cu singurul meu frate, urân- *hi-nc unul pe celălalt. Ne-am omorât unul pe altui când nani oameni, și nu crede că vreunul dintre noi a trecut peste sentimentul de vinovăție și șocul, oroarea acelui moment.

Un fior prelung îi scutură trupul.

Oftă, un sunet încet și trist.

— Și când în cele din urmă am început să redevenim frați, asta s-a întâmplat datorită ție. Cu fruntea încă pe umărul ei, Stefan luă mâna Elenei și o ținu între mâinile lui, întorcând-o cu palma în sus și mângâind-o gânditor. A murit atât de brusc! Cred că nu m-am așteptat niciodată. .. Nu m-am așteptat niciodată ca Damon să moară

Înaintea mea. întotdeauna ei a fost cel puternic, cel care iubea cu adevărat viața. Mă simt... Zâmbi ușor, doar o arcuire tristă a buzelor. Mă simt... surprinzător de singur fără el.

Elena își împleti degetele cu cele ale lui Stefan și îi strânse mâna. El își întoarse fața către ea, și ea se trase puțin în spate ca să-i vadă mai bine. în ochii lui era durere, și suferință, dar și o duritate pe care ea n-o mai văzuse niciodată acolo.

Îl sărută, încercând să șteargă acea asprime. El i se împotrivi o jumătate de secundă, apoi îi răspunse la sărut.

— Oh, Elena, spuse el cu o voce răgușită, și o sărută din nou.

Pe când sărutul devenea mai profund, Elena se simți copleșită de sentimentul că așa era bine, așa era cum trebuia să fie. întotdeauna se întâmpla la fel: dacă se simțea îndepărtată de Stefan, atingerea buzelor lor îi unea. Simți un val minunat de dragoste revărsându-se dinspre rl, și se agăță de acest sentiment, adăugându-i emoția ei și trimițându-i-o înapoi, și astfel tandrețea dintre ei crescu. Cu Puterile ei dispărute, avea nevoie de asta mai mult ca niciodată.

Își întinse mintea și emoțiile asemenea unor antene, dincolo de tandrețea, de statornica dragoste ce o așteptau întotdeauna în sărutul lui Stefan, și pătrunse mai adânc în mintea lui. Acolo se afla o pasiune aprigă, și ea i-o întoarse, iar emoțiile lor se îngemănară, așa cum degetele lor înlănțuite se strângeau mai tare.

Dincolo de pasiune, exista suferință, o suferință teri- bila, nesfârșită, iar mai adânc, îngropată în profunzimile emoțiilor lui Stefan, era o singurătate dureroasă, singurătatea cuiva care a trăit secole la rând fără un tovarăș «îe viață.

Iar în acea singurătate era gustul a ceva nefamiliar. (!eva... de neclintit și rece și vag metalic, de parcă ea ar îi mușcat dintr-o foaie de tablă.

Exista ceva ce Stefan îi ascundea. Elena era sigură de asta, și pătrunse mai adânc în mintea lui pe când sărutul lor devenea mai profund. Avea nevoie de el cu totul... luccpu să-și dea deoparte părul, să-i ofere sângele ei. Asia îi aducea întotdeauna pe cât de aproape posibil.

Dar înainte ca el să accepte oferta ei, se auzi brusc un < iocănit la ușă.

Aproape imediat ușa se deschise și mătușa Judith băgă capul înăuntru. Elena clipi nedumerită, căci se trezi singură, cu

palmele înțepând-o de la viteza cu care Stefan se desprinsese de ea. Se uită repede în jur, dar el dispăruse.

— Micul dejun e pe masă, Elena, anunță veselă mătușa Judith.

— Mm-hm, făcu Elena, neatentă, uitându-se cu interes la dulap, întrebându-se unde se ascunsese Stefan.

— Ești bine, dragă? spuse mătușa ei, cu fruntea în- cruntată de grijă.

Elena își imagină deodată cum trebuia să arate: cu ochii mari, îmbujorată și ciufulită, stând în patul ei cu cearșafurile mototolite și uitându-se agitată prin cameră. Trecuse mult timp de când Stefan nu mai trebuise să-și folosească viteza vampirică pentru ceva atât de pământesc — să nu fie prins în dormitorul ei!

Îi zâmbi liniștitor mătușii Judith.

— Scuze, sunt încă pe jumătate adormită. Cobor imediat, spuse. Ar trebui să mă grăbesc. Stefan vine în curând să mă ia.

După ce mătușa Judith plecă în cele din urmă din cameră, Elena îl zări în sfârșit pe Stefan, facându-i cu mâna de pe peluza de sub geamul ei deschis, și ea îi răspunse la fel, râzând, îndepărtând pentru moment din gândurile ei ciudata emoție aflată în adâncul minții lui

Stefan. Ei îi făcu semn că se ducea la ușa de la intrare și < ă se vedeau într-un minut.

Eiena râse din nou și sări în sus pentru a se pregăti l >entru picnicul de la Hot Springs. Era plăcut să fii genul de fată care își făcea griji că putea fi pedepsită. Era... normal, într-un fel drăguț.

Câteva minute mai târziu, pe când Elena, acum îmbrăcată în șort și un tricou bleu, cu părul strâns într-o t oadă de cal, cobora scările, se auzi soneria la intrare.

Trebuie să fie Stefan, strigă ea când mătușa Judith apăru în pragul ușii de la bucătărie.

Elena înșf&că geanta de plajă și minifrigiderul portabil de pe bancheta din hol.

Elena, o certă mătușa Judith. Trebuie să mănânci « eva înainte să pleci!

N-am timp, spuse Elena, zâmbind, căci discuția .ista îi era atât de familiară! O să mănânc o brioșă sau .ihceva pe drum.

Ea și mătușa Judith avuseseră același dialog, sau unul mii t ilar, în majoritatea dimineților în anii în care Elena eta la școală.

Oh, Elena, spuse mătușa Judith, dându-și ochii peste cap. Stai pe loc, domnișoară. Mă întorc imediat.

Elena deschise ușa de la intrare și privi zâmbitoare în • » itit lui Stefan.

Hei, bună, străinule, spuse ea încet.

El o sărută, o atingere dulce a buzelor.

Mătușa Judith se întoarse în grabă în hol și strecură în mâna Elenei un baton de mușii.

— îa-1, spuse ea. Cel puțin o să ai ceva în stomac.

Elena o îmbrățișă repede.

— Mulțumesc, mătușă Judith, spuse. Ne vedem mai târziu.

— Distrați-vă, dar te rog nu uita de recitalul de dans al lui Margaret de diseară. E așa de încântată!

Mătușa Judith le făcu din prag cu mâna în vreme ce Elena și Stefan se îndreptau alene către mașină.

— Ne întâlnim cu ceilalți la pensiune și plecăm spre Hot Springs, spuse Stefan. Matt și Meredith vin cu mașinile lor.

— Oh, bun, n-o să mai stăm așa de înghesuiți ca ieri. Nu că tn-a deranjat să stau în poala ta, dar am crezut că o s-o strivim pe Celia la mijloc, spuse Elena.

Își ridică fața și se întinse ca o pisică la soare. O adiere de vânt îi flutură coada de cal și ea închise ochii și savură senzația.

— E o zi superbă pentru picnic, spuse.

Lumea era însuflețită de cântecul păsărilor și de foșnetul copacilor. Un fuior subțire de nori străbătea albastrul intens al cerului.

— Oare ar însemna să cobesc dacă aș spune că c genul ăla de zi în care nimic rău nu se poate întâmpla? întrebă ea.

-- Da, cu siguranță că ar însemna să cobim dacă am «pune asta, răspunse Stefan cu o figură serioasă, descuind portiera pentru ea.

Atunci n-o s-o spun, zise Elena. Nici măcar n-o s-o gândesc. Dar mă simt bine. N-am mai fost de secole la Hot Springs.

Zâmbi larg, plină de încântare, și Stefan îi zâmbi și r|, dar Elena văzu iarăși, cu surprindere, acel ceva nou - ceva tulburător — în ochii lui.

12

O să fie o zi minunată — perfectă pentru un picnic, remarcă Meredith cu o voce calmă. Bonnie o dirijase plină de tact dar cu hotărâre pe Celia în mașina lui Matt în loc de cea a lui Meredith, și astfel Meredith era singură cu Alaric — în sfârșit! — pentru prima oară de la venirea lui.

O parte din ea nu voia decât să tragă mașina pe marginea drumului, să-î ia de gât pe Alaric și să-l sărute, și să-l sărute, căci eră atât de bucuroasă să-l vadă în sfârșit aici! Prin toată nebunia din ultimele câteva luni, își dorise ca el să fie aici ca să lupte alături de ea, ca să se poată baza pe el.

Dar cealaltă parte a ei voia să tragă mașina pe marginea drumului, să-l ia de gât pe Alaric și să-i ceară să-i explice exact care era relația lui cu dr. Celia Connor.

În schimb, iat-o aici, conducând placidă, cu mâinile așezate regulamentar pe volan, purtând o conversație banală despre vreme. Se simțea ca o lașă, iar Meredith Stilez nu era lașă. Dar ce putea spune? Și dacă era doar j taranoică și se agita în mod ridicol din cauza unei relații M rict profesionale?

Aruncă o privire cu coada ochiului către Alaric.

- Deci..spuse ea. Povestește-mi mai multe despre cercetările tale din Japonia.

Alaric își trecu mâinile prin părul deja ciufulit și îi zâmbi larg.

Călătoria a fost fascinantă, spuse el. Celia e atât de inteligentă și are atâta experiență! Pur și simplu pune cap la cap toate indiciile astea despre o civilizație. A fost cu adevărat extraordinar pentru mine să o privesc cum des- i Urează atât de mult din dovezile găsite în mormintele de a< <>!<>. N-am știut niciodată prea multe despre antropologia legistă, dar ea a fost în stare să reconstituie o mulțime de lucruri despre cultura din Unmei no Shima.

Pare a fi pur și simplu uluitoare, spuse Meredith, fi și auzi vocea mușcătoare.

Dar Alaric nu păru să remarce. Zâmbi ușor.

A durat destul de mult până când a luat în serios i ckdările mele paranormale, spuse el cu tristețe. Pa- i ^psihologia nu e deosebit de bine privită de experții din ahc discipline științifice. Ei cred că oamenii ca mine care aleg să-și petreacă viața studiind supranaturalul sunt

niște șarlatani sau niște naivi. Sau sunt puțin cam săriți de pe fix.

Meredith se forță să vorbească pe un ton detașat.

— Dar ai reușit s-o convingi până la urmă, nu? Asta e bine.

Într-un fel, răspunse Alaric. Oricum, ne-am împrietenit, așa că a renunțat să mai creadă că eram un escroc total. Dar sunt convins că totul i se pare mai credibil acum după ziua pe care a petrecut-o aici. Zâmbi crispat. A încercat să o ascundă, dar era terminată ieri când a salvat-o Stefan. Existența unui vampir arată în mod limpede că sunt o mulțime de lucruri despre care știința convențională nu știe nimic. Sunt sigur că o să vrea să-l studieze pe Stefan dacă el o s-o lase.

Îmi imaginez, spuse Meredith sec, rezistând tentației de a-1 întreba pe Alaric de ce credea că Stefan avea să coopereze când păruse atât de nemulțumit că Alaric îi spusese Celiei despre el.

Alaric întinse o mână și își trecu încet un deget de-a lungul brațului lui Meredith.

— Am învățat multe cât am fost plecat, spuse el pe un ton serios, dar de fapt sunt mult mai îngrijorat de ceea ce se întâmplă acum în Fell’s Church.

— Vorbești de magia asta întunecată care se presupune că ia ființă aici? întrebă Meredith.

— Vorbesc de magia întunecată care pare să vă vizeze pe tine și pe Gelia, spuse Alaric cu forță. Nu sunt convins că vreuna dintre voi ia chestia în serios atât cât trebuie.

Eu și Celia, gândi Meredith. E la fel de îngrijorat pentru ea f>e rât e pentru mine. Poate mai mult.

- Știu că ne-am mai confruntat cu pericolele în trecut, dar mă simt responsabil pentru Celia, continuă Ala- rie. Am adus-o aici și n-o să mi-o iert niciodată dacă i se întâmplă ceva.

În mod hotărât mai mult, își spuse cu amărăciune Mere- dith. Ce se întâmpla cu ea? Ea nu era așa. întotdeauna fusese cea calmă și rațională. Iar acum se simțea ca.,. ei,

an prietenă geloasă.

Și acum te amenință și pe tine, vorbi mai departe Alaric. îi atinse într-o doară genunchiul, și de data asta Meredith îi lăsă mâna acolo. Meredith, eu știu cât de puternică ești. Dar mă îngrozește că ăsta nu pare a fi genul •le dușman cu care suntem obișnuiți. Cum putem să luptăm cu ceea ce nici măcar nu vedem?

•lot ce putem face e să fim vigilenți, îi răspunse Meredith.

Pregătirea ei fusese cuprinzătoare, dar nici măcar ea nu înțelegea acest nou rău ivit. Cu toate astea, știa cum •» «• protejeze mult mai bine decât realiza Alaric. îi •num ă o privire cu coada ochiului. Fereastra lui era des-

Insă de un deget și vântul îi ciufulea părul nisipiu. Ei doi «• i uuoșteau atât de bine, și totuși el încă nu«i știa cel mai marc secret.

Pentru o clipă, se gândi că ar putea să-i spună, dar apoi ei se întoarse către ea și spuse;

— Gelia bravează, dar îmi dau seama că e speriată. Ea nu e la fel de rezistentă ca tine.

Meredith se crispă. Nu, ăsta nu era momentul potrivit să-i spună lui Alaric că ea era un vânător-asasin. Nu când conducea. Nu când era atât de enervată. Deodată, mâna lui păru grea și lipicioasă pe genunchiul ei, dar știa că nu putea să o dea din nou deoparte fără să-și trădeze sentimentele, In sinea ei însă era furioasă de felul în care conversația se întorcea mereu la Celia. Ea fusese prima la care se gândise Alaric. Și chiar și când vorbea despre pericol cu Meredith, se referea la ceea ce i se întâmplase Celiei.

Vocea lui Alaric deveni un bâzâit în fundal în vreme ce Meredith strângea volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră.

De fapt, de ce era surprinsă că Alaric avea sentimente pentru Celia? Meredith nu era oarbă. Putea să fie obiectivă. Celia era inteligentă, cultivată, frumoasă. Celia și Alaric se aflau pe aceeași treaptă în viață. Meredith nici măcar nu începuse colegiul încă. Era atrăgătoare — știa asta — și, cu siguranță, inteligentă. Dar Celia era toate astea și încă mai mult: era egala lui Alaric într-un fel în care Meredith nu putea fi încă. Sigur, Meredith era un vânător-asasin. Dar Alaric nu știa asta. Iar când avea sâ afle, oare îi va admira forța? Sau îi va întoarce spatele, speriat de capacitățile ei, și se va îndrepta către cineva din mediul academic, precum Celia?

Un val întunecat de deprimare umplu pieptul lui Me- rcriith.

Încep să cred că ar trebui să o iau de aici pe Celia dacă o pot convinge să plece, spuse Alaric șovăitor, dar Meredith nu-1 mai auzea.

Se simțea înghețată, ca și cum ar fi fost înfășurată intr-o pătură de negură.

Poate că ar trebui să o duc înapoi la Boston. Cred i A și tu ar trebui să pleci din Fell’s Church, Meredith, «Iacă îți poți convinge familia să te lase să stai departe tot H shil verii. Ai putea veni cu noi sau, dacă familiei tale nu i ar plăcea asta, poate ai o rudă la care să stai. Sunt în- gj i jurat că nu ești în siguranță aici.

Încă nu mi s-a întâmplat nimic, spuse Meredith, «mrprinsă de calmul din vocea ei, când în adâncul ei se în- vanejeau atâtea emoții. Și am o responsabilitate să fiu an t pentru a proteja orașul. Dacă tu crezi că Celia ar fi mai în siguranță departe de locul ăsta, fă ceea ce tu și ea unIcți că e mai bine. Dar știi că nu există nici o garanție • a a< castă amenințare nu ne va urma și în altă parte. Și «el j >uțin aici există oameni care iau pericolul în serios. Și pe urmă, adăugă ea gânditoare, e posibil ca amenințarea hi adresa Celiei să fi luat sfârșit. Poate că odată ce atacul *Me prevenit, trece mai departe la altcineva. Numele meu a apărut doar după ce Stefan a salvat-o pe Celia. Dacă e așa, atunci pericolul mă pândește doar pe mine.

Nu că ți-arpăsa, adăugă în sinea ei cu răutate, dar apoi se miră singură. Sigur că lui Alaric îi păsa.

Doar că părea să-i pese mai mult de ceea ce i se întâmpla Cellei.

Unghiile îi săpau adânc în palme în jurul volanului în vreme ce urma cu grijă mașina lui Stefan, care ieșea de pe drum și se îndrepta spre parcarea pentru Hot Springs.

— Oprește! strigă Aiaric, cu panică în voce, și Mere- dith apăsă automat pe frâne.

Mașina se opri cu un scârțait.

— Ce? icni Meredith. Ce e?

Și apoi o văzu.

Dr. Celia Connor ieșise din mașina lui Matt pentru a traversa către cărarea care ducea la izvoare. Meredith se îndreptase în viteză direct către ea. La doar câțiva centimetri de bara de protecție a mașinii lui Meredith, Celia încremenise, cu fața ei drăguță cenușie de spaimă, cu gura deschisă într-un „o” perfect.

Încă o secundă, și Meredith ar fi omorât-o.

Îmi pare rău. îmi pare atât de rău, spuse Mere- dith pentru a zecea oară.

Fața ei de obicei atât de calmă era roșie, iar

ochii îi străluceau de lacrimile care se adunaseră în ei. Matt nu-și amintea s-o fi văzut vreodată atât de necăjită pentru ceva, mai ales ceva care în final se dovedise a fi lipsit de importanță. Sigur, Celia ar & putut fi lovită, dar mașina n-o atinsese.

Sunt bine, zău, sunt bine, Meredith, o asigură din nou Celia.

Pur și simplu nu te-am văzut, nu știu cum, dar nu h -am văzut. Slavă Domnului că a fost Alaric, spuse Me- icdith, aruncând o privire recunoscătoare către Alaric, <m c stătea lângă ea și o freca pe spate.

E-n regulă, Meredith, spuse el. Totul e-n regulă.

Alaric părea mai îngrijorat pentru Meredith decât pentru Ceiia, și Matt nu-1 condamna. Să se bâibâie nu era ceva obișnuit pentru Meredith. Alaric o cuprinse strâns în brațe pe Meredith și ea se relaxă în mod vizibil.

Ceiia, pe de altă parte, se încorda vizibil când Meredith se lăsă în voia îmbrățișării lui Alaric. Matt schimbă cu Bonnie o privire tristă.

Apoi Stefan întinse mâna și mângâie absent umărul Elenei, iar Matt fu suiprins să simtă și el o împunsătură de gelozie. Oare nu aveau să-i treacă niciodată sentimentele pentru Elena Gilbert? Trecuse mai bine de un an de când nu mai ieșeau împreună, și aproape un secol de experiențe.

Bonnie continua să-l privească, acum cu o sclipire gânditoare în ochi, iar Matt îi aruncă un zâmbet prietenos. Prefera să nu știe ce văzuse Bonnie pe fața lui când se uitase la Elena și Stefan.

— După cotul ăsta și în sus pe pantă este Săritoarea, îi spuse el Celiei, conducând-o înainte pe cărare. E ceva drum până acolo, dar e cel mai bun loc de pe aici pentru un picnic.

— Ab-so-/a/ cel mai bun, spuse veselă Bonnie. Putem sări în jos în cascadă.

Trecu de cealaltă parte a Celiei, ajutându-1 pe Matt să o îndepărteze de cele două cupluri, care vorbeau murmurat la ureche, venind încet în urma lor.

— E sigur? întrebă Ceiia neîncrezătoare.

— Cu desăvârșire, spuse Bonnie. Toată lumea de aici sare în cascadă și nimeni n-a pățit niciodată nimic.

-- De obicei e sigur, spuse Matt, mai prudent. Poate că tu și Meredith ar trebui să vă gândiți să nu înotați, (îelia.

- Urăsc asta, spuse Bonnie. Urăsc să trebuiască să fiu foarte atentă din cauza unei chestii întunecate despre < are nu știm nimic. Totul ar trebui să fie normal.

Normal sau nu, picnicul se dovedi minunat. Își întinseră păturile pe stâncile de lângă vârful cascadei. Micile . uloane de apă cădeau pe fața abruptă a peretelui de I .iai ră și se terminau într-un bazin natural adânc cu apă «Socotitoare, alcătuind un soi de fântână care se revărsa inir-un lac limpede verde-bronz.

I loamna Flowers le pregătise salată și pâinișoare și de- 'tcî t, apoi carne și porumb pe care să le frigă pe un grătar pe < are Stefan îl adusese de la pensiune. Aveau mâncare ui.it mult decât suficientă pentru câteva zile de camping, tiu numai pentru un singur prânz. Elena pusese băuturi in i într-un minifrigider și, după ce urcaseră poteca în «Ah litra verii din Virginîa, toată lumea era fericită să des- «ludă o doză de limonadă sau o apă minerală.

(îhiar și Stefan luă o sticlă de apă și bău în vreme ce lin cpea să pregătească grătarul, deși toată lumea știa că «I nu avea să mănânce. Matt considerase întotdeauna puțin cam straniu faptul că nu-l vedea niciodată pe Stelat i mâncând, chiar înainte să afle că era vampir.

Fetele își scoaseră jeanșii și tricourile pentru a-și arăta costumele de baie, asemenea unor omizi care se transformă în fluturi. Meredith era bronzată și suplă într-un costum întreg negru. Bonnie purta un bikini sumar de un verde de sirenă. Elena avea un sutien auriu care se potrivea cu părul ei. Matt îl văzu pe Stefan privind-o admirativ și simți din nou acea mică strângere de inimă de gelozie.

Elena și Bonnie își traseră aproape imediat tricourile la loc peste costumele lor de baie. întotdeauna făceau asta: pielea lor albă se ardea în loc să se bronzeze. Celia se întinse pe un prosop, arătând spectaculos într-un costum alb banal, dar cu o croială îndrăzneață. Efectul albului imaculat pe pielea de culoarea cafelei era uluitor, Matt observă ochii lui Meredith alunecând peste ea și apoi privind atent către Alaric.

Dar Alaric era prea ocupat să-și arunce hainele de pe el și să rămână într-un șort roșu. Stefan trecu la umbră, rămânând în jeanșii lui negri și tricoul negru.

Oare nu era și asta puțin cam straniu? își spuse Matt. Inelul lui Stefan îl proteja de razele soarelui, nu? Tot trebuia să stea la umbră? Și ce era cu hainele astea negre? Acum pretindea că e Damon? Matt se încruntă la acest gând: un Damon fusese mai mult decât suficient.

Matt clătină din cap, își întinse brațele și picioarele, își întoarse fața către soare și încercă să îndepărteze gân* durile astea din minte. îl plăcea pe Stefan. întotdeauna îl plăcuse. Stefan era un tip de treabă. Un vampir, remarcă o voce seacă într-un ungher al minții lui, chiar unul inofen- \iv, nu prea poate fi descris ca un lip de treabă.

Matt ignoră vocea.

— Haideți să sărim! spuse el și apoi se îndreptă către cascadă.

Meredith nu, spuse Stefan hotărât. Meredith nu, și nici Celia. Voi două rămâneți aici.

Urmă o scurtă tăcere, și când Stefan ridică ochii de la gj A tar, îi văzu pe prietenii lui privindu-1 lung. Le întoarse privirea cu o expresie neutră. Asta era o situație critică. A< tun era responsabilitatea lui Stefan să se ocupe de siguranța lor, fie că le plăcea sau nu. Se uită la ei pe rând, hiii untându-le privirea. Nu avea de gând să cedeze.

Meredith se ridicase în picioare ca să-l urmeze pe Matt către marginea Săritoarei, și acum ezită pentru o «lipă, în mod clar nesigură de felul în care trebuia să (ioneze. Apoi fața îi deveni aspră și Stefan văzu că

decisese să se opună.

Meredith făcu un pas către el.

Îmi pare rău, Stefan, spuse cu o voce calmă. Știu

»A ești îngrijorat, dar am de gând să fac ceea ce eu hotărăsc că vreau să fac. Pot să am grijă singură de mine.

Se întoarse să se ducă din nou lângă Matt, care stătea pe marginea stâncii, dar mâna lui Stefan țâșni și o apucă de încheietură, cu degetele tari ca oțelul.

— Nu, Meredith, spuse el ferm.

Cu coada ochiului, Stefan văzu că Bonnie rămăsese cu gura deschisă. Toți se uitau la el cu fețele îngrijorate și nedumerite, și Stefan încercă să-și îndulcească vocea.

— încerc doar să fac ce e mai bine pentru voi.

Meredith oftă, un sunet prelung, iritat, și păru să facă un efort ca să-și domolească o parte din furie.

— Știu asta, Stefan, spuse ea pe un ton rezonabil, și îți mulțumesc. Dar nu pot să trăiesc fără să fac lucrurile pe care le fac de obicei, așteptând pur și simplu această chestie, orice ar fi ea, să vină să mă ia.

Încercă să-l ocolească, dar el făcu repede un pas și i se puse în cale.

Meredith aruncă o privire către Celia, care își ridică brațele și clătină din cap.

— Nu te uita la mine, spuse Celia. Eu n-am nici un chef să sar de pe o stâncă. Tot ce am de gând să fac e să mă întind la soare și să vă las pe voi să rezolvați treaba asta.

Se rezemă pe spate în mâini și își ridică fața către soare.

Meredith își îngustă ochii și se răsuci către Stefan. Când se pregătea să deschidă gura, Elena interveni.

— Ce-ar fi să mergem mai întâi noi ceilalți? îi sugeră ea împăciuitoare lui Stefan. Putem să ne asigurăm că nu e nimic periculos acolo jos. Și o să fim lângă ea acolo. Nimeni n-a pățit niciodată nimic sărind de aici, cel puțin eu n-am auzit. Așa e?

Matt și Bonnie încuviințară din cap.

Stefan simți că se înmoaie. Ori de câte ori Elena își lulosea vocea ei rațională și ochii mari, rugători, se trezea acceptând niște planuri despre care, în adâncul inimii, credea că sunt nesăbuite.

Elena, simțindu-și avantajul, insistă.

Ai putea sta și tu chiar lângă apă, jos, spuse. Apoi,

dacă apare vreo problemă, te poți arunca imediat înăuntru. Ești așa de rapid, ai ajunge acolo înainte să se întâmple ceva răul

Stefan știa că nu era bine. Nu uitase acel val de disperare îngrețoșătoare atunci când realizase că er&prea (met pentru a salva pe cineva. Din nou, văzu săritura prelungă și grațioasă a lui Damon către Bonnie care se în- »heiase cu prăbușirea lui Damon la pământ, cu o i i rangă înfiptă în inima lui. Damon murise pentru că Sudan se mișcase prea încet ca să-l salveze, prea încet ca

realizeze pericolul și s-o salveze el însuși pe Bonnie.

I -a fel, fusese prea încet ca s-o salveze pe Elena când

ăzuse cu mașina de pe Podul Wickery și se înecase. Faptul < ă ea era acum din nou în viață nu însemna că el nu

» dezamăgise atunci. își aduse aminte de părul ei auriu lilulind asemenea unor alge în apa înghețată din pârâul Wickery, cu mâinile încă încleștate pe volan, cu ochii im hișI, și se înfioră. Se scufundase de mai multe ori până

o găsească. Fusese atât de rece și de aibă când o du- w pe mal!

Și totuși, se trezi încuviințând din cap. Ceea ce voia Elena, căpăta întotdeauna. EI avea să stea în preajmă și să o protejeze pe Meredith cât mai bine posibil, și se rugă, atât cât se putea ruga un vampir, că va fi de-ajuns.

Restul prietenilor rămaseră sus în timp ce jos, la poalele cascadei, Stefan cerceta lacul de la picioarele lui. Stropii țâșneau în sus exuberanți de unde cascada lovea suprafața apei. Un nisip cald, alburiu, înconjura marginile lacului, alcătuind o mică plajă, iar mijlocul lacului părea întunecat și adânc.

Matt sări primul, cu un răcnet prelung și tremurat pe când se prăvălea către lac. Pleoscăitura care se auzi la impactul lui cu apa fii puternică, și Matt păru să rămână sub apă mult timp. Stefan se aplecă înainte pentru a privi apa. Nu vedea aproape nimic prin spuma aruncată în sus de cascadă, și un fior de neliniște îi trecu prin stomac.

Tocmai se gândea să se arunce după el, când capul ud și lucios al lui Matt apăru la suprafață.

— Am atins fundul! anunță el, rânjind, și scutură din cap ca un cățel, aruncând peste tot stropi strălucitori.

Înotă către Stefan, cu membrele lui lungi și bronzate mișcându-se pline de forță, și Stefan se gândi cât de ușor părea totul pentru Matt. Era o creatură solară, necomplicată, în vreme ce Stefan era prins în umbre, trăind doar o jumătate de viață, lungă și plină de secrete și singurătate. Sigur, inelul lui de lapislazuli îi îngăduia să umble în soare, dar expunerea îndelungată la lumina soarelui, ca astăzi, era supărătoare, ca și cum ar fi simțit un soi de mâncărime în adâncul lui. Era mai rău acum, când revenise la dieta de sânge animal. Senzația de stan» jcneală era un alt lucru care îi aducea aminte că de fapt el nu aparținea acestui loc. Nu așa ca Matt.

Se scutură de gândurile amare, surprins în primul rând de apariția lor. Matt era un prieten bun. întotdeauna fusese. Probabil că lumina soarelui îl influența.

Apoi sări Bonnie și ieși mai repede la suprafață, tușind și pufnind.

— Uff, făcu ea. Mi-a intrat apă în nas! îhî Se. săltă .dâră din apă și se cocoță pe o piatră la picioarele lui Stefan. Tu nu înoți? îl întrebă.

O amintire fulgerătoare se ivi brusc în mintea lui Ste- f.ui. Damon, bronzat și puternic, stropindu-1 și râzând intr-unui din rarele lui momente de bună dispoziție. Asta m- întâmpla cu sute de ani în urmă. Atunci când frații Salvatore trăiseră în lumina soarelui, pe vremea când nici măcar străbunicii prietenilor lui nu se născuseră încă.

Nu, de foarte multă vreme, răspunse.

Elena sări cu aceeași grație naturală cu care făcea mice altceva, dreaptă ca o săgeată către poalele cascadei, t u costumul ei de baie auriu și părul ei blond strălu- i Hor scânteind în soare. Rămase mai mult decât Bonnie apă, și din nou Stefan se încordă, privind cu atenție

lacul. Când apăru la suprafața apei, le aruncă un zâmbet trist.

— N-am putut să ating fundul, spuse. M-am tot în- tins și m-am întins în jos. Vedeam nisipul, dar apa m-a împins în sus.

— Eu nici măcar n-am încercat, spuse Bonnie. M-am obișnuit cu ideea că sunt prea scundă.

Elena se îndepărtă de locul unde cădea apa cascadei și urcă pe nisip, așezându-se lângă Bonnie la picioarele lui Stefan. Matt ieși și el din apă și rămase în picioare pe mal, privind în sus critic.

— Sari cu picioarele înainte, Meredith, strigă el, necăjind-o. Ești așa de fandosită!

Meredith stătea pe marginea stâncii. îi salută și apoi se lansă într-o săritură perfectă în stil rândunică, arcuin- du-se rapid către lac, dispărând în adânc cu o mișcare fluidă, abia aruncând câțiva stropi de apă.

— A fost în echipa de înot, spuse Bonnie către Stefan pe un ton de conversație. Are o etajeră plină cu panglici și trofee, la ea acasă.

Stefan încuviință absent din cap, cu ochii ațintiți asupra apei. Cu siguranță, capul lui Meredith avea să apară la suprafață într-o secundă. Și celorlalți le luase cam tot atât să iasă.

— Pot să sar și eu? strigă Alaric de sus.

— Nu! strigă Elena.

Se ridică în picioare, iar ea și Stefan se priviră îngrijorați. Meredith era de prea mult timp acolo jos.

Meredith apăru la suprafață, scuipând și scutu- i ându-și părul ud din ochi. Stefan se relaxă.

— Am reușit! strigă ea. Eu...

Ochii i se măriră și începu să țipe, dar țipătul se opri

Brusc când ceva care nu se vedea o trase dintr-odată sub țipă. O secundă mai târziu, Meredith dispăruse.

Pentru o clipă, Stefan rămase holbându-se la locul unde fusese Meredith, incapabil să se miște. Prea încet, prea încet, spuse o voce interioară pe un ton batjocoritor, și el își imagină fața lui Damon, râzând cu cruzime și spunând din nou; Atât de fragili, Stefan! Nu o putea vedea nicăieri pe Meredith în apa limpede, efervescentă. Era ca și cum ar li li ist luată brusc de acolo. Toate aceste gânduri trecură prin mintea lui Stefan în doar durata unei bătăi de inimă, ți apoi se aruncă în apă după ea.

Nu vedea nimic. Apa albă din cascadă bolborosea, ui uucând în sus, în fața lui, spumă și nisip auriu.

Stefan își canaliză repede Puterea în ochi, ascuțindu-și \ A/.ul, dar asta însemna că acum putea vedea limpede livrare bulă de apă alburie și fiecare grăunte de nisip.

I înde era însă Meredith?

Apa clocotitoare încerca să-l împingă la suprafață. I tebuia să se chinuiască să înainteze prin apa tulbure, cu mâinile întinse, pipăind. Ceva îi atinse degetele și el înșfăcă acel lucru, dar nu era decât un pumn de alge alu- necoase.

Unde era ea? Timpul se scurgea. Oamenii puteau rezista doar câteva minute fără oxigen, apoi creierul era afectat. Câteva minute mai târziu, nu se mai putea face nimic.

Își aminti din nou cum se înecase Elena, revăzu trupul alb și fragil pe care îl scosese din mașina lui Matt, cu cristale de gheață în păr. Apa de aici era caldă, dar tot avea să o omoare pe Meredith. Își înghiți un suspin și pipăi din nou disperat cu mâinile în umbrele adâncurilor.

Degetele lui găsiră piele, care se mișcă în mâna lui.

Stefan înșfăcă acel membru, oricare ar fi fost ei, cu atâta putere, încât știa că vor rămâne vânători, și țâșni înainte. în mai puțin de o secundă văzu că era brațul lui Meredith. Era conștientă, cu gura strânsă de spaimă, cu părul plutind în jurul ei în apă.

La început, Stefan nu înțelese de ce nu ieșise Meredith la suprafață. Apoi ea făcu gesturi largi, întinzând mâna ca să tragă de niște fire lungi de brădiș care se încurcaseră cumva între picioarele ei.

Stefan se lăsă mai jos, împingându-se în apa albă care venea din cascadă, și încercă să-și strecoare mâna sub brădiș ca s-o tragă de pe Meredith. Era înfășurat atât de strâns în jurul picioarelor ei, încât Stefan nu putea să-și bage degetele printre fire. Pielea ei se albise sub strân- soarea lor.

Stefan se luptă pentru o clipă, apoi se apropie și își adună Puterea în el, ascuțindu-și și lungindu-și caninii. Mușcă, atent să nu zgârie picioarele lui Meredith, și trase de brădiș, dar acesta rezista.

Câteva momente mai târziu, își dădu seama că rezistența firelor trebuia să fie supranaturală: Puterea lui era suficientă pentru a sparge oase, a tăia metalul, și n-ar fi trebuit să aibă nici o problemă cu niște brădiș.

Și în cele din urmă — atât de înceta se certă singur, în- totdeauna atât de blestemat de încet — realiză la ce se uita. Stefan simți cum ochii i se fac mari de groază.

lirele de brădiș strânse cu putere înjurai picioarelor lungi ale lui Meredith alcătuiau un nume.

Damon

14

Unde erau? Elena privea neliniștită apa. Dacă Meredith sau Stefan pățise ceva, era doar vina 'Elenei. Ea îl convinsese pe Stefan să o lase pe Meredith să sară în cascadă.

Obiecțiile lui fuseseră total rezonabile, ea își dădea seama de asta acum. Meredith fusese marcată pentru moarte. Pentru numele lui Dumnezeu, Celia aproape că fusese pur și simplu omorâtă când coborâse dintr-un tren. Oare ce fusese în capul lui Meredith, să sară de pc o stâncă într-un lac atunci când se afla

în același fel de pericol? Ce fusese în capul Elenei ca s-o lase? Ar fi trebuit să fie de partea iui Stefan, să o oprească pe Meredith.

Și Stefan. Elena știa că el ar trebui să fie bine; partea rațională a creierului ei îi tot amintea că Stefan era vam pir. Nici măcar nu avea nevoie să respire. Putea să stea sub apă zile în șir. Era incredibil de puternic.

Dar nu cu mult timp în urmă, ea crezuse că Stefan dispăruse pentru totdeauna, răpit de kitsune. Lucrurile rele puteau să i se întâmple și lui — vampir sau nu. Dacă îl pierdea acum din cauza unei greșeli prostești de-a ei, din cauza propriei ei încăpățânări și insistenței ca toată lumea să pretindă că viața era la fel ca înainte — că pu- irau să se distreze fără ca nenorocirile să-i urmeze — Elena avea să se întindă pe jos și să moară.

Vezi ceva? întrebă Bonnie, cu un tremur în voce.

Pistruii ei apăreau ca niște pete întunecate pe fața sa palidă, iar buclele ei roșcate, de obicei ciufulite, stăteau nu inse, lipite de cap.

Nu. De-aici de sus nu văd.

Elena îi aruncă o privire încruntată și, înainte să fie i onștientă de hotărârea luată, se aruncă în lac.

Sub apă, vederea îi era umbrită de spuma și nisipul atuncate de cascadă, și călcă apa preț de o clipă, încer- «ând să vadă ceva în jur. Zări o pată întunecată care pAtea să reprezinte niște siluete omenești în mijlocul la- t ului și o porni într-acoio.

Slavă Domnului, își spuse Elena cu fervoare. Când puise mai aproape, umbra întunecată deveni Meredith p Sirian. Păreau să se lupte cu ceva în apă, cu fața lui Sirian lângă piciorul lui Meredith, cu mâinile lui Meredith întinse cu disperare către suprafața apei. Fața ei era albăstruie de la lipsa de oxigen, iar ochii-i erau larg deschiși de panică.

Chiar în clipa în care se apropia de ei, Stefan zvâcni brusc și Meredith țâșni în sus. Ca și cum ar fi privit o filmare în ralanti, Elena văzu brațul lui Meredith ro- tindu-se către ea în vreme ce Meredith se înălța. O lovitură bruscă o trimise pe Elena înapoi, către stâncile din spatele cascadei, apa care cădea împingând-o mai adânc atunci când Elena trecu pe sub ea.

Asta nu e bine, avu ea timp să-și spună, apoi capul ei se lovi de o stâncă și totul deveni negru.

Când Elena se trezi, era în camera ei de acasă, tot în cos- tumul de baie. Soarele strălucea prin fereastră, dar Elena era

udă și tremura de frig. Apa îi picura din păr și costum, stropi mici alunecându-i pe brațe și picioare și adu- nându-se într-o mică baltă pe covor.

Nu se miră să vadă că Damon era acolo, arătând la fel de suplu și de întunecat și de calm ca întotdeauna. Tocmai cercetase raftul ei de cărți, la fel de în largul lui ca și cum s-ar fi aflat la el acasă, și se întoarse ca să se uite lung la ea.

„Damon", murmură ea cu o voce slabă, nedumerită, dar, ca întotdeauna, fericită să-l vadă.

„Elena", spuse el, părând încântat pentru o clipă, apoi se încruntă. „Nu", rosti tăios, „Elena, treze$te-tel"

— Elena, trezește-te!

Vocea era speriată și disperată, și Elena se luptă cu întunericul care părea să o țină cu putere și deschise ochii.

Damon? aproape că spuse, dar își înghiți cuvântul, Pen- i ni că bineînțeles că acela care se uita îngrijorat în ochii ci era Stefan, și chiar și scumpul și înțelegătorul Stefan ar putea să obiecteze dacă ea i se adresa cu numele fratelui său mort, pentru a doua oară în aceeași zi.

™ Stefan, spuse ea, amintindu-și. Meredith e bine?

Stefan o cuprinse strâns în brațele iui.

- O să fie. Oh, Doamne, Elena, spuse. Am crezut că

I, să te pierd. A trebuit să te trag pe mal. N-am știut...

Vocea i se stinse, iar el o strânse și mai tare la pieptul tui.

Elena se cercetă rapid. O durea tot trupul. O dureau gâtul și plămânii, probabil pentru că înghițise apă și apoi «» dăduse afară scuipând și tușind. Avea nisip peste tot, .ivea brațele și costumul de baie înfășurate în nisip, și în- »cpcau să o mănânce. Dar era în viață.

Oh, Stefan, spuse Elena și închise ochii pentru o i lipă, rezemându-și capul de pieptul lui.

Ei a atât de udă și de înfrigurată, iar Stefan era așa de t »ihî! îi auzea inima bătând la urechea ei. Mai încet decât u mimă de muritor, dar era acolo, credincioasă și liniști-

In.ll'C.

(land Elena deschise din nou ochii, îl văzu pe Matt higenunchind lângă ei.

Ești bine? o întrebă. Când ea încuviință din cap, Mult își întoarse privirea către Stefan. Ar fi trebuit să sar hi apă, spuse el cu o voce încărcată de vină. Ar fi trebuit să te ajut să le salvezi.

Dar totul s-a întâmplat atât de repede, și când mi-am dat seama că într-adevăr ceva era în neregulă, tu le scoteai pe amândouă din apă.

Elena se ridică în capul oaselor și atinse ușor brațul lui Matt, simțind un val cald de afecțiune pentru el. Era atât de bun și se simțea atât de responsabil pentru ei toți!

— Toată lumea e bine, Matt, spuse ea. Doar asta contează.

La câțiva metri de ei, Aîaric o cerceta pe Meredith, în vreme ce Bonnie se învârtea pe lângă ei. Ceîia stătea puțin mai departe, cu brațele înfășurate în jurul ei, și se uita la Alaric și Meredith.

Când Alaric se trase puțin deoparte, Meredith prinse privirea Elenei. Fața ei era albă de durere, dar reuși să-i arunce un zâmbet de scuză.

— N-am vrut să te lovesc, spuse. Și, Stefan, ar fi trebuit să te ascult sau să am mai multă minte și să rămân pe mal. Se strâmbă. Cred că e posibil să-mi fi scrântit glezna. Alaric o să mă ducă la spital ca să mă vadă un doctor.

— Ceea ce vreau eu să știu, spuse Bonnie, e dacă asta înseamnă că s-a terminat. Adică, a apărut numele Cellei, și pe urmă ea a fost aproape sugrumată de eșarfa prinsă în ușile trenului. Și a apărut numele lui Meredith, și pe urmă ea a fost cât pe ce să se înece. Amândouă au fost salvate — de către Stefan, bravo, Stefan — așa că asta înseamnă că acum sunt în siguranță? N-am mai văzut alte nume.

Inima Elenei se umplu de speranță. Dar Matt clătina din cap.

— Nu-i așa de ușor, spuse el cu chipul înnegurat. Niciodată nu e așa de ușor. Doar pentru că Meredith și (îelia au putut să fie salvate o dată, asta nu înseamnă că acea chestie — orice ar fi ea — nu continuă să le urmărească. Și chiar dacă numele ei nu a fost pomenit, și Elena a fost în pericol.

Brațele lui Stefan continuau să o țină strâns pe Elena, dar păreau tari și de neînduplecat. Când ea ridică privi- ica spre chipul lui, văzu că maxilarul îi era încordat și ochii verzi erau plini de durere.

Mă tem că nu s-a terminat. Un alt nume a apărut, Ic spuse el. Meredith, nu cred că puteai să vezi, dar plantele în care ai fost prinsă l-au scris pe piciorul tău.

Toată lumea icni, cu răsuflarea tăiată. Elena îl strânse de braț, cu o senzație de plumb în stomac. Se uită la Matt, la Bonnie, la

Stefan. Niciodată nu i se păruse că îndeamnă atât de mult pentru ea. Care dintre oamenii pe < are îi iubea era în pericol?

Ei, nu ne ține în suspans, spuse sec Meredith. îi revenise ceva culoare în obraji, observă Elena, și

vot ea ei suna din nou tăioasă și competentă, deși se 1t ispă atunci când Alaric îi atinse ușor glezna.

Al cui nume era?

Stefan ezită. Ochii i se îndreptară scurt către Elena, apoi se întoarseră. își linse buzele intr-un gest nervos pe care ea nu-1 mai văzuse niciodată la el. Trase aer adânc în piept și în cele din urmă răspunse:

— Numele alcătuit de plantă era Damon.

Bonnie se așeză cu un bufnet, ca și cum picioarele îi cedaseră.

— Dar Damon e mort, spuse ea, și ochii ei căprui se făcură mari.

Dar dintr-un motiv oarecare, vestea nu o șocă pro- fund pe Elena. în schimb, o speranță puternică, minu- nată, o copleși. Ar avea sens. Ea nu crezuse niciodată că Damon putea pur și simplu să dispară.

— Poate că nu e, se auzi spunând gânditoare, în vreme ce își amintea de Damon din visele ei.

Atunci când leșinase sub apă, îl văzuse din nou, și el îi spusese să se trezească. Era asta o purtare specifică viselor? Ar fi putut fi subconștientul ei care o avertiza, presupuse ea cu îndoială, dar numele lui apăruse sub apă.

Ar putea el să fie în viață? Murise — Elena nu avea nici o îndoială în privința asta. Dar Damon era vampir; mai murise și înainte, și trăise din nou. Gardienele încercaseră, cel puțin așa spuseseră, dar nu găsiseră nici o cale de a-1 aduce pe Damon înapoi. Era o speranță fără rost? Oare bătaia nerăbdătoare a inimii ei la gândul că Damon ar putea fi în viață era doar felul în care Elena se păcălea singură?

Elena reveni brusc la realitate și văzu că prietenii ei se uitau lung la ea. Urmă o clipă de tăcere totală, ca și cum până și păsările ar fi încetat să mai cânte.

- Elena, spuse Stefan cu blândețe, l-am văzut cu toții murind.

Elena privi în ochii verzi ai lui Stefan. Sigur, dacă ar exista vreun motiv de speranță, el l-ar simți la fel cum îl «timța și ea.

Dar privirea lui era calmă și tristă. Stefan, văzu ea, ,nu avea nici o îndoială că Damon era mort. Inima ei se strânse dureros.

Cine e Damon? întrebă Celia, dar nimeni nu blspunse.

Alaric se încruntă.

Dacă Damon este cu certitudine mort, spuse el, ducă voi sunteți siguri de asta, atunci cine sau ce produce ♦«•este accidente s-ar putea să se joace cu suferința vn.tsiră, încercând să vă lovească acolo unde vă doare «el mai tare. Poate că încearcă să creeze un pericol ♦moțional în aceeași măsură cu unul fizic.

Dacă alcătuirea numelui lui Damon are ca scop să ne tulbure, atunci ținta o reprezintă Stefan și Elena, tuse Matt. Ei, nu e un secret pentru nimeni că Meredith ţt < it mine nu-1 plăceam prea mult. Își încrucișă brațele htti -o atitudine defensivă. îmi pare rău, Stefan, dar ăsta e adevărul.

Eu l-am respectat pe Damon, spuse Meredith, mai «des după ce s-a străduit atât de tare alături de noi în

Dimensiunea întunecată, dar este adevărat că moartea lui nu... nu m-a afectat așa cum i-a afectat pe Elena și Stefan. Trebuie să fiu de acord cu Matt.

Elena se uită la Bonnie și observă că stătea cu maxilarele încleștate și ochii i se umpluseră de lacrimi furioase.

În vreme ce Elena o privea, ochii strălucitori ai lui Bonnie deveniră fără viață și sticloși, rămânând pierduți în depărtare. Apoi Bonnie rămase țeapănă și își întoarse față către stâncile de deasupra.

— Are o viziune, spuse Elena, sărind în picioare.

Bonnie vorbi cu o voce mai platâ și cu mult mai aspră decât a ei.

— El te vrea, Elena, spuse ea. El te vrea.

Elena îi urmări privirea sus pe stânci. Pentru o clipă nebunească, speranța aceea puternică, minunată îi izbucni din nou în piept. Era sigură că o să-l vadă pe Damon acolo sus, uitându-se disprețuitor în jos la ei. Ar fi ceva tipic pentru el, dacă reușise cumva să supraviețuiască, să apară dintr-odată, să-și facă o intrare dramatică, și apoi să încheie subiectul cu o ridicare din umeri și o glumă sarcastică.

Și era cineva sus în vârful stâncilor. Celia scoase un țipăt ușor, iar Matt înjură cu voce tare.

Dar nu era Damon. Elena își putu da seama imediat. Silueta profilată pe cer era mai solidă decât cea zveltă a lui Damon. Dar soarele strălucea atât de tare, încât ea

im-i putea distinge trăsăturile, și ridică mâna pentru a«și umbri ochii.

Părul blond ondulat lucea ca un halo în soare. Elena »<• încruntă.

Cred, zise începând să îl recunoască, că e Caleb Smallwood.

15

De îndată ce Elena rosti numele lui Caleb, per soana de pe stânci dispăru din vedere. Dup? un moment de ezitare, Matt o luă la fugă în sir pe cărare către locul unde îl văzuseră.

Ar fi trebuit să pară o prostie, își spuse Elena, felul îi care au reacționat cu toții ca și cura ar fi fost în pericol Toată lumea avea dreptul să umble pe potecile din Hos Springs, iar Caleb — dacă era Caleb — nu făcuse nimi< doar se uitase la ei de sus, de pe stânci. Și totuși, fuses< ceva amenințător în silueta care stătea atât de atent; deasupra lor, și ea simțea că reacția lor nu fusese pros tească.

Bonnie icni și trupul i se relaxă în vreme ce ieșea dii transă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Oh, Doamne, nu din nou.

Nu-ți amintești nimic? o întrebă Elena.

Bonnie clătină din cap tristă.

Ai spus „El te vrea, Elena", spuse Celia, cerce- tând-o pe Bonnie cu o sclipire entuziastă și curioasă în ««hi. Nu-ți aduci aminte despre cine vorbeai?

Bănuiesc că dacă o voia pe Elena, ar fi putut fi ori- f int\ răspunse Bonnie, cu ochii îngustați.

Klcna o privi surprinsă. Simțise oare un ton răutăcios In vocea lui Bonnie, ceva cu totul neobișnuit pentru ea? I bi Bonnie rânji cu un aer vinovat către ea și Elena de- « i*c că acel comentariu fusese doar o glumă.

< hiteva minute mai târziu, Matt reveni pe potecă, seu- ținând din cap.

Oricine o fi fost, a dispărut pur și simplu, spuse, cu h nntea încrețită de nedumerire. N-am văzut pe nimeni p< i Arare, în nici o direcție.

Crezi că e vârcolac, așa cum era Tyler? întrebă llnnuie.

Nu ești prima persoană care mă întreabă asta, tpiiM- Elena, aruncând o privire către Stefan. Pur și simplu nu știu. Și totuși nu cred. Caleb pare drăguț și corn- pici normal. Vă aduceți aminte cum era Tyler chiar (mume să devină vârcolac? Cu dinții ăia albi mari și acel »«\,i animalic pe care îl emana? Caleb nu e așa.

Atunci de ce să ne spioneze?

Nu știu, spuse din nou Elena, frustrată.

Nu se putea gândi acum la asta. Mintea ei încă m; era tulburată de întrebarea: ar putea Damon să fie i viață? Ce mai conta Caleb, în comparație cu asta?

— Poate că era doar într-o excursie. Nici măcar n sunt sigură că era Caleb. Putea foarte bine să fie un a tip cu păr blond și ondulat. Doar un excursionist oar< care care s-a speriat când Matt s-a repezit în sus pe de; către el.

Discuția continuă la fel până când Alaric plecă la sp tal cu Meredith, ca să se uite un doctor la glezna ei. Ce lalți se întoarseră pe stânci, ca să-și încheie picnicul.

Ronțăiră cu toții chipsuri și prăjituri și fructe, iar Ma își făcu un hot-dog pe grătar, dar bucuria zilei dispăru»

Când telefonul Elenei sună, fu o ușurare bine-venit;

— Hei, mătușă Judith, spuse ea, străduindu-se s pună o notă veselă în voce.

— Bună, spuse repede mătușa Judith. Ascultă, eu tr< buie să mă duc la sală să ajut la pieptănarea și machi; jul fetelor, iar Robert oricum trebuie să plece de la slujii mai devreme, ca să ajungă la timp la recital. Vrei să-n faci un serviciu și să iei tu niște flori pentru Margaret j drum? Ceva dulce, potrivit pentru o balerină, înțelegi t ce vreau să spun.

— Nici o problemă, spuse Elena. înțeleg perfect < vrei să spui. Ne vedem acolo.

Voia să uite pentru o vreme, să uite de excursii niști misterioși și de sentimentele ei alternând mereu înti tperanță și disperare în legătură cu apariția numelui lui I latnon. Să o privească pe surioara ei făcând piruete lnti-un tutu părea soluția cea mai bună.

— Grozav, spuse mătușa Judith. Mulțumesc. Ei, dacă ești tocmai la Hot Springs, ar fi mai bine să o pornești »urând spre casă.

O.K., mătușă Judith, spuse Elena, plec acum. își luară la revedere și Elena închise telefonul și începu să-și adune lucrurile.

— Stefan, pot să iau mașina ta? întrebă. Trebuie să ajung la recitalul de dans al lui Margaret. Poți să-l aduci hi înapoi, Matt, da? Vă sun mai târziu și o să continuăm «A discutăm treaba asta.

Stefan se ridică în picioare.

— Vin cu tine.

— Ce? făcu Elena. Nu, trebuie să rămâi cu Gelia și * A te duci și la spital să ai grijă de Meredith.

Stefan o apucă de braț.

Atunci, nu pleca! N-ar trebui să fii singură acum. Nh t unul dintre noi nu e în siguranță. Ceva — sau ci- m va e pe urmele noastre și trebuie să rămânem cu mpi împreună. Dacă nu ne scăpăm din ochi, ne putem pinteja unul pe altul.

Ochii lui verzi ca frunza erau limpezi și plini de în- MHjutare și dragoste, și Elena simți o strângere de inimă d» tegret când își trase ușor brațul din încleștarea lui.

— Trebuie să mă duc, spuse ea calmă. Dacă îmi petrec tot timpul speriată și ascunzându-mă, atunci Gar- dienele puteau la fel de bine să mă lase moartă. Trebuie să fiu cu familia mea și să trăiesc o viață pe cât de normală pot. îl sărută ușor, întârziind o clipă pe dulceața buzelor lui. Și tu știi că eu încă nu sunt o țintă. N-a fost pomenit numele meu. Dar îți promit că o să am grijă.

Ochii lui Stefan erau duri.

— Și ce a spus Bonnie? protestă el. Că el te vrea? Și dacă e vorba de Caîeb? Caleb se tot învârte pe lângă casa ta, Elena! Ar putea să te atace oricând!

— Păi, n-o să fiu acolo. O să fiu la un recital de dan» cu familia mea alături de mine, sublinie Elena. Nimic n-o să mi se întâmple azi. încă nu mi-a venit rândul, nu?

— Elena, nu fi proastă! se răsti Stefan. Ești în pericol.

Elena se zbârli. Proastă? Stefan, oricât de stresat sau de tulburat ar fi fost, o tratase întotdeauna cu respect.

—- Poftim?

Stefan întinse mâna spre ea.

— Elena, spuse, lasă-mă să vin cu tine. O să stau cu tine până se lasă întunericul și apoi, la noapte, o sA rămân de pază în fața casei tale.

— Nu e nevoie, răspunse Elena. Protejează-le în schimb pe Celia și Meredith. Ele sunt cele care au nevoie de tine. Văzu fața lui Stefan lungindu-se, și pe el atât de distrus, încât se înmuie puțin și adăugă: Te rog, nu-ți face griji, Stefan. O să fiu atentă, și ne vedem cu toții mâine.

El își încleștă dinții și nu mai spuse nici un cuvânt, iar Elena se întoarse și o pomi în jos pe cărare, fără să se mai uite înapoi.

(Mată întorși Ia pensiune, Stefan nu se putea relaxa.

Nu-și putea aminti, din toată lunga lui viață, un alt moment în care să se fi simțit atât de iritat și de stânjenit in propriul iui trup. Avea mâncărimi și dureri de neliniște. Era ca și cum propria lui piele era întinsă mult prea tare peste oase, și se mișca mereu, agitat, pianotând eu degetele pe masă, răsucindu-și gâtul, ridicându-și și indreptându-și umerii, foindu-se pe scaun.

El te vrea, Elena. Ce dracu' înseamnă asta? El te vrea.

Și imaginea acelei siluete întunecate, solide, sus pe stânci, o umbră care acoperea soarele, buclele alea blonde sclipind ca un halo în jurul capului...

Stefan știa că trebuia să fie cu Elena. Tot ce voia să Încă era să o protejeze.

Dar ea îl respinsese, îl mângâiase pe cap — metaforic,

<ci puțin — și îi spusese să rămână acolo, ca un câine «tedmcios de pază ce era, și să păzească pe altcineva. Să aibă grijă ca altcineva să fie în siguranță. Fără să țină «■iținа că era în mod clar în primejdie, întrucât cineva -— un el - o voia. Și totuși, ea nu voia ca Stefan să fie cu ean

Ce voia Elena? Acum, că Stefan își punea această întrebare, se părea că Elena voia o mulțime de lucruri incompatibile. Să-l aibă pe Stefan ca un cavaler loial. Ceea ce el va fi întotdeauna, întotdeauna, își spuse el hotărât, încleștându-și pumnii.

Dar mai voia și să păstreze amintirea lui Damon, și să păstreze acea parte din ea pe care o împărțise cu el — personală și neîntinată, separată de toată lumea, chiar și de Stefan.

Și mai voia încă atât de multe: să fie salvatoarea prietenilor ei, a orașului, a lumii ei. Să fie iubită și admirată. Să dețină controlul.

Și să fie din nou o fată normală. Ei bine, acea viață normală pe care o avusese fusese distrusă pentru totdeauna când îl cunoscuse pe Stefan, când el alesese să o lase să pătrundă în lumea lui. El știa că era în întregime vina lui, tot ceea urmase după aceea, dar nu putea să regrete că Elena era acum cu el. O iubea prea mult pentru a mai avea loc de regrete. Ea era centrul lumii lui, dar în același timp știa că pentru ea nu era la fel.

Simți în adâncul sufletului un abis de dor, și se foi neliniștit în scaun. Caninii i se lungeau în gură. Nici nu-și mai aducea aminte când se mai simțise atât de... aiurea. Nu-și putea scoate din cap imaginea lui Caleb privindu-i din vârful stâncilor, ca și cum voia să verifice dacă actul de violență pe care sperase să îl producă avusese loc.

— Mai vrei ceai, Stefan? îi întrebă încet doamna Flowers, întrerupându-i gândurile piine de furie.

Stătea aplecată peste o măsuță, cu ceainicul în mână, privindu-1 cu ochii ei albaștri mari din spatele ochelarilor, Pe chipul ei se citea atâta compasiune, încât Stefan se întrebă ce oare vedea ea în el. Femeia asta bătrână și înțeleaptă părea să perceapă întotdeauna mult mai mult decât oricine altcineva; poate că înțelegea cum se simțea t*l acum. Stefan își dădu seama că ea încă mai aștepta politicos un răspuns, cu ceainicul în aer într-o mână, și (lădu din cap automat.

- Mulțumesc, doamnă Flowers, spuse întinzându-și ceașca, plină încă pe jumătate cu ceai rece.

De fapt, lui nu-i plăcea gustul băuturilor omenești * >1 >işnuite, nu-i mai plăcea de foarte multă vreme, dar uneori le bea ca să simtă că-și găsește locul printre cei- î.dțt, iar ceilalți se relaxau puțin mai mult cu el. Când nu mânca sau nu bea deloc, îi simțea pe prietenii Elenei iritați, cum ii se zbârlea părul pe ceafă, ca și cum o voce din subconștientul lor observa că el nu era ca ei, adâugând acest fapt la toate celelalte diferențe pe care el nu le putea controla și concluzionând că era ciudat.

Doamna Flowers îi umplu ceașca și se așează la loc, mulțumită. Luându-și din nou lucrul de mână — ceva »oz și pufos — zâmbi.

E așa de plăcut să vă am pe voi toți, tinerii, adunați nici, comentă ea. Un grup așa de drăguț de copii!

Aruncând o privire către ceilalți, Stefan se întrebă dacă doamna Flowers era ușor sarcastică.

Alaric și Meredith se întorseseră de la spital, unde ei i se pusese diagnosticul de luxație ușoară a gleznei și fusese bandajată de o infirmieră de la camera de gardă. Fața de obicei senină a lui Meredith era crispata, poate că în parte din cauza durerii și a iritării că trebuia să stea câteva zile fără să pună piciorul jos.

Și, în parte, bănuia Stefan, din cauza locului unde stătea. Dintr-un motiv oarecare, când Alaric o ajutase să intre

șchiopătând în cameră și să se așeze pe canapea, o dusese exact lângă Celia.

Stefan nu se considera un expert în poveștile de dra- goste — în definitiv, el trăise sute de ani și se îndrăgostise doar de două ori, iar povestea lui de dragoste cu Katherine fusese un dezastru — dar până și el percepea tensiunea dintre Meredith și Celia. Nu era sigur dacă Alaric chiar nu era conștient de ea sau doar se prefăcea că nu ar fi, sperând că situația avea să se detensioneze.

Celia se schimbase într-o rochie albă cu bretele, elegantă, și stătea frunzărind un jurnal numit Antropologie U- gistâ, cu un aer detașat și calm. Spre deosebire de ea, Meredith era neobișnuit de răvășită și murdară, cu trăsăturile ei frumoase și tenul măsliniu neted marcate de oboseală și durere. Alaric se așezase pe un scaun lângă canapea.

Celia, ignorând-o pe Meredith, se aplecă peste ea iAtic Alaric.

Cred că te-ar putea interesa asta, ii spuse. E un ar- th ol despre tiparele dentale la trupurile mumificate gAsite pe o insulă în apropiere de Unmei no Shima.

Meredith ii aruncă Celiei o privire urâtă.

Oh, da, spuse ea încet. Dinți, ce fascinant!

(Jura Celiei se strânse intr-o linie dreaptă, dar ea nu

icplică nimic.

Alaric luă revista murmurându-și politicos interesul, și Meredith se încruntă.

Sicfan se încruntă și el. Toată tensiunea asta care v ilu a între Meredith, Celia și Alaric — iar acum, privind uhu atent, își dădea seama că Alaric știa exact ce se pe- o n ea între cele două fete și era flatat, iritat și încordat în uiAMiri egale — interfera cu Puterile lui Stefan.

(uit timp stătuse și sorbise prima ceașcă de ceai, su- | Miii,in<lu-se fără tragere de inimă comenzii de „rămâi” .» Elenei, Stefan trimisese fuioare cercetătoare de Putere, <»»« creând să perceapă dacă Elena ajunsese acasă, dacă • • oprise ceva pe drum. Dacă o oprise Caleb.

Dar nu reușise să o găsească. Nici măcar cu toate •unțurile încordate la maximum. O dată sau de două ori l»i Htsese ceea ce părea o impresie trecătoare a unui sunet, •t unui parfum specific, a aurei care însemna indubitabil t b;, dar apoi îi scăpase.

Dăduse vina pe faptul că nu o putea localiza cu Put< rile lui slăbite, dar acum îi era limpede ce îl împiedica s o găsească. Toate emoțiile din încăperea asta: inimii care băteau cu putere, înflăcărarea furiei, mirosul acru < geloziei.

Stefan se scutură, încercă să domolească mânia car creștea în el. Oamenii ăștia—prietenii săi, își amin sieși — nu 2 tulburau dinadins. Nu se puteau împotrii propriilor emoții. Luă o gură din ceaiul care se răcea r< pede, încercând să se calmeze înainte să-și piardă cor trolul, și se strâmbă simțindu-i gustul. Nu după cei tânjea el, își dădu seama. Trebuia să meargă în pădur curând și să vâneze. Avea nevoie de sânge.

Ba nu, avea nevoie să afle exact de ce era în star Caleb Smallwood. Se ridică în picioare atât de brus< atât de violent, încât scaunul se clătină instabil sub el.

— Stefan? întrebă Matt cu o voce alarmată.

— Ce e? întrebă și Bonnie, iar ochii ei se făcui enormi.

Stefan se uită la cercul de fețe confuze care îl privea, acum cu atenție.

— Trebuie să plec, spuse.

Apoi se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

16

erse mult, mult timp, deși părea că peisajul nu se schimba niciodată. Aceeași lumină slabă cădea filtrată printr-un nor constant de

i iiușă. Inaintă încet, anevoios, prin funingine, prin H«nni, prin bălți de apă întunecată care îi ajungeau până I.» gleznă.

< îaud și când, desfăcea pumnul și se uita din nou la jh vițele de păr. De fiecare dată, lichidul magic le mai

hi Ața puțin, schimbând bucățile de fibră înnegrite în ■ IntiA șuvițe de păr strălucitor, roșu și auriu.

Merse înainte.

Cotul îi durea, dar nu se putea opri. Dacă se oprea, •«ni să se cufunde la loc sub cenușă și noroi, înapoi în hhm mânt — înapoi în moarte.

Ceva șoptea pe undeva pe la marginea minții lui. 1 nu știa ce i se întâmplase, dar cuvintele și frazele se r< teau în capul lui.

Cuvinte ca părăsit, cuvinte ca singur.

Îi era foarte frig. Continuă să meargă. După o vrem.

Își dădu seama că bombănea. „M-au lăsat singur. Pe nu l-ar fi lăsat niciodată aici.” Nu-și putea aduce amini cine era acest 4 dar simțea un soi de satisfacție bolnăv cioasă din fierbințeala resentimentului. Se agăță de el î vreme ce își continua marșul.

După ceea ce păru o eternitate imuabilă, ceva se îr tâmplă. în fața lui apăru poarta pe care și-o imagina» cu turnuri ca un castei din povești, neagră ca noaptea.

Merse mai repede, târșâindu-și pașii prin cenușă. < apoi pământul se desfăcu dintr-odată sub picioarele iu Preț de o bătaie de inimă, se prăbuși în neant. Cev înăuntrul lui urlă: Nu acum, nu acum! își înfipse ghearele î pământ, cu brațele ținându-l în aer, cu picioarele zbătâr du-se în golul de sub el.

— Nu, gemu el. Nu, ei nu pot... Nu mă lăsați aic Nu mă lăsați iar!

Degetele îi fugeau, noroiul și cenușa alunecându-i su palme.

— Damon? mugi o voce neîncrezătoare.

O siluetă mare, musculoasă, stătea deasupra lui, prc filată pe lunile și planetele din cer, cu pieptul gol, c bucle lungi, spiralate, revărsându-i-se pe umeri. Aceast statuie de bărbat întinse mâinile și îi apucă de brațe, ri- dicându-1.

Țipă de durere. Ceva de sub pământ îi prinsese de picioare și îl trăgea înapoi în jos.

— Ține-te bine!

Celălalt bărbat icni, cu mușchii jucându-i. Se încordă și se luptă cu toate puterile împotriva a ceea ce se agăța de Damon — Domon^ așa îi spusese bărbatul, și cumva, numele părea să se potrivească. Celălalt bărbat trase cu putere și, în cele din urmă, forța de dedesubt îi dădu drumul, și el țâșni din pământ, ciocnindu-se de salvatorul lui și trântindu-1 la pământ.

Damon rămase zăcând, gâfâind epuizat.

-- Ar trebui să fii mort, îi spuse celălalt bărbat, ridi- < ându-se de jos și în tinzând o mână ca să-l liniștească pe 1 >amon. Își dădu deoparte de pe față o șuviță lungă de pftr și îl privi pe Damon cu ochi gravi, neliniștiți. Faptul că nu ești... ei, nu sunt atât de surprins pe cât ar fi trebuit să fiu.

Damon clipi mărunt către salvatorul lui, care îl privea atent. își umezi buzele și încercă să vorbească, dar nu își găsea vocea.

- Totul a fost tulburat aici de când au plecat prietenii tăi, spuse bărbatul. Ceva esențial s-a modificat în acest univers. Lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. Clătină din cap, cu

privirea îngrijorată. Dar spune-mi, mon cher^ cum se face că ești aici?

În cele din urmă, lui Damon îi reveni glasul. En răgușit și tremurător.

— Eu... nu știu.

Bărbatul deveni amabil imediat.

— Cred că situația necesită niște Black Magic, oat? Și niște sânge, poate, și posibilitatea de a te curăța. Iar apoi, Damon, trebuie să stăm de vorbă.

Făcu un semn către castelul întunecat de dinaintea lor. Damon ezită preț de o clipă, uitându-se la pustieta- tea și cenușa din jurul lor, apoi o pomi anevoie în urma lui către ușile deschise.

După ce Stefan se năpustise afară din cameră atât de brusc, toată lumea rămase holbându-se în urma lui, pe când ușa de la intrare se trântea cu putere, un semn că părăsise la fel de repede și casa. Bonnie se cuprinse cu brațele, străbătută de un fior. O voce mică intr-un colț al minții îi spunea că un lucru era foarte, foarte în neregulă,

În cele din urmă, Celia sparse tăcerea.

— Interesant, spuse ea. întotdeauna e așa de... agitat? Sau e doar o chestie de vampir?

Alaric chicoti sec.

— Vrei sau nu să crezi, mie întotdeauna mi s-a părut foarte reținut și practic. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut *

atât de zbuciumat. Își trecu o mână prin părul nisipiu și, gânditor, adăugă: Poate că de fapt contrastul cu fratele lui îl făcea atât de rezonabil. Damon era foarte imprevizibil.

Meredith se încruntă, meditativ.

Nu, ai dreptate, spuse. Nu așa se poartă de obicei Si Han. Poate că e tulburat pentru că Elena e amenințată:’ Dar n-are nici o logică... ea a mai fost în pericol până acum. Chiar și atunci când ea a murit — a fost distrus, dar asta l-a făcut mai responsabil, nu mai sălbatic.

Dar când Elena era moartă, îi aminti Aîaric, cel tuni rău lucru pe care și-l putea el imagina se întâmplase deja. E posibil ca lucrul care-1 face acum așa de nervos să he faptul că de data asta nu știe de unde vine amenințarea.

Bonnie sorbi din ceai cu un aer distrat, în vreme ce Meredith făcea hmmm gânditoare, iar Celia ridică o •piâneeană, cu un aer sceptic.

Eu tot nu înțeleg, spuse ea, cum adică Elena a hhu/A Vreți să ziceți că ea chiar a înviat din morți?

Da, spuse Meredith. A fost transformată în vam- pu. apoi a fost expusă la lumina soarelui și a murit fizic. \n îngropat-o și tot restul. Mai târziu — luni mai târ- * in s-a întors. Dar e din nou ființă umană.

Mi-e foarte greu să cred toate lucrurile astea, spuse < » ha eu hotărâre.

Zău așa, Celia, exclamă Alaric, ridicându-și exas- punt mâinile, cu tot ce ai văzut de când am ajuns ♦i» i eșarfa ta care aproape că te-a sugrumat, apoi a scris un nume, Stefan practic zburând ca să te salveze — nu știu de ce stabilești aici limita și spui că nu crezi că o fată se poate întoarce din morți. Făcu o pauză să respire. Nu vreau să par aspru, dar totuși.

Meredith zâmbi afectată.

— Fie că o crezi sau nu, e adevărat. Elena s-a întors din morți.

Bonnie își înfășură o buclă roșie pe un deget. își privi degetul devenind alb și roșu. Elena. Bineînțeles că vorbeau despre Elena. Toată lumea vorbea mereu despre Elena. Fie că era sau nu cu ei, tot ceea ce făceau sau gândeau se învârtea în jurul Elenei.

Alaric se întoarse ca să se adreseze întregului grup.

— Stefan pare convins că „el vrea” înseamnă Caleb, dar eu nu sunt sigur că asta înseamnă. Din ceea ce am văzut din viziunile lui Bonnie și ceea ce mi-ați spus voi, nu prea sunt despre ceea ce se află în fața ei. Apariția lui Caleb — asta dacă a fost Caleb — putea să fie o coincidență. Nu crezi asta, Meredith?

Oh, nu te obosi să mă întrebi pe mine despre viziuni, își spuse Bonnie cu amărăciune. Eu nu sunt decât cea care le are. Dar nu era așa întotdeauna? Ea era cea pe care toată lumea o ignora.

— Ar putea să fie o coincidență, spuse Meredith cu îndoială. Dar dacă nu despre Caleb vorbea ea, atunci despre cine? Cine o vrea pe Elena?

Bonnie aruncă o privire pe sub gene către Matt, dar ci se uita afară pe fereastră, aparent total detașat de conversație. Ea își dădea seama că Matt încă o mai iubea pe Elena, chiar dacă nimeni nu mai știa asta. Era mare păcat, Matt era grozav de

frumușel. Putea să iasă cu ori- t ine, dar îi lua prea mult timp ca să o uite pe Elena.

Dar, de fapt, nimeni nu părea să o uite pe Elena. Jumătate din băieții de la Liceul „Robert E. Lee" se învârtiseră înjurai ei privind-o cu jind, ca și cum Elena ar li putut brusc să se întoarcă și să le cadă în brațe. Cu siguranță, cei mai mulți dintre băieții cu care ieșise îămăseseră puțin îndrăgostiți de ea, chiar și după ce Elena aproape că le uita numele.

Nu e drept, își spuse Bonnie, răsucindu-și mai strâns bucla pe deget.

Toată lumea a vrut-o întotdeauna pe Elena, pe când Bmmie nu a avut niciodată un prieten mai mult de câteva săptămâni odată. Ce era în neregulă cu ea? Oamenii îi spuneau întotdeauna ce drăguță era, ce adorabilă, »e nostimă... Și apoi se uitau pe lângă ea la Elena și era i a și cum nici nu mai puteau să o vadă pe Bonnie.

Și deși Damon, Damon cel uluitor și sexy, ținuse la ni, uneori, când ea nu încercase să se mintă, știa că nici « I mi o văzuse cu adevărat.

/<« .«0^ doar camarada, asta-i problema mea, își spuse molii nâtă Bonnie. Elena era starul, Meredith era o eroină; Bonnie era o camaradă.

Celia își drese glasul.

— Trebuie să mărturisesc că sunt intrigată de apariții numelor, spuse ea bățoasă. Pare într-adevăr că indică ur soi de amenințare. Fie că așa-zisa viziune a lui Bonnk duce la ceva sau nu (aici, Bonnie îi aruncă Celiei cea mai urâtă privire a ei, dar Celia o ignoră), cu siguranță că ai trebui să investigăm orice fundal sau context pe care îi putem găsi pentru apariția inexplicabilă a numelor. Ai trebui să aflăm dacă există vreo mențiune scrisă că acest gen de eveniment s-a mai petrecut până acum. Scrisul pe pereți, dacă vreți.

Zâmbi cu buzele strânse la propria ei glumă.

— Dar ce să investigăm? întrebă Bonnie, răspunzând fMră să vrea la maniera profesorală a Celiei. Nici n-am știi de unde să începem să căutăm așa ceva. O carte de blesteme, poate? Sau prevestiri rele? Aveți ceva de genul ăsta aici în bibliotecă, doamnă Flowers?

Doamna Flowers scutură din cap.

— Mă tem că nu, draga mea, biblioteca mea, după cum știți, e în cea mai mare parte despre ierburi. Am câteva cărți mai specializate, dar nu-mi aduc aminte de nici una care să poată fi utilă în acest caz.

Când menționă „câteva cărți mai specializate”, obrajii lui Bonnie luară foc. Se gândi la grimoarul despre comunicarea cu cei morți, ascuns încă sub scândurile din dormitorul ei, și speră că doamna Flowers nu-i observase dispariția.

Câteva secunde mai târziu, roșeața îi dispăruse suficient cât să îndrăznească să se uite înjur, dar numai Me- rnlith o privea, ridicând o sprânceană frumos arcuită. I lacă Meredith credea că se întâmpla ceva, nu avea să se lase până nu scotea toată povestea de la Bonnie, așa că Konnie îi aruncă un zâmbet inexpresiv și își încrucișă degetele ia spate, pentru noroc. Meredith ridică și cealaltă sprânceană și o privi plină de suspiciune.

De fapt, spuse Celia, am o cunoștință la universitatea statului Virginia care studiază folclorul și mitologia, își face specializarea în vrăjitorie, magie populară, blesteme, soiul ăsta de lucruri.

Crezi că am putea s-o sunăm? întrebă Alaric cu «peranță.

(«elia se încruntă.

Cred că ar fi mai bine dacă m-aș duce eu acolo pen- tut râteva zile. Biblioteca ei nu este pe atât de bine orga- mzată pe cât ar trebui — bănuiesc că e tipic pentru genul de minte care studiază poveștile mai degrabă decât fapte Ir și ar putea să dureze ceva timp să descopăr dacă • Mîstă ceva folositor acolo. Oricum, cred că ar fi foarte bmr pentru mine să plec o vreme din orașul ăsta. După •louâ întâlniri cu moartea în două zile — aruncă o privire utnasă către Meredith, care se înroși — încep să cred că I Hf's Church nu e cel mai sănătos loc pentru mine. Se uită la /Mărie. Ai putea găsi biblioteca ei interesantă dacă ai vrea să vii cu mine. Dr. Beltram este unul dintre cei ma cunoscuți experți din domeniu.

— Ăăă... Alaric păru surprins. Mulțumesc, dar ar f mai bine să stau aici și să o ajut pe Meredith. Cu glezn< ei luxată și restul.

— Mmm-hmmm.

Ceîia aruncă din nou o privire scurtă spre Meredith Meredith, care arăta tot mai încântată din clipa în can Ceîia anunțase că pleacă, o ignoră și îi zâmbi lui Alaric

— Ei, continuă Celia, bănuiesc că ar trebui să o sun și să-mi strâng lucrurile. E bine să nu amâni ce-ai de făcut.

Ceîia se ridică, își netezi rochia cu bretele și se îndreptă spre ușă, cu capul sus. Când trecu pe lângă măsuța doamnei Flowers, o atinse, trimițându-i lucrul de mână pe jos.

Bonnie răsuflă adânc după ce Celia ieși din cameră.

— Ei, zău așa! făcu ea indignată.

— Bonnie, spuse Matt pe un ton de avertizare.

— Știu, zise Bonnie furioasă. Putea măcar să-și ceară scuze, nu? Și ce-a fost asta cu invitația lui Alaric să vină cu ea la UVA? De-abia a ajuns aici, practic. Nu te-a mai văzut de luni de zile. Sigur că n-o să plece din nou cu ea acum.

— Bonnie, spuse Meredith cu o voce ciudat de sugrumată.

— Ce? întrebă Bonnie, remarcând tonul ei ciudat și privind înjur. Oh! Oh/ Oh, nu!

Împletitura doamnei Flowers căzuse de pe masă și ghemul de lână se rostogolise pe podea, desfăcându-se. Acum, în arabescurile moi de lână roz pal puteau citi cu iuții, foarte clar, un singur cuvânt scris pe covor:

Bonnie

17

O dată ieșit afară, Stefan își aduse aminte că Elena plecase cu mașina lui. Intră în pădure și începu să alerge, folosindu-și Puterea pentru a prinde viteză. Sunetul ritmic al pașilor lui părea să spună Pâzește-o, pâzește-o!

Știa unde locuise Tyler Smallwood. După ce Tyler o atacase pe Elena la un dans, fusese normal ca Stefan să stea cu ochii pe el. Iar. acum Stefan ieși în fugă din pădure la marginea proprietății familiei Smallwood.

După părerea lui Stefan, casa lor era urâtă. O reproducere nefericită a unui vechi conac din Sud, prea mare pentru terenul pe care era așezată și ticsită de coloane total inutile și ciudate decorații rococo. Doar văzând-o, Stefan își dăduse seama că familia Smallwood avea mat mulți bani decât bun-gust și că arhitecții care o proiectaseră habar nu aveau de adevăratele forme clasice.

Sună ia ușa din față, apoi îngheță. Și dacă domnul sau doamna Smailwood răspundeau? Va trebui să-i Influențeze ca să-i dea cât mai multe informații despre (îaieb și apoi să uite că

Stefan fosese acolo. Spera că avea Puterea necesară pentru a o face: nu mâncase suficient, nici măcar sânge de animal.

Dar nu veni nimeni la ușă. După câteva secunde, Stefan trimise fuioare cercetătoare de Putere prin casă. Era >ulă. El nu putea intra acolo, nu putea cerceta camera lui Caleb așa cum ar fi vrut. Fără invitație, nu putea păși

dincolo de prag.

Se învârti în jurul casei, furișând câte o privire prin ferestre, dar nu văzu nimic deosebit în afară de prea iunite rame aurite și oglinzi.

În spatele casei găsi o magazie mică și albă. Trimi- țundu-și Puterea către ea, simți ceva... ușor ciudat. O mină infimă de întunecime, o senzație de frustrare și

Înduri rele.

Magazia era încuiată cu un lacăt, dar lacătul era ușor de spart. Și cum nimeni nu locuia acolo, nu avea nevoie de invitație ca să intre.

Primul lucru pe care îl văzu fu chipul Elenei. Tăieturi dm ziare și fotografii erau prinse peste tot pe pereți: I .lena, Bonnie, Meredith, el însuși. Pe podea era o pen- t.igramă cu și mai multe desene și trandafiri.

< Convingerea lui Stefan că exista ceva în neregulă deveni o certitudine. Elena era în pericol. Trimițând înaintea iui Putere, căutând disperat orice urmă de-a ei, o luă din nou la fugă.

În vreme ce pieca de la florărie, Elena răsucea pe toate părțile în minte discuția ei cu Stefan.

Ce se întâmpla cu el de când se întorseseră în Fell’s Church? Avea senzația că exista o parte din el pe care o ascundea, pe care nu i-o dezvăluia și ei. Își aminti de senzația aceea copleșitoare de singurătate, de izolare pe care o percepuse atunci când îl sărutase. Oare pierderea lui Damon era ceea ce îl schimba pe Stefan?

Damon. Numai gândul la el, și era suficient să-i creeze o suferință aproape fizică. Impetuosul, dificilul, frumosul Damon. Periculos. Iubitor, în felul lui propriu. Imaginea numelui său scris cu plantele acvatice pe piciorul lui Me- redith îi apăru înaintea ochilor.

Ea nu știa ce putea însemna asta. Dar nu exista nici o speranță. Trebuia să înceteze să se mai mintă în legătură cu Damon. Il văzuse murind. Și totuși, părea imposibil ca Damon,

cineva atât de complicat și puternic și aparent invincibil, să dispară atât de repede și atât de ușor. Dar asta se întâmplase, nu? Ea ar trebui să știe că adeseori moartea nu venea cu un spectacol de gală, că de obicei se ivea când te așteptai cel mai puțin. Știuse asta înainte de toată... de toată povestea asta cu vampiri și vârcolaci și dușmani malefici misterioși. Știuse totul, de ani de zile, despre felul neașteptat și simplu în care apare moartea, încă de pe vremea când era Elena Gilbert cea normală, care nu credea în nimic supranatural, nici măcar în horoscoape și ghicitul viitorului, cu atât mai puțin în monștri.

Se uită la scaunul de lângă ea, unde se afla un buchet «ic trandafiri roz pe care îi alesese pentru Margaret. Iar lângă el, un buchețel simplu de nu-mă-uita. Ca și cum aș putea vreodată să uit, își spuse ea.

Elena își aminti cum se îndrepta cu mașina către casă, împreună cu părinții ei și bebelușul Margaret într-o «iupă-amiază obișnuită de duminică. Era o zi de toamnă frumoasă și însorită, iar frunzele din copacii de pe marginea drumului abia începuseră să capete nuanțe roșcate și aurii.

f useseră să ia prânzul la un mic han aflat în afara orașului. Margaret, căreia tocmai îi dădeau dinții șorii, fusese agitată la restaurant, și o plimbaseră cu rândul pe veranda hanului câteva minute în vreme ce mâncau ceilalți. Dar în mașină stătu liniștită, moțăind, cu genele ei aurii iăsându-i-se pe obraji pentru tot mai mult timp.

Tatăl Elenei fusese cel care condusese, își amintea ea, 1* dăduse radioul pe postul local ca să poată asculta ști- iile. Mama ei se întorsese ca să se uite la Elena, așezată p«- bancheta din spate, cu ochii ei de culoarea lapislazu- liuiui la fel precum cei ai Elenei. Părul ei blond, cu câteva lire cărunte în el, era strâns la spate într-o coadă franțuzească, elegantă și practică. Zâmbind, spusese: „Știi ce cred eu că ar fi drăguț?”

„Ce?” întrebă Elena, zâmbindu-i și ea. Apoi văzu o scânteiere ciudată în înaltul cerului și se aplecă înainte fără să aștepte un răspuns. „Tați, ce-i aia?” întrebă și arătă în sus.

Elena nu mai află niciodată ce crezuse mama ei că ar fi drăguț. Tatăl ei nu mai răspunse niciodată ce era aia.

Ultimele lucruri pe care și le amintea Elena erau sunetele: icnetul tatălui ei și scârțâitul cauciucurilor. După aceea totul devenise alb, până ce Elena se trezi în spital. Mătușa Judith era

lângă patul ei, și ea află că părinții ei erau morți. Muriseră înainte chiar ca paramedicii să-i scoată din mașină.

Înainte să refacă Fell's Church, Gardienele îi spuseseră Elenei că ea ar fi trebuit să moară în acel accident și că părinții ei ar fi trebuit să trăiască. Scânteierea fu- sese vehiculul lor ceresc și Elena îi distrăsese atenția tatălui ei în cel mai prost moment posibil, astfel că murise cine nu trebuia.

Putea simți acum povara, vina de a supraviețui, furia ei pe Gardiene. Se uită la ceasul de pe bord. Mai era încă destul timp până la ora când trebuia să ajungă la recitalul lui Margaret. Ieși de pe autostradă și opri în parcarea cimitirului.

Ieși din mașină și o pomi cu pas iute prin partea cea nouă a cimitirului, ducând în mână buchetul de iw-mă-uita. Deasupra capului ei păsările ciripeau vesele. Atât de multe lucruri se întâmplaseră în cimitirul ăsta an ui trecut! Bonnie avusese una dintre primele ei viziuni printre pietrele de mormânt. Stefan o urmărise aici, privi nd-o în secret pe vremea când ea credea că el era doar imul băiat sexy de la școală. Damon aproape că lăsase lâiâ sânge un vagabond bătrân sub pod. Katherine o fugărise pe Elena afară din cimitir cu ceață și gheață și un iAh atotputernic. Și, bineînțeles, Elena ieșise cu mașina de pe Podul Wickery și se înecase aici, lângă cimitir, la dârșitul primei ei vieți, acea viață care acum părea că « sistase cu atâta timp în urmă.

Elena trecu pe lângă un monument de marmură bogat împodobit dedicat veteranilor din FelFs Church «ate luptaseră în Războiul Civil și se îndreptă către vâi- «rana umbrită unde erau înmormântați părinții ei. Buchețelul de flori de câmp pe care îl lăsaseră ea și Stefan cu două zile în urmă se ofilise și Elena îl aruncă, apoi așeză florile de nu-mă-uita în locul lui. Curăță puțin mușchi crescut pe numele tatălui ei.

De pe aleea cu pietriș din spatele ei se auzi un ușor »< ai țâit și Elena se întoarse repede. Nu era nimeni acolo.

Sunt doar nervoasă, murmură ea pentru sine, și mm ca ei sună ciudat de tare în liniștea cimitirului. N-am

«Ir ce să-mi fac griji, spuse pe un ton mai hotărât.

Se așeză pe iarbă lângă mormintele părinților ei și trasă cu degetul literele de pe piatra funerară a mamei ei,

— Bună, spuse. A trecut multă vreme de când am stat aici și am vorbit cu voi, știu. îmi pare rău. De-atunci s-au petrecut o

mulțime de lucruri... înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât. Și îmi pare rău și că am aflat că voi nu trebuia să muriți atunci. Le-am cerut Gardienelor să... să vă aducă înapoi, dar au spus că voi ați ajuns într-un loc mai bun și că ele nu pot schimba asta... Mă bucur că sunteți fericiți acolo unde vă aflați, dar tot mi-e dor de voi. Elena oftă, lăsă mâna jos de pe piatră și o trecu prin iarba de lângă genunchii ei. Ceva mă urmărește din nou, continuă ea cu o voce tristă. Nc urmărește pe toți, cred eu, dar Bonnie a spus, când era în transă, că eu l-am adus aici. Iar mai târziu a zis că el mă vrea pe mine. Nu știu dacă e vorba de două persoane diferite — sau ce-or fi ele — sau doar de una. Dar întotdeauna eu sunt cea asupra căreia se concentrează lucrurile rele. Răsuci între degete un fir de iarbă. Aș vrea ca lucrurile să fie mai simple pentru mine, așa cum sun{ pentru celelalte fete. Uneori... mă bucur atât de mult că îl am pe Stefan și mă bucur că pot să protejez Fell’s Church, dar... e greu. E tare greu.

În gâtul ei urca plânsul, și ea îl înghiți repede.

— Și... Stefan a fost întotdeauna alături de mine, dar simt că nu îl mai știu ca până acum, mai ales pentru că

jiu mai pot să-i citesc gândurile. E așa de încordat, și e ca și cum simte nevoia să dețină tot timpul controlul...

Ceva se mișcă în spatele ei, cea mai slabă urmă de mișcare. Elena simți o adiere caldă și umedă, ca o răsuflare în ceafă.

Întoarse repede capul. Caleb stătea pe vine în spatele ei, atât de aproape, încât obrajii mai că li se atingeau. Klcna țipă, dar Caleb îi puse repede o mână peste gură, hiăhușîndu-i strigătul.

18

Mâna Iui Caleb era grea și fierbinte peste buzele ei și Elena încercă să o îndepărteze cu "unghiile. El o apucă strâns cu cealaltă mână ținând-o nemișcată, cu degetele pătrunzându-i adânc în carnea umărului.

Elena se zbătu cu toată puterea, dând din brațe și lo- vindu-1 cu toată puterea pe Caleb în stomac, mușcând cât putu de tare mâna pe care el o ținea peste gura ci. Caleb făcu un pas înapoi, dându-i repede drumul și apăsându-se pe piept cu mâna mușcată. De îndată cc gura îi deveni liberă, Elena țipă.

Caleb se îndepărtă de ea, ridicându-și mâinile într-un semn de predare.

— Elena! spuse el. Elena, îmi pare atât de rău! N-am vrut să te sperii. Am încercat doar să te împiedic să țipi

Elena îl privi prudentă, răsuflând greu.

— Ce cauți aici? îi întrebă. Și dacă nu vrei să mă sperii, de ce te furișezi așa în spatele meu?

Caleb ridică din umeri și păru puțin stânjenit.

- Eram îngrijorat pentru tine, mărturisi ei, băgân-

<hi-și mâinile în buzunar și iăsându-și capul în jos. Mă plimbam pe ia Hot Sprrngs și te-am văzut pe tine cu prie- icnii tăi. Te scoteau din apă și tu arătai de parcă nu mai i expirai.

li aruncă o privire atentă printre genele lui lungi și iihrii.

Erai atât de îngrijorat pentru mine, încât te-ai hotărât să mă apuci pe neașteptate și să-mi acoperi gura

*i nu țip? întrebă Elena.

(îaleb își lăsă capul și mai mult în jos și începu să-și berc ceafa cu un aer încurcat.

Nu știu unde mi-a fost mintea, spuse, dând din cap mlnun. Arătai așa de palidă, spuse. Dar ai deschis ochii î» te-ai ridicat în capul oaselor. Am vrut să cobor și să

ad dacă ești bine, dar prietenul tău m-a văzut și a pornii -< > în goană în sus pe cărare ca și cum avea de gând să ut A bată, și cred că pur și simplu m-am speriat. Zâmbi «lmn-odată. De obicei nu sunt așa o cârpă, spuse el, dar

furios.

t icna se simți pe neașteptate dezarmată. Umărul de < •»» c o apucase Caleb încă o mai durea. Dar el părea atât

h Miicer și se tot scuza.

— Oricum, continuă Caleb, uitându-se la ea cu och lui albaștri nevinovați, mă duceam înapoi către cas mătușii și unchiului meu și ți-am recunoscut mașina îi parcarea cimitirului. Am intrat doar pentru că voiam s vorbesc cu tine și să mă asigur că ești bine. Și pe urrnîi când m-am apropiat de tine, stăteai jos și vorbeai, și erei că m-am simțit stânjenit. Nu voiam să te întrerup, și nit nu voiam să mă bag în ceva personal, așa că am stat $ am așteptat. Își lăsă din nou capul în jos, rușinat. Și îf schimb am ajuns să mă reped la tine și să te sperii d moarte, ceea ce cu siguranță că n-a fost cel mai bun moi de a acționa. îmi pare tare rău, Elena.

Inima Elenei bătea din nou normal. Oricare ar fi fox intențiile lui Caleb, era clar că acum nu avea să o ma atace.

— E-n regulă, spuse ea. M-am lovit cu capul de « piatră de sub apă. Dar acum sunt bine. Trebuie să f părut destul de ciudat să mă vezi stând aici și murnni rând. Vin uneori să vorbesc cu părinții mei, asta-i tot Aici sunt ei îngropați.

— Nu e ciudat, spuse el încet. Și eu mă trezesc uncot vorbind cu părinții mei. Când se întâmplă ceva și câin îmi doresc să fi fost aici cu mine, încep să le spun despo asta și așa simt că sunt alături de mine. înghiți cu greu Au trecut niște ani, dar tot îți mai e dor de ei, așa-i?

Ultimele rămășițe de furie și teamă dispărură din tnui tea Elenei când văzu tristețea de pe fața lui Caleb.

— Oh, Caleb, spuse ea și întinse mâna pentru a-1 ulinge pe braț.

Ou coada ochiului prinse o mișcare bruscă și apoi, ca ți cum ar fi apărut de nicăieri, îl văzu pe Stefan alergând incredibil de repede direct către ei.

Caleb, mârâi el, apucându-I de cămașă și trântita lu-1 îa pământ

(laleb scoase un icnet de surprindere și durere. Stefan, nu! strigă Elena.

Stefan se răsuci să se uite la ea. Ochii lui erau aspri și taninii i se lungiseră.

Nu e ceea ce zice că e, Elena, spuse el cu o voce i h t<lat de calmă. E periculos.

(îaleb se ridică încet în picioare, sprijinindu-se de o piatră de mormânt. Se holba la colții lui Stefan.

Ce se-ntâmplă? întrebă el. Ce ești tu?

Stefan se întoarse către el și, cu o mișcare aproape nonșalantă, îl trânti din nou la pământ.

Stefan, încetează! țipă Elena, incapabilă să-și con- Hnlrzc nota de isterie din voce. Se întinse să-l prindă de hntț, dar nu reuși. O să-i faci rău!

El te vrea, Elena, mârâi Stefan. înțelegi asta? Nu poți avea încredere în el.

Stefan, spuse Elena cu o voce rugătoare. Ascul- ♦« mă. Nu facea nimic rău. Tu știi asta. E un om.

Simțea cum i se adună în ochi lacrimi fierbinți și clipi, im eu ând să le îndepărteze. Nu era momentul să plângă sau să se jelească. Era momentul să fie calmă și rațională și să-i împiedice pe Stefan să-și piardă controlul.

Caleb se ridică în picioare clătinându-se, strâm- bându-se de durere, și de data asta se repezi stângaci la Stefan, roșu la față. își aruncă un braț pe după gâtul lui și îl împinse într-o parte, dar apoi Stefan, fără efort, îl aruncă încă o dată pe Caleb la pământ.

Stefan rămase lângă ei amenințător, în vreme ce Caleb privea în sus către el din iarbă.

— Tu nu te poți lupta cu mine, mârâi Stefan. Sunt mai puternic decât tine. Pot să te alung ușor din orașul ăsta sau să te omor la fel de ușor. Și o să fac oricare din cele două dacă mă determini să cred că e nevoie. N-o să șovăi deloc.

Elena îl apucă pe Stefan de braț.

— Încetează! încetează! strigă.

Îl trase către ea, încercând să-l întoarcă și să-l pri

vească în ochi, să ajungă la el cumva.

Respiră, își spuse disperată. Trebuia să calmeze lucrurile aici, așa că încercă să-și păstreze vocea calmă, să vorbească rațional.

— Stefan, nu știu ce crezi tu că se petrece cu Caleb, dar oprește-te o clipă și gândește.

— Elena, uită-te la mine, spuse Stefan, și ochii lui erau întunecați de emoție. Eu știu, sunt absolut sigur, că el, Caleb, e rău. E periculos pentru noi. Trebuie să scăpăm de el înainte să aibă șansa să ne distrugă. Nu putem să-i oferim posibilitatea să ne învingă așteptând pur și simplu ca el să atace.

— Stefan.spuse Elena.

Vocea îi tremura, și o parte ciudat de rațională din ea observă că așa trebuie să te simți atunci când persoana pe care o iubești cei mai mult pe lume își pierde mințile.

Nu știa ce avea de gând să spună apoi, dar chiar înainte să deschidă gura, Galeb se ridicase din nou. Pe un obraz avea o zgârietură lungă, iar părul lui blond era ciufulit și plin de pământ.

Dă-te înapoi, spuse Caleb îndârjit, venind către Sjefan. Șchiopăta ușor și strângea în mâna dreaptă o piatră destul de mare. Nu poți să...

Și ridică piatra amenințător.

Încetați, amândoi! țipă Eiena, încercând să aibă o

voce aprigă de general care să le atragă atenția.

Dar Caleb doar ridică piatra și o aruncă direct către

(ața îui Stefan.

Stefan se feri de piatră, mișcându-se aproape prea repede ca Eiena să-l poată vedea, îl apucă pe Caleb de mijii >c și, cu o mișcare fluidă, îl aruncă în aer. Pentru o clipă, (Ulcb rămase suspendat, părând la fel de ușor și lipsit de • mse ca o sperietoare aruncată din spatele unei camio- ucie, și apoi se lovi de latura monumentului în cinstea K A/boiului Civil cu un pocnet îngrozitor. Apoi căzu cu un bufnet pe pământ, la picioarele statuii, și rămase nemișcat.

— Caleb! țipă îngrozită Elena.

Alergă spre el, croindu-și drum printre tufișurile și smocurile de iarbă care înconjurau monumentul.

Caleb avea ochii închiși și fața albă. Elena vedea venele albăstrii din pleoapele lui. Lângă capul lui, pe pământ, era o baltă de sânge care devenea tot mai mare. O dâră de pământ îi traversa fața și dâra aceea și zgâ- rietura lungă de pe obrazul lui părură dintr-odată unele dintre cele mai tulburătoare lucruri pe care le văzuse vreodată Elena. Era nemișcat. Ea nici nu-și dădea seama dacă mai respira sau nu.

Elena se lăsă în genunchi și îi puse mâna pe gât, încercând să-i găsească pulsul. Când simți sub degete zvâcnetul constant al sângelui, răsuflă ușurată.

— Elena. Stefan o urmase lângă Caleb. Puse o mână pe umărul ei. Te rog, Elena.

Elena scutură din cap, refuzând să-l privească, și se feri de mâna lui. Căută telefonul în buzunar.

— Doamne, Stefan, spuse ea, vorbind sacadat și tăios, ai fi putut să-l omori. Trebuie să pleci de-aici. Pot să spun că l-am găsit așa. Dar dacă te văd polițiștii, or să-și dea seama că v-ați bătut.

Înghiți cu greu când realiză că pata de murdărie de pe cămașa lui Caleb era urma mâinii lui Stefan.

— Elena, o rugă Stefan.

Auzind suferința din vocea lui, ea se întoarse în cele din urmă către el.

Elena, tu nu înțelegi. A trebui să-l opresc. Era o Huienințare pentru tine.

Ochii verzi ca frunza ai lui Stefan o implorau și Elena iidmi să-și împietrească inima ca să nu izbucnească în plâns.

Trebuie să pleci, spuse ea. Du-te acasă. O să vorbe m cu tine mai târziu.

Să nu mai faci nimănui rău, spuse ea în gând și-și mușcă buza.

Stefan o privi lung preț de un minut, apoi se dădu în duișit înapoi.

Te iubesc, Elena.

Se întoarse și dispăru printre copaci, în partea mai u i he și mai sălbatică a cimitirului.

Ilena trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, își pene ochii și formă 911.

A fost un accident, spuse ea, cu o voce panicată, .nunei când răspunse operatorul. Sunt în cimitirul din h ll's Church, de pe Șoseaua 23, lângă monumentul K A/boiului Civil, la marginea secției mai noi a cimitirului /\in găsit pe cineva... Pare că s-a lovit cumva și și-a piei<îut cunoștința...

19

— Zău așa, Elena, spuse mătușa Judith, clătinând din cap, în vreme ce aranja oglinda retrovizoare. Nu știu de ce ți se tot întâmplă ție genul ăsta de lucruri, dar întotdeauna te afli în cele mai ciudate situații.

— Mie-mi spui, zise Elena, prăbușindu-se în scaunul pasagerului din mașina mătușii sale și lăsându-și capul în mâini. Mulțumesc că ai venit să mă iei, mătușă Judith. Tremuram prea tare ca să mai conduc după ce-am mers la spital cu Caleb și tot restul. Elena își înghiți nodul din gât. Îmi pare rău că am pierdut recitalul de dans al lui Margaret.

Mătușa Judith o mângâie pe genunchi cu o mână răcoroasă, fără să-și ia ochii de pe drum.

— I-am spus lui Margaret că, din păcate, Caleb s-a rănit și tu a trebuit să ai grijă de el. A înțeles. Dar acum pentru tine sunt eu îngrijorată. Trebuie să fi fost un șoc iA-1 găsești așa, mai ales când ți-ai dat seama că era cineva cunoscut. De fapt, ce s-a întâmplat?

hiena ridică din umeri și repetă minciuna pe care ie-o spusese polițiștilor.

L-am găsit pur și simplu zăcând acolo când m-am dus să-i văd pe mami și tati. Elena își drese vocea și apoi i untinuă. îl țin la spital câteva zile. Cred că are o comoție destul de urâtă și vor să-l aibă sub observație ca să nu hieă o complicație la creier. Și-

a revenit puțin în ambulanță, dar era amețit și nu-și aducea aminte ce s-a întâmplat.

Un adevărat noroc, își spuse Elena. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus că fusese atacat de prietenul Elenei t oh iert, cu ai cărui dinți se întâmpla ceva ciudat? Și dacă •n ii spus că prietenul ei era un monstru? Ar fi fost din nnu ea toamna trecută.

Mătușa Judith se încruntă cu compasiune și clătină din < ap.

Iii, Caleb a avut mare noroc că ai trecut tu p» acolo. Ar fi putut să zacă în acel ioc zile la rând fără i.t i caute cineva.

Da, a avut mare noroc, repetă Elena cu o voce i.tgnșită.

Răsuci marginea tricoului între degete și fu surprinsă -4 p dea seama că mai avea încă pe sub haine costumul de baie. Picnicul din acea după-amiază părea să fi avut loc cu un milion de ani în urmă.

Apoi deveni conștientă de ce spusese mătușa Judith.

— Cum adică, ar fi putut să zacă în acel ioc zile ia rând fâră să-l caute cineva? Și unchiul și mătușa lui?

— Am încercat să dau de ei după ce m-ai sunat tu, dar se pare că băiatul și-a purtat singur de grijă de ceva vreme. Când am reușit să-i găsesc, erau plecați din oraș în vacanță și, sincer, nu păreau prea îngrijorați pentru nepotul lor, nici măcar când le-am spus ce s-a întâmplat. Oftă adânc. O să mă duc mâine la spital să-i văd și o să-i duc niște flori din grădina la care a muncit atât de muit. O să-i placă asta.

— Hm, făcu Elena încet. El mi-a zis că a venit să stea aici cu unchiul și mătușa iui pentru că erau așa de supărați că Tyler a piecat.

— E posibil, spuse mătușa Judith pe un ton sec, dai familia Smaflwood pare să se simtă foarte bine acum. Mi-au spus că, după părerea lor, Tyler o să se întoarcă acasă atunci când o să fie pregătit s-o facă. Băiatul ăla a fost întotdeauna puțin cam scăpat de sub control. Se parr că mai îngrijorat pentru Tyler e Caleb decât ei.

Opri mașina pe aleea din fața casei lor și Elena <» urmă înăuntru, unde Robert își citea ziarul la masa din bucătărie.

— Elena, pari epuizată, spuse el, împăturind ziarul și uitându-se la ea îngrijorat. Ești bine?

— Sunt O.K., răspunse Elena, amorțită. A fost o zi foarte lungă.

Și își spuse că niciodată în toată viața ei nu făcuse o afirmație mai adevărată.

— Ei bine, Margaret s-a culcat, dar ți-am păstrat ceva de mâncare, spuse mătușa Judith, îndreptându-se către frigider. Ai pui, și e și salată. Trebuie să fii moartă de foame.

Dar deodată Elena simți că-i e greață. își suprimase toate sentimentele legate de Stefan și de atacul lui asupra iui Caleb, îndepărtând din minte toate imaginile ca să poată să se descurce cu poliția și cei de la spital și cu propria ei familie. Dar era obosită și mâinile îi tremurau. Știa că nu mai putea ține totul sub control prea mult timp.

Nu vreau nimic, spuse ea, dându-se în spate. Nu pot... nu mi-e foame, mătușă Judith. Dar mulțumesc. Vreau doar să fac o baie și să mă culc.

Se întoarse și ieși repede din bucătărie.

Elena! Trebuie să mănânci ceva, o auzi pe mătușa Judith strigând exasperată după ea în vreme ce urca grăbită scările.

Vocea gravă a lui Robert interveni.

Judith, las-o-n pace.

I Jena intră repede în baie și închise ușa în spatele ei. Ea și Margaret împărțeau baia de pe coridor, și Elena

«• apucă să scoată din cadă jucăriile lui Margaret,

străduindu-se să-și păstreze mintea golită de orice fel de gânduri: un rățoi roz de cauciuc, un vas de pirați, o mulțime de cești de plastic viu colorate. Un cal de mare purpuriu, zâmbitor și cu un aer nătâng, o privea cu ochii lui vopsiți în albastru.

Odată cada golită, Elena lăsă să curgă apa pe cât de fierbinte putea suporta, apoi turnă o porție generoasă de spumant cu aromă de caise care promitea să-i calmeze spiritul și să-i împrospăteze pielea. Să calmeze și să împrospăteze suna bine, deși Elena avea dubiile ei privind măsura în care se putea aștepta la asta de la o sticlă de spumant de baie.

Când cada era plină și cu un strat gros de spumă, Elena se dezbrăcă repede și păși în apa din care se ridicau aburi. La început i se păru insuportabil, dar se cufundă în ea puțin câte puțin, obișnuindu-se treptat cu fierbințeala ei.

În cele din urmă se întinse în apă, cu părul plutindu-i ca unei sirene, cu sunetele casei înăbușite de apa care îi acoperea urechile, și dădu în sfârșit frâu liber gândurilor pe care le tot evitase.

Lacrimile îi umplură ochii și îi alunecară pe obraji pentru a picura în apa din cadă. Crezuse că totul avea să fie normal acum că se întorseseră acasă, că lucrurile aveau să fie din nou în regulă. Când ea și prietenii ei le ceruseră Gardienelor să-i trimită înapoi și să restabilească totul, să anuleze morțile, să repare tot ce fusese distrus, să facă totul să fie ca și cum nimic periculos nu atinsese micul oraș FelFs Church, crezuse că asta avea s.l-i facă viața simplă și ușoară. Urma să aibă familia ei, prietenii ei, pe Stefan al ei.

Dar nu avea să fie așa, nu? Nu avea să fie niciodată așa, nu pentru Elena.

De cum se întorsese în oraș, din prima zi în care ieșise In s< >arele văratic din FelFs Church, ceva întunecat și malefic și supranatural începuse să-i vâneze pe ea și pe prietenii ei.

Cât despre Stefan... Doamne... Stefan. Ce se întâmpla cu el?

Închise ochii și îl văzu pe Caleb zburând prin aer și au/.i din nou acea bufnitură cumplită, cu o notă de final, pe « are o făcuse capul lui Caleb când se lovise de marmura monumentului. Și dacă n-avea să-și revină pe deplin? Și dacă băiatul ăsta drăguț și nevinovat, băiatul ăsta .u (ărui părinți muriseră și îl lăsaseră singur, așa cum și .11 ei muriseră și o lăsaseră singură, era distrus pentru totdeauna din cauza lui Stefan?

Stefan. Cum devenise el genul de persoană care să Im A așa ceva? Stefan, care se simțea vinovat pentru animalele de la care lua sânge, turturelele și iepurii și • npi ioarele din pădure. Acel Stefan pe care îl cunoștea până în străfundurile sufletului, despre care credea să nu II ascundea nimic — acel Stefan nu ar fi făcut niciodată iAu unei ființe umane în felul ăsta.

Elena rămase în cadă până când apa se răci și lacrimile ei se opriră. Apoi ieși din cadă, o goli, își usca părui, se spălă pe dinți, își puse o cămașă de noapte, strigă noapte bună către mătușa Judith și Robert și urcă în pat. Nu voia să scrie în jurnal. Nu în seara asta.

Stinse lumina și rămase întinsă pe spate, cu ochii ațintiți în întuneric — aceleași întuneric precum cel din ochii lui Damon, se gândi ea.

Damon fusese un monstru, știa bine — omorâse, deși nu cu atâta detașare pe cât pretinsese; manipulase oameni și îi făcuse plăcere; îl chinuise și îl urase pe Stefan vreme de sute de ani —

dar ea văzuse și băiețelul pe care îl ținea ascuns în adâncul lui. El o iubise, ea îl iubise și el murise.

Și ea îl iubea pe Stefan. Cu disperare, cu devotament, mai presus de orice îndoială. îi iubea sinceritatea din ochi, mândria, purtarea lui curtenitoare, onoarea, inteligența. Iubea faptul că îndepărtase monstrul care zăcea în adâncul lui, cel care împinsese atâția vampiri la acte îngrozitoare. Iubea mâhnirea din sufletul lui — pentru trecutul său, pentru ura și gelozia pe Damon, pentru lucrurile cumplite pe care le văzuse. Și iubea speranța care întotdeauna se năștea în el, acea forță a voinței pe care o avea Stefan care îi îngăduia să continue să lupte împotriva întunericului.

Dincolo de toate astea, îl iubea pe Stefan. Dar îi era frică.

Crezuse că îl cunoștea foarte bine, că putea vedea cu limpezime în cele mai ascunse colțuri ale sufletului său. Dar asta nu mai era adevărat. Nu de când Gardienele luaseră Puterile Elenei, retezând legătura lor telepatică și

ând-o să fie din nou o fată muritoare obișnuită.

Elena se răsuci în pat și își îngropă fața în pernă. A vum știa adevărul. Indiferent ce făcuseră pentru ea Gardienele, ea nu mai avea să fie niciodată o fată obișnuită. Viața ei nu va fi niciodată simplă. Tragedia și ororile aveau să o însoțească mereu.

În final, Elena nu putea face nimic pentru a-și w jlimba destinul.

20

--Fursecuri, spuse pe un ton grav Alaric. Bon- | nie crede că ar reuși să înghită câteva fur- securi. Doar ca să mai prindă ceva putere.

— Am priceput, fursecuri, spuse Meredith, cotrobăind după un castron în dulapul doamnei Flowers.

Scoase cu un clincănit un castron mare de porțelan care avea probabil mai mulți ani decât avea ea și îl puse pe blat, apoi se uită în frigider. Ouă, lapte, unt. Făină în congelator. Vanilie și zahăr în dulap.

— Uită-te la tine, spuse plin de admirație Alaric, în vreme ce Meredith desfăcea un pachet de unt. Nici măcar n-ai nevoie de rețetă. Există ceva ce nu poți face?

— O mulțime de lucruri, răspunse Meredith, încălzită de căldura din ochii lui Alaric.

— Eu cu ce te pot ajuta? întrebă el vesel.

- Poți să iei alt castron și să măsori două cești de făină și o linguriță de praf de copt, îi spuse Meredith. Eu i > să bat untul cu celelalte ingrediente în castronul ăsta și pe urmă le amestecăm.

Am priceput.

Aîaric găsi un castron și cestile de măsurat și începu să măsoare ingredientele. Meredith îi privi mâinile puterii i<e și bronzate cum manevrau pline de încredere făina. Alarîc are niște mâini superbe, își spuse. Și umerii lui n .tu frumoși, și fața. De fapt, el tot. își dădu seama că se hui ha la prietenul ei în loc să amestece și simți cum se m roșește, chiar dacă nu o vedea nimeni.

Să-mi dai și mie cestile de măsurat după ce termini

u ele, da?

El i le dădu.

Știu că se petrece ceva înfricoșător și vreau și eu •M u protejez pe Bonnie, spuse el zâmbind, dar cred că e posibil ca ea să profite un pic de situație. îi place la nebunie că toată lumea o alintă.

Bonnie e foarte curajoasă, spuse Meredith afec- bit A, apoi îi aruncă un zâmbet. Și da, e posibil să profite

l< situație.

Matt coborî scările și intră în bucătărie.

Cred că Bonnie ar trebui să bea un ceai după ce-și u i mină baia cu spumă, spuse el. Doamna Flowers pune ptotccții pe camera pe care și-a ales-o Bonnie, dar a zis că are un amestec de mușețel și rozmarin care ar fi bun pentru ea, și să pun și niște miere în el.

Meredith se concentră la amestecarea ingredientelor pentru fursecuri în vreme ce Matt puse apa la fiert și se apucă să măsoare cu grijă plantele uscate și mierea, pentru a face ceaiul urmând exact indicațiile doamnei Flowers. Când în sfârșit termină să se agite cu ceaiul, Matt luă cu grijă ceașca și farfurioara fragile.

— Ia stai, poate că ar fi mai bine să iau ceainicul sus, spuse el. în vreme ce căuta o tavă pe care să așeze totul, întrebă:

Meredith, ești sigură că tu și Bonnie ați luat de-acasă de la ea toate lucrurile de care ar putea să aibă nevoie?

— A stat acolo aproape o jumătate de oră. A luat tot ce voia, răspunse Meredith. Și dacă am uitat ceva, sunt sigură că doamna Flowers are din toate câte un pic în plus.

— Bun, spuse Matt, cu fața lui frumoasă concentrată în vreme ce ridica tava cu grijă să nu verse nimic. Voiam doar să mă asigur că Bonnie e bine.

Ieși din bucătărie, și Meredith îi ascultă pașii carr urcau scările. Odată îndepărtat suficient, ea și Aîaric izbucniră în râs.

— Da, cu siguranță, Bonnie profită, spuse Meredith după ce se opri din chicotit.

Alaric o trase către el. Fața lui era serioasă și încordată și lui Meredith i se tăie răsuflarea. Când fețele lor w apropiară, ea putu să vadă punctișoareie aurii ascunse din ochii lui căprui, și i se părură un secret pe care doar Meredith îl știa.

— Iubesc felul în care ai grijă de prietena ta, îi spuse /Mărie, cu vocea joasă. Dar ceea ce iubesc cel mai mult r că tu știi că ea exagerează cât poate în privința a ceea (c ai face pentru ea, și tu râzi, dar tot o să-i dai tot ce are nevoie. Se încruntă puțin. Nu, nu e bine. Iubesc cum tu vezi întotdeauna partea amuzantă a situației, dar ceea re iubesc cel mai mult e cât de bine ai tu grijă de oricine poți, O trase și mai aproape. Cred că mai mult și mai in uit te iubesc te, Meredith.

Meredith îl sărută. Cum de fusese îngrijorată că Celia hi putea să intervină între ei? Era ca și cum se așternuse o < rață peste ochii ei, făcând în așa fel încât ea să nu vadă purul adevăr: că Alaric era nebun după ea.

După un minut, se desprinse din sărut și se întoarse la aluatul de fursecuri.

Dă-mi o hârtie de copt, te rog, spuse ea.

Alaric rămase nemișcat pentru o clipă.

O.K., spuse apoi.

Închizând ochii, Meredith își adună toate puterile. I ir buia să-i spună. își promisese că o va face.

Ei îi întinse o foaie de copt și ea își făcu de lucru apzând pe ea cu o lingură grămăjoare de aluat.

Trebuie să-ți spun ceva, Alaric, începu.

Alaric încremeni lângă ea.

— Ce e? întrebă, cu o voce prudentă.

— O să pară incredibil.

El pufni în râs.

— Mai incredibil decât toate lucrurile care s-au întâmplat de când te-am cunoscut?

— Intr-un fel, spuse Meredith. Sau, cel puțin, de data asta e ceva legat anume de mine. Eu am fost... Ii era greu să rostească vorbele. Eu vin dintr-o familie de vânători de vampiri. Toată viața am fost pregătită să lupt. Cred că a avea grijă de oameni e o trăsătură de familie.

Schiță un zâmbet slab.

Alaric o privea lung.

— Spune ceva, îl îndemnă Meredith după un moment.

El își dădu părul din ochi și se uită în jur fără o țintă anume.

— Nu știu ce să spun. Sunt surprins că nu mi-ai vorbit niciodată despre asta. Credeam — făcu o pauză - că ne cunoaștem foarte bine.

— Familia mea..., începu Meredith pe un ton jalnic. M-au pus să jur că o să păstrez secretul. N-am spus nimic nimănui, până acum câteva zile.

Alaric închise ochii preț de un minut și își apăsă cu putere palmele pe ei. Când îi deschise din nou, părea mai calm.

— Înțeleg. Zău că înțeleg, spuse.

— Așteaptă, spuse Meredith. Asta nu e totul.

Foaia de copt era plină, și ea se uită înjur după altceva <•» care să își ocupe mâinile și ochii în timp ce vorbea. Alese un șervet de vase, pe care începu să-l răsucească ner- v< »s între degete.

Ți-aduci aminte că bunicul meu a fost atacat de Klaus?

Alaric încuviință din cap.

Ei bine, acum câteva zile am aflat că m-a atacat și

pe tnine și l-a furat pe fratele meu — fratele pe care nu .un știut niciodată că l-am avut — și l-a luat cu el și l-a tăcut vampir. Iar pe mine m-a lăsat — aveam doar trei uni un soi de vampir pe jumătate. O fată muritoare, dar una care trebuia să mănânce sângerete și uneori .ivea... dinți ascuțiți ca ai unui pisoi.

Oh, Meredith...

Fața lui Alaric era plină de compasiune și el veni către * a, < ii mâinile întinse. Către mine, remarcă Meredith. Nu <tefHirte de mine, speriat.

Așteaptă, spuse ea din nou. Elena le-a cerut Gar- dieuelor să schimbe lucrurile așa cum ar fi fost ele dacă n ar li venit aici Klaus. Puse jos șervetul de vase. Așa că nu s-a întâmplat nimic.

Cum? întrebă Alaric, holbându-se la ea.

Meredith încuviință din cap, un zâmbet confuz, ne-

<i|hh>rat apărându-i pe față.

Bunicul meu a murit într-un azil din Florida acum ♦Im ani. Am un frate — unul de care nu-mi aduc aminte, din păcate — care a fost trimis Ia un internat când avea doisprezece ani și cum a împlinit optsprezece ani a intrat în Armată. Se pare că el e copilul-problemă al familiei. Trase adânc aer în piept. Eu nu sunt vampir. Nici măcar vampir pe jumătate. Nu mai sunt.

Alaric continua să se holbeze la ea.

— Uau, făcu el. Stai puțin! Asta înseamnă că și Klaus e încă în viață? Și-ar putea să vină aici, să vină după familia ta?

— M-am gândit la asta, spuse Meredith, bucu- rându-se să treacă Ia lucruri practice. Nu cred că e posibil. Elena le-a cerut Gardienelor să schimbe Fell’s Church ca să fie ca și cum Klaus n-ar fi fost niciodată aici. Ea nu le-a cerut să-I schimbe pe Klaus și experiența lui. Căci el, cred eu, în mod logic, a venit aici cu muh timp în urmă, și acum e mort. Zâmbi tremurat. Cei puțin așa sper.

— Deci tu ești în siguranță, spuse Alaric, pe cât de în siguranță poate fi un vânător de vampiri. Asta e tot ce voiai să-mi spui? Când Meredith încuviință din cap, Alaric întinse mâna și o trase la loc în brațele lui. Te-aș li iubit și cu dinți ascuțiți. Dar mă bucur mult pentru tine.

Meredith închise ochii. Simțise nevoia să-i spună, să știe cum ar fi reacționat dacă n-ar fi schimbat Gardie- nele totul. Un val fierbinte de bucurie i se răspândi în trup,

Alaric își lipi buzele de părul ei.

— Așteaptă, spuse ea din nou și el îi dădu drumul, cu un aer întrebător, Fursecurile.

Meredith râse și le băgă în cuptor, punând ceasul să tune peste zece minute.

Se sărutară până ce se auzi soneria ceasului.

Ești sigură că o să te simți bine singură? întrebă neliniștit Matt, stând în picioare lângă patul lui Bonnie. O să tiu jos dacă ai nevoie de ceva. Sau poate ar trebui să rămân aici. Aș putea

să dorm pe podea. Știu că sforăi, dar o să încerc să n-o fac, promit.

Bonnie îi aruncă un zâmbet slab, curajos.

O să fiu bine, Matt. Mulțumesc mult.

Gu o ultimă privire îngrijorată, Matt o mângâie stângaci pe mână, apoi ieși din cameră. Bonnie știa că el o să te ibiască și răsucească în pat, gândindu-se la modalități de a o apăra. Probabil că până la urmă o să doarmă pe }nx în fața ușii ei, își spuse ea, fațâindu-se încântată.

Somn ușor, draga mea, spuse doamna Flowers, venind în locul lui Matt lângă patul lui Bonnie. Am pus în lunii tău toate protecțiile pe care le știu. Sper să-ți placă <m est ceai. E amestecul meu special.

Mulțumesc, doamnă Flowers, spuse Bonnie. Noapte bună.

Te bucuri prea mult de toată povestea asta, spuse Meredith, intrând cu o tavă de fursecuri.

Șchiopăta, dar insistase că nu avea nevoie de baston sau cârjă atâta timp cât glezna îi era bandajată.

De fapt... Bonnie se uită mai atent la Meredith. Obrajii îi erau îmbujorați și părul ei de obicei impecabil pieptănat era puțin cam ciufulit. Cred că se bucură tare mult că Celia a plecat la UVA, își spuse Bonnie cu un zâmbet afectat.

— Încerc doar să-mi păstrez moralul ridicat, replică Bonnie cu un zâmbet poznaș. Și știi bine ce se spune: când viața îți dă lămâie, fă-ți limonadă. limonada mea e încercarea lui Matt de a-mi satisface orice dorință. Păcat că nu avem mai mulți băieți pe aici.

— Nu uita de Alaric, spuse repede Meredith. A dat o mână de ajutor la fursecuri. Și e jos, căutând prin cărți tot ce ar putea avea legătură cu chestia asta.

— Ah, toată lumea la dispoziția mea, asta e pe gustul meu, glumi Bonnie. Ți-am spus ce mult mi-a plăcut cina pe care ai pregătit-o? Toate mâncărurile mele preferate... a fost ca și cum era ziua mea. Sau ultima mea cină, adăugă ea pe un ton mai serios.

Meredith se încruntă.

— Ești sigură că nu vrei să rămân aici cu tine? Știu că am pus protecții asupra casei pe cât de bine am putut, dar adevărul e că nu știm cu ce ne confruntăm. Și doar pentru că ultimele atacuri au avut loc în timpul zilei, când eram cu toții, nu

înseamnă neapărat că așa trebuie să fie întotdeauna. Și dacă lucrul ăsta, orice ar fi el, poate să ne străpungă protecțiile?

— O să fiu bine, spuse Bonnie.

Rațional, știa că se afla în primejdie, dar, ciudat, nu-i

era frică. Se afla într-o casă cu oameni în care avea în-(rcdere, toți fiind concentrați, cu toată inima, pe siguranța ei. în plus, avea un plan pentru noaptea asta — ceva ce nu putea face dacă Meredith dormea cu ea în cameră.

— Ești sigură? o întrebă Meredith agitată.

- Da, spuse Bonnie apăsat. Și dacă ar urma să mi se

Întâmple în noaptea asta ceva rău, aș ști dinainte, nu? Pentru că sunt medium și primesc avertizări.

Hmmm, făcu Meredith, arcuindu-și o sprânceană. Pentru o clipă, păru că avea de gând să protesteze. B< mnie își păstră privirea hotărâtă. în cele din urmă, Me- tedith puse tava cu fursecuri pe măsuța de lângă pat, alături de ceainicul și ceașca pe care le adusese mai devreme Matt, trase draperia la fereastră și se uită îngrijo-

tată înjur ca să vadă ce altceva mai era de făcut.

O.K., atunci, spuse ea în cele din urmă. Sunt alături dacă o să ai nevoie de mine.

Mersi, Mer. Noapte bună.

De îndată ce ușa se închise, Bonnie se întinse la loc în

pat și mușcă dintr-un fursec. Delicios!

1 In zâmbet ușor i se înfiripă pe buze. Acum era în

. « iiirul atenției, ca și cum ar fi fost o eroină victoriană

care îndura plină de curaj un soi de boală ce o măcina. Fusese încurajată să-și aleagă camera preferată dintre multele din pensiune, și ea o alesese pe asta. Era o cameră încântătoare, cu un tapet crem cu trandafiri și un pat din lemn de arțar, cu capetele înalte și rotunjite ca un sul, în afară.

Matt nu plecase toată seara de lângă ea. Doamna Flowers se agitase în jurul ei, umflând pernele și oferindu-î tonice de plante, iar Alaric căutase conștiincios descântece de protecție în toate grimoarele pe care le putuse găsi. Chiar și Celia, care până acum fusese doar ironică în privința „viziunilor” ei, promisese înainte să plece că de îndată ce află ceva folositor o s-o anunțe.

Bonnie se întoarse pe o parte, trăgând adânc în piept aroma dulce a ceaiului doamnei Flowers. Aici, în camera asta atât de

confortabilă, era imposibil să simtă că avea nevoie de protecție, că putea fi în primejdie în orice se- cundă.

Dar era ea oare? Care era tiparul temporal după cc apărea numele cuiva? După ce apăruse numele Cellei, ea fusese atacată la mai puțin de o oră. După ce apăruse ceî al lui Meredith, de-abia a doua zi fusese atacată. Poate că intervalul de timp creștea din ce în ce mai mult. Poate că Bonnie avea să fie în pericol abia mâine sau poimâine. Sau săptămâna viitoare. Iar numele lui Damon apăruse înainte de cel al lui Bonnie.

Fieiea lui Bonnie se înfioră la gândul numelui lui t îamon alcătuit de ierburile din lac. Damon era mort. Fa ti văzuse murind — și de fapt murise pentru ea (deși toți ceilalți, în compasiunea lor pentru Elena, păreau să fi uitat asta). Dar apariția numelui lui trebuia să însemne

Iar ea era hotărâtă să descopere ce.

Ascultă cu atenție. O auzea pe Meredith mișcându-se in camera de alături cu bufnete ritmice, ceea ce însemna < A exersa cu bățul ei de luptă, iar de jos veneau vocile abia auzite ale lui Matt, Alaric și doamna Flowers, dis- »utând în bibliotecă.

Bonnie putea aștepta. își turnă o ceașcă de ceai, mai tmiței un fursec și își mișcă încântată degetele de la pi- i mare sub cearșafurile roz moi. Adevărul era că îi plăcea *A fie un soi de invalidă supranaturală.

O oră mai târziu, terminase ceaiul și toate fursecurile, nu casa devenise tăcută. Era vremea.

Se ridică din pat, cu pantalonii ei de pijama de flanel i ti buline mult prea lungi și fluturându-i la glezne, și își tlcschise geanta în care își adusese de acasă lucrurile pen- tiu noapte. In vreme ce Meredith o așteptase la parter, Honnie ridicase scândura de lângă patul ei și scosese de •h«4< > Cum să treci hotarul dintre lumea viilor și cea a morților, o intic de chibrituri, un cuțit de argint și cele patru lumânări de care avea nevoie pentru ritual. Acum le «isc din geanta ei și strânse covorașul de lângă pat, ca «A te poată ghemui pe podea.

În noaptea asta, nimic nu avea s-o oprească. Trebuia să ajungă la Damon. Poate că el îi va spune ce se întâmplă. Sau poate că Damon era într-un soi de primejdie, în planul acela al existenței în care se afla el, unde ajung vampirii morți, și trebuia să fie avertizat.

În orice caz, îi era dor de el. Bonnie își băgă capul între umeri și se cuprinse cu brațele preț de câteva clipe. Moartea lui Damon o făcuse să sufere, nu că ar fi observat cineva. Atenția tuturor, compasiunea lor fusese îndreptată către Elena. Ca de obicei.

Bonnie trecu la treabă. Aprinse repede prima lumânare și, lăsând să cadă câteva picături de ceară pe podea pentru a o fixa dreaptă, o așeză către nord.

— Foc din Nord, apără-mă, șopti ea.

Aprinse și restul lumânărilor în ordine inversă acelor ceasului: negru la nord, alb la vest, negru la sud, alb ta est. Când cercul de protecție era complet în jurul ei, închise ochii și rămase liniștită câteva momente, concen- trându-se, încercând să găsească puterea din miezul ființei sale.

Când deschise ochii, trase adânc aer în piept, luă de jos cuțitul de argint și repede, fără să-și lase timp să scâncească măcar, își făcu o tăietură în palma stângă.

— Au, murmură, și întoarse palma în jos, pentru a lăsa picăturile de sânge să cadă pe podeaua din fața ei.

Apoi își înmuie degetele mâinii drepte în sânge și mânji puțin fiecare lumânare.

Bonnie simți cum o furnică pielea în vreme ce magia năștea în jurul ei. Simțurile îi vibrau și vedea mișcări mărunte în aer, ca și cum fulgerări luminoase apăreau și

dispăreau întruna.

Prin întuneric strig către tine, intonă ea. Nu avea nevoie să se uite în carte; învățase pe de rost partea asta. < ui sângele meu strig către tine; cu foc și argint strig către Uite. Auzi-mă prin răceala de dincolo de mormânt. Auzi-mă prin umbrele de dincolo de noapte. Te invoc. Am nevoie de tine. Auzi-mă și vino!

Aerul din încăpere rămase nemișcat. Era nemișcarea uțh ptării, ca și cum o creatură uriașă își ținea răsuflarea. Hnnnie avea senzația că înjurai ei se afla o întreagă au- diență, încremenită în nerăbdare. Vălul dintre lumi era pe < ale de a se ridica. Nu avea nici o îndoială.

Damon Salvatore, spuse ea cu o voce limpede. Vum la mine!

Nu se întâmplă nimic.

Damon Salvatore, repetă Bonnie, mai puțin în- * Mzăioare, vino la mine!

I ensiunea, senzația de magie din încăpere începea să *r destrame, ca și cum audiența ei invizibilă începea să se îndepărteze pe furiș.

Și totuși, Bonnie știa că vraja funcționase. Avea un « lihincnt ciudat, de gol, de punct terminal. Ca atunci »Aiul vorbea la telefon cu cineva și persoana de la capătul iituhii încheia brusc convorbirea. Apelul ei ajunsese unde trebuia, era sigură de asta, dar la capătul celălalt nu era nimeni. Dar ce însemna asta? Oare sufletul lui Damon pur și simplu... nu mai era?

Deodată, Bonnie auzi ceva. O răsuflare ușoară, doar cu o fracțiune de secundă în contratimp cu a ei.

Cineva se afla chiar în spatele său.

Părul de pe ceafa lui Bonnie se ridică. Ea nu rupsese

cercul de protecție. Nimic n-ar trebui să pătrundă în acel cerc, cu siguranță nu un spirit, dar cine se afla în spatele ei era în interiorul cercului, atât de aproape de Bonnie încât aproape că o atingea.

Bonnie încremeni. Apoi încet, cu grijă, lăsă mâna în jos și căută pe pipăite cuțitul.

— Damon? șopti nesigură.

Auzi din spate un râs subțirel, ca un clopoțel, urmai de o voce joasă.

— Damon nu vrea să stea de vorbă cu tine.

Vocea era dulce ca mierea, dar cumva și cu o notă

veninoasă, insinuantă și ciudat de familiară.

— De ce nu? întrebă Bonnie cu un glas tremurat.

— El nu te iubește, spuse vocea pe un ton moale, per

suasiv. Niciodată nu observa că erai acolo, doar dacă nu cumva voia ceva de la tine. Sau poate dacă voia să o facă pe Elena geloasă. Știi bine.

Bonnie înghiți nodul din gât, prea speriată ca să se întoarcă, prea speriată ca să vadă cui îi aparținea vocea.

— Damon nu o vedea decât pe Elena. Damon nu o iubea decât pe Elena. Chiar și acum când e mort și pierdut pentru ea, nu vrea să-ți audă chemarea, spuse cântat vocea. Nimeni nu te iubește, Bonnie. Toți o iubesc pe Elena, și așa îi place ei. Elena îi ține pe toți pentru ea.

O senzație de arsură se ivi în spatele pleoapelor lui lionnie, și o singură lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz. - Nimeni n-o să te iubească niciodată, șopti vocea.

Nu câtă vreme stai lângă Elena. De ce crezi că nimeni nu ic-a văzut altfel decât ca pe prietena Elenei? în toți anii de școală ea a stat în plină lumină și tu ai fost ascunsă în umbra ei. Elena a avut grijă să fie așa. Nu putea suporta <A împartă luminile reflectoarelor.

Cuvintele răpăiră în mintea lui Bonnie, și deodată t cva în adâncul ei se schimbă. Teroarea de gheață pe »,ur o simțise cu câteva clipe în urmă se topi, făcând ioc unei mânii arzătoare.

Vocea avea dreptate. De ce nu-și dăduse seama de ♦wht niciodată? Elena era prietena lui Bonnie pentru că Bonnie nu făcea decât să scoată în evidență, prin eonii ast, propria ei frumusețe, propria ei strălucire. Se folo- m»c de ea ani în șir fără să-i pese absolut deloc cum se Mințea Bonnie.

Nu-i pasă decât de ea însăși, spuse Bonnie, pe plinătate plângând. De ce nu poate nimeni să vadă asta?

Împinse cartea intr-o parte, și tomul gros răsturnă lumânarea neagră dinspre nord, rupând cercul. Fitilul fumegă și ceara se scurse, și apoi toate patru lumânărih se stinseră.

— Ahhh, spuse satisfăcută vocea, și fuioare de neguri întunecată începură să se furișeze dinspre colțurile ca merei.

Pe cât de repede îi dispăruse înainte teama, pe atât d« repede îi umplu acum din nou inima. Bonnie se răsuci cu cuțitul în mână, gata să înfrunte vocea, dar nu era ni meni acolo — doar o ceață întunecată, fără formă.

Simțind cum urcă în ea isteria, se ridică în picioare ș o pomi împiedicat către ușă. Dar ceața se mișcă iute ș curând Bonnie era înfășurată în ea. Ceva căzu cu ui zăngănit. Nu vedea la mai mult de o palmă în față. Des chise gura și încercă să țipe, dar ceața alunecă pe buzeh ei și țipătul deveni doar un geamăt înăbușit. Simți cum se desfac degetele de pe cuțit și îi dădu drumul pe pode; cu un clincănit surd. Privirea i se începoșă. Bonnie în cercă să ridice un picior, dar nu se mai putea mișca.

Apoi, orbită de ceață, își pierdu echilibrul și căz» înainte în întuneric.

21

deschise ochii, Elena se trezi într-o manii I sardă, Scândurile late ale podelei și căpriorii joși erau acoperiți cu un strat gros de praf, iar încăperea îngustă și lungă era plină de diverse obiecte:

ini hamac, sănii, schiuri, cutii pe care scria Crăciun sau /«< <Uit de bebe sau haine de iarnă pentru B cu marker negru. Mușamale erau întinse peste obiecte mai mari care pu-

u .ui fi mobilier, scaune și mese după formă.

În capătul îndepărtat al mansardei, pe podea, se

\ k-a o saltea veche, cu o bucată de mușama mototolită I*» un capăt, ca și cum cineva ar fi dormit acolo și ar fi h»lusit-o ca pătură improvizată și, când se ridicase, o dăduse deoparte.

11 rme palide de lumină se vedeau pe la marginea unei un» i ferestre oblonite în capătul mai apropiat al man- Midei. Se auzea un foșnet ușor, ca și cum niște șoareci își vedeau de treburile lor la adăpostul mobilei adunate* acolo.

Totul era ciudat de familiar.

Elena se uită din nou către capătul îndepărtat al mansardei și văzu, fără nici cea mai mică urmă de surprindere, că pe vechea saltea stătea acum Damon, cu picioarele lui lungi îmbrăcate în negru trase la piept, cu coatele pe genunchi. Reușea să pară așezat grațios, în ciuda poziției chinuite.

„Locurile în care ne întâlnim devin din ce în ce mai puțin elegante”, îi spuse ea sec.

Damon râse și își ridică mâinile în semn de protest.

„Tu alegi locul, prințesă”, spuse. „Ăsta e show-ul tău. Eu doar mă las purtat de tine.” Făcu o pauză, gânditor. „O.K., asta nu e total adevărat”, mărturisi el. „Dar tu ești cea care alegi locul. Oricum, unde ne aflăm?”

„Nu știi?” exclamă Elena cu o indignare prefăcută. „Ăsta e un loc foarte special pentru noi, Damon! Plin dr amintiri! Tu m-ai adus aici imediat după ce am devenit vampir, ți-aduci aminte?”

El își roti privirea înjur.

„Oh, da. Mansarda casei unde stătea profesorul. Convenabil în acel moment, dar ai dreptate — un decor cir gant ni se potrivește amândurora mult mai bine. Pot sA sugerez pentru data viitoare un palat drăguț?”

Bătu ușor salteaua lângă el.

Elena, traversând podeaua către el, se minună pen- tru o clipă cât de realist și detaliat era visul său. Fiecare pas al ei trimitea în aer un nor mic de praf. Se simțea un miros vag de mucegai. Nu-și amintea să mai fi mirosit

eva într-un vis înainte de viziunile astea pe care le avea

u Damon.

dând se așează, mirosul de mucegai deveni mai puternic. Se cuibări totuși lângă Damon, punându-și capul pe umărul lui, iar jacheta lui de piele foșni când el o cu- pi inse cu brațul pe după umeri. Elena închise ochii și oftă. Se simțea în siguranță și apărată în brațele lui, senii mente pe care nu le mai asociase niciodată cu Damon,

Iar erau niște sentimente plăcute.

„Mi-e dor de tine, Damon", spuse ea. „Te rog, înmiii ce-te la mine."

Damon își rezemă obrazul de capul ei și ea îi simți mi- ihmil. Piele și săpun și acel parfum ciudat dar plăcut al Im, de pădure.

„Sunt aici", spuse el.

„Nu chiar", răspunse Elena, și ochii i se umplură din mm de lacrimi. Le șterse repede cu dosul mâinilor. „Mă Mint de parcă n-aș fi făcut nimic altceva în ultimul timp de< ât să plâng", spuse ea. „Cu toate astea, când sunt aici < u line mă simt mai în siguranță. Dar nu e decât un vis. N u să dureze, sentimentul ăsta. "

1 lainon se crispă.

„Mai în siguranță?" spuse el, și se simțea o notă de încordare în vocea lui. „Nu ești în siguranță când nu ești în mine? Nu are grijă de tine cum trebuie frățiorul meu?"

„Oh, Damon, nici nu-ți poți închipui", spuse Elena. „Stefan..."

Răsuflă adânc, își cuprinse capul în mâini și începu să plângă.

„Ce e? Ce s-a întâmplat?" întrebă Damon tăios. Când Elena nu răspunse și doar continuă să plângă, îi luă mâinile și le trase cu blândețe dar hotărât de pe fața ei. „Elena", spuse. „Uită-te la mine. S-a întâmplat ceva cu Stefan?"

„Nu", răspunse Elena printre lacrimi. „Adică, da, într-un fel... Nu știu de fapt ce s-a întâmplat cu el, dar s-a schimbat."

Damon o privea cu atenție, cu ochii lui întunecați ca noaptea fixați asupra ei, și Elena făcu un efort să se adune. Ura să se poarte în felul ăsta, să pară atât de slabă și patetică, plângând pe umerii cuiva în loc să formuleze calmă o soluție la problema ivită. Nu voia ca Damon, chiar și un Damon din vis care doar făcea parte din subconștientul ei, să o vadă așa. își trase nasul și își șterse! ochii cu dosul palmei.

Damon băgă mâna într-un buzunar interior al jache»! tei lui de piele și îi întinse o batistă albă frumos împăturită. Elena o privi lung, apoi se uită la el, și Damon ridici din umeri.

„Uneori sunt un gentleman de modă veche”, spuse el, cu o expresie serioasă. „Sute de ani de batiste de pânză. Uneori e greu să te dezveți de unele obiceiuri.”

Eiena își suflă nasul și își șterse obrajii. Nu prea știa unde să pună batista udă — părea nepoliticos să i-o dea înapoi lui Damon — așa că o păstră în mână, răsucind-o intre degete în vreme ce se gândea.

„Acum spune-mi ce se petrece. Ce s-a-ntâmplat cu Stefan?” îi ceru Damon.

„Păi,..”, începu Elena încet. „Nu știu ce e cu Stefan, și nu știu dacă s-a întâmplat ceva ce tu nu știi, care să-l schimbe. Poate că e doar reacția lui la... știi tu.”

Dintr-odată i se părea straniu să se refere la moartea Sui Damon când el stătea lângă ea — într-un fel, era ne- I k >liticos — dar Damon dădu din cap, îndemnând-o să «oniinue.

„A fost greu pentru el. Iar în ultimele zile a fost și mai încordat, și mai ciudat. Apoi, ceva mai devreme în Hupă-masa asta, m-am dus Ia părinții mei 1a cimitir...” ti spuse lui Damon cum îl atacase Stefan pe Caleb. „Cel tu. ti rău e că nici măcar nu bănuiam că exista și această Li (ură a lui Stefan”, încheie ea. „Nu mă pot gândi la nici un motiv pentru care a trebuit să-l atace pe Caleb — a iptis doar că ei mă dorea și că era periculos, dar Caleb nu I usc nimic — și Stefan părea atât de irațional, și așa Hc violent! Parcă era o altă persoană.”

Ochii Elenei se umplură din nou de lacrimi, și Damon o trase mai aproape de el, mângâind-o pe păr și presă- rându-i fața cu sărutări ușoare. Elena închise ochii și încet-încet se relaxă în brațele lui. Damon o ținu mai strâns și sărutările lui deveniră mai încete și mai adânci. Apoi îi cuprinse capul între mâinile lui puternice și blânde și o sărută pe gură.

„Oh, Damon”, murmură ea.

Ceea ce se întâmpla acum era mai intens decât orice alt vis avut. Buzele lui erau moi și calde, cu doar o urmă de duritate, și i se părea că se prăbușește în el.

„Stai”, spuse ea.

El o sărută mai insistent dar, când ea se trase în spate, îi dădu drumul.

„Stai”, repetă Elena, îndreptându-și umerii. Cumva, se lăsase pe spate până când ajunsese pe jumătate întinsă pe salteaua veche și mucegăită alături de Damon, cu picioarele încurcate cu

ale iui. Se dădu deoparte de lângă el, către marginea saltelei. „Damon, ceea ce se petrece cu Stefan mă sperie. Dar asta nu înseamnă... Damon, cu încă îl mai iubesc pe Stefan.”

„Mă iubești și pe mine, știi bine”, spuse pe un ton vesel Damon, apoi miji ochii. „Nu scapi așa ușor de mine, prințesă.”

„Sigur că te iubesc”, răspunse Elena.

Ochii ei erau uscați acum. Se gândi că rămăsese fără lacrimi, cel puțin deocamdată. Vocea ei era destul de calmă când adăugă:

„Cred că o să te iubesc întotdeauna. Dar tu ești mort.”

Iar Stefan este adevărata mea dragoste, dacă ar trebui să aleg intre voi doi, gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare. Ce rost avea?

„îmi pare rău, Damon”, continuă ea, „dar tu nu mai ești. Și o să-l iubesc mereu pe Stefan, dar dintr-odată mi-e frică de el, de ceea ce ar putea face. Nu știu ce-o să mc întâmple cu noi. Am crezut că lucrurile aveau să fie mai ușoare acum, că ne-am întors acasă, dar încă se mai întâmplă lucruri îngrozitoare.”

Damon oftă și se lăsă pe spate pe saltea. Se uită la tavan în tăcere preț de un minut.

„Ascultă”, spuse în cele din urmă, încrucișându-și degetele pe piept. „Tu întotdeauna ai subestimat potențialul de violență al lui Stefan.”

„El nu e violent”, replică Elena aprins. „Nici măcar nu bea sânge omenesc.”

„Nu bea sânge omenesc pentru că nu vrea să fie violent. El nu vrea să facă rău nimănui. Dar, Elena” — 1 bunon se întinse și o apucă de mână — „frățiorul meu e iute la mânie. Dacă e cineva care să știe asta, eu sunt

In <1.

Elena se înfioră. Știa că atunci când fuseseră oameni, Stelân și Damon se omorâseră unul pe celălalt într-un moment de furie pentru ceea ce crezuseră că era moartea lui Katherine. Sângele lui Katherine fusese în venele amândurora, și în acea noapte ei reveniseră la viață ca vampiri. Furia și gelozia lor pentru o iubire pierdută îi distrusese pe amândoi.

„Oricum”, continuă Damon, „oricât m-ar durea s-o recunosc, Stefan nu ți-ar face niciodată rău, și n-ar face nimănui rău fără un motiv întemeiat. Nu fără genul de motiv pe care tu l-ai aproba. Nu în prezent. Poate că îi sare repede țandăra, dar are

și conștiință.” Zâmbi ușor afectat și adăugă: „Evident, un soi de conștiință ener- vantă, sigură de sine, dar ea există. Și Stefan te iubește, Elena. Tu ești lumea întreagă pentru el.”

„Poate că ai dreptate”, spuse Elena. „Dar sunt spe- riată. Și aș vrea să fii aici cu mine.” Se uită la el, acum somnoroasă și încrezătoare ca un copil obosit. „Damon, tare aș vrea să nu fii mort. Te rog, întoarce-te la mine."

Damon zâmbi și o sărută ușor. Dar apoi se trase departe de ea și Elena simți cum visul se schimba. încercă să se agațe de clipă, dar clipa se duse și îl pierdu din nou pe Damon.

— Te rog, ai grijă, Damon, spuse Sage, cute de îngrijorare adâncindu-se pe fruntea lui de bronz.

Nu se întâmpla prea des ca musculosul Paznic al Porților să pară îngrijorat — sau să vorbească o singură limbă odată — dar de când Damon se întorsese, cu pași mpleticiți, din moarte și cenușă, Sage îi vorbise încet și Iar în engleză, purtându-se cu vampirul ca și cum în »rice clipă ar fi putut să se spulbere.

— De obicei sunt atent, spuse Damon, rezemându-se Ir peretele pe care îl numeau, în lipsa unui termen mai «itrivit, ascensorul mistic. Doar dacă nu sunt uluitor de urajos, evident.

Cuvintele erau potrivite, dar în urechile lui Damon urca lui suna ciudat: răgușită și șovăitoare.

Sage păru să audă și el felul ciudat în care suna, căci ița lui frumoasă se încruntă.

- Poți să mai rămâi dacă vrei.

Damon se rezemă din nou de peretele alb.

Trebuie să plec, spuse el obosit, pentru ceea ce i

!• părea a fi a mia oară. Ea e-n pericol. Dar mulțumesc rntru tot, Sage.

N-ar fi fost aici fără Sage. Vampirul cei puternic îl mățase pe Damon, îi dăduse haine — haine negre ele- iinte în măsura potrivită — și îl hrănise cu sânge și vin ilack Magic până când Damon fusese tras de pe mărgică abisului morții și își dăduse din nou seama cine era,

Dar... Damon nu se simțea el însuși. Exista o durere udă înlăuntrul lui, de gol, ca și cum lăsase ceva în urmă, tgropat adânc sub stratul de cenușă.

Sage continua să se încrunte, privindu-1 lung, îngrijo- 11. Damon se adună și îi aruncă brusc lui Sage un zâm- « i strălucitor.

— Urează-mi noroc, spuse.

Zâmbetul se dovedi folositor: fața celuilalt vampir s< destinse.

— Bonne chance, mon ami, spuse el. îți doresc tot norocul din lume.

Din nou bilingo^ gândi Damon. Probabil că arăt mai bine,

— Fell's Church, spuse el către aerul din fața lui. Statele Unite, tărâmul muritorilor. într-un loc unde să mă ascund.

Ridică o mână în chip de salut solemn pentru Sage și apăsă pe unicul buton al ascensorului.

Elena se trezi în întuneric. Făcu automat o verificare mentală rapidă: cearșafuri moi, cu parfum de balsam de rufe, o lumină stinsă dinspre fereastra de la capătul pa* tului ei, în dreapta, sunetul slab al sforăitului lui Robert în dormitorul lui și al mătușii Judith, în celălalt capăt al coridorului. Vechea ei cameră familiară. Din nou acasă.

Scoase un oftat adânc. Nu se mai simțea atât de disperată ca atunci când se urcase în pat; lucrurile stăteau prost, și totuși putea să admită că exista o posibilitate ca să se îmbunătățească 1a un moment dat. Dar o dureau ochii și gâtul de ia atâta plâns. îi era așa de dor de Damon!

O scândură din podea scârțâi. Elena încremeni. Cunoștea acei scârțâit. Era un geamăt ascuțit și prelung pe care îl scotea scândura de lângă fereastră dacă pășeai exact pe mijlocul ei. în camera ei era cineva.

Elena rămase nemișcată, gândindu-se la toate posibî- lilățile. Stefan și-ar fi anunțat prezența imediat ce ar fi auzit oftatul ei. Era oare Margaret, intrând abia auzită ca

se cuibărească în pat lângă Elena?

— Margaret? întrebă ea încet.

Nu primi nici un răspuns. Cu auzul încordat, Elenei i se păru că deslușește sunetul unei respirații încete, grele.

Deodată, lampa de pe biroul ei se aprinse și pentru o clipă Elena fu orbită de lumina strălucitoare. Nu vedea < lecât o siluetă întunecată.

Apoi vederea i se limpezi. Și la picioarele patului ei, cu n umbră de surâs pe fața lui ca sculptată în piatră, cu o expresie prudentă în ochii întunecați, ca și cum nu ar fi tnsi sigur cât de bine-venit era, stătea cineva îmbrăcat din cap până-n picioare în negru.

Damon.

22

Elena nu putea să respire. își simțea într-un fel vag gura deschizându-se și închizându-se, dar descoperi că nu era în stare să rostească nimic. Mâinile și picioarele îi amorțiseră.

Damon îi zâmbi aproape sfios — ceea ce era caraghios, pentru că Damon nu era de felul lui sfios — și ridică din umeri.

— Ei bine, prințesă? Voiai să fiu aici cu tine, nu?

Ga și cum o bandă de cauciuc care o ținea în loc ar fi pocnit brusc, Elena sări din pat și se aruncă în brațele lui Damon.

— Ești real? întrebă ea, pe jumătate plângând, îl sărută cu violență, și el îi răspunse la sărutări cu <>

fervoare egală. Ea îl simțea adevărat, cu pielea lui și pielea jachetei la fel de reci, surprinzătoarea moliciune familiară a buzelor lui lipite de ale ei.

Iată-mă, murmură el în părul ei, trăgând-o lângă pieptul lui. Sunt real, crede-mă.

Elena făcu un pas înapoi și îl lovi cu putere peste față. Damon o privi furios și își ridică o mână pentru a-și freca

>1 >razul.

Au, făcu ei, apoi zâmbi fără chef, un zâmbet subțire, enervant. Nu pot să spun că asta a fost total neașteptat — primesc palme de îa femei mult mai des decât ai crede că e posibil — dar nu e un bun-venit prea drăguț pentru o iubire de mult pierdută, scumpo.

Cum ai putut? spuse Elena, cu ochii uscați acum și furioasă. Cum ai putut, Damon? Te-am plâns cu toții. Stefan e distrus. Bonnie se învinovățește. Eu... eu... O bucată din inima mea a murit. Câtă vreme ai stat și ne-ai privit? Nu ți-a păsat deloc? A fost asta un soi de glumă de-a ta? Ai râs în vreme ce noi plângeam?

Damon se înfioră.

Iubito, spuse ei. Prințesa mea. Nu te bucuri totuși mă vezi?

Sigur că mă bucur! răspunse Elena pe un ton in-

liguat. Răsuflă adânc și se mai calmă puțin. Dar, Damon,

e-ai avut în cap? Am crezut cu toții că erai mort. Mort de genul permanent, nu mort de genul apari-din-nou-în-dor- iuit< >rui-meu-câteva-ziie-mai-târziu-părând-perfect-să- tiâios! Ce se-

ntâmplă? Gardienele au făcut asta? Atunci când le-am implorat, mi-au spus că nu pot, că moartea e permanentă pentru un vampir odată ce se petrece.

Damon îi oferi un zâmbet adevărat, plin de veselie.

— Păi, dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi că moar- tea nu e întotdeauna permanentă.

Elena ridică din umeri și se cuprinse cu brațele.

— Mi-au spus că atunci când eu m-am întors, a fost diferit, spuse ea cu o voce mititică, și emoțiile ei umpleau aerul.

Pentru că ești în stare de șoc, spuse cu înțelepciune o voce minusculă dintr-un colț al minții ei.

— Chestii mistice, știi tu. Nu mi se terminase încă timpul. Hei! îl împunse cu un deget, înviorându-se. Acum ești om? Eu eram om când m-am întors.

Damon se cutremură prelung, teatral.

— Doamne ferește! Mi-a ajuns când kitsune4e ăla băgăcios m- a transformat în muritor. Slavă cerurilor - sau, mă rog, cui o fi — de data asta nu trebuie să caut o prințesă-vampir amabilă care să mă transforme la loc. Rânji viclean către Elena. Și apropo de asta, mi-e cam foame...

Elena îi trase din nou o palmă, deși mai blând de data asta.

— Termină, Damon.

— Acum pot să mă așez? întrebă Damon și, când ea încuviință din cap, se așeză la picioarele patului ei și o trase și pe ea în jos să stea lângă el.

Elena se uită cercetător în ochii lui, apoi își trecu încet mâna peste pomeții lui înalți, peste gura lui bine conturată, peste părul moale, negru ca pana corbului.

Ai fost mort, Damon, spuse ea încet. Știu bine. I ’e-am văzut murind.

- Da, spuse el și oftă. M-am simțit murind. A fost îngrozitor de dureros și mi s-a părut că durează la nesfârșit ți în același timp se termină în câteva clipe. Se cutremură. I >ar chiar și atunci a mai rămas o bucățică din mine — nici, Elena dădu din cap — și Stefan mi-a spus — i-a spus —să zboare. Și tu ai ținut-o în brațe — m-ai ținut — și mi-ai spus să închid ochii. Și apoi acea ultimă bucățică din mine s-a dus și ea și chiar și durerea a dispărut. Și pe urmă... m-am întors.

Ochii lui Damon erau larg deschiși de minunea amin- tirii.

Dar cum? întrebă Elena.

Ți-aduci aminte de mingea-stea?

Cum aș putea să uit? De la ea au plecat toate pro

blemele noastre cu kitsuneAe. S-a vaporizat atunci când cu... Oh, Damon, mi-am folosit Aripile Distrugerii pe copacul de pe luna din Lumea de Dincolo. Dar ele au dis- n us și mingea-stea a vulpii, și eu a trebuit să mă duc la < iardiene ca să salvez Fell's Church. Aripile Distrugerii au Inul... așa cum nu mai simțisem și nici nu mai văzusem până atunci.

Elena se înfioră.

— Am văzut ce i-ai făcut acelei luni, spuse Damon, zâmbind ușor. Te-ai simți mai bine, îngerul meu frumos, dacă ai ști că tocmai faptul că ți-ai folosit așa Puterile și ai distrus mingea-stea a fost ceea ce m-a salvat?

— Nu-mi spune așa, îi ceru Elena, încruntându-se.

Gardienele erau creaturile care se apropiau cel mat mult, din câte văzuse ea, de îngerii adevărați, și ea nu avea amintiri prea plăcute despre ele.

— Cum te-a salvat? îl întrebă.

— În școlile de azi se explică felul în care funcționează condensarea? întrebă Damon, cu acea expresie îngâmfată pe care o avea întotdeauna când critica în gluma lumea ei în comparație cu cea în care crescuse el. Acum se vorbește doar despre educație sexuală, empatie și romane de doi bani, sau chiar li se spune copiilor și câte ceva despre știință? Știu că au renunțat la latină și greacă în favoarea teatrului și a dezvoltării conștiinței de sine, încheie el plin de dispreț.

Elena își spuse că nu trebuie să-i facă jocul. în schimb, își strânse mâinile în poală.

— Cred că s-ar putea să fi rămas cu câteva decenii în urmă. Dar te rog, o, prea-înțeleptule, spuse ea, consideră că educația mea nu a inclus legătura dintre condensare și învierea din morți și luminează-mă.

— Drăguț, zâmbi superior Damon. îmi place să văd o tânără care are respect pentru cei mai în vârstă și mai buni decât ea.

Elena ridică o sprânceană, în chip de avertizare.

— Oricum, continuă el, lichidul din mingea-stea, magia pură, nu a dispărut. Nu e chiar așa ușor să scapi ilr magia adevărată, plină de forță. Pe măsură ce atmos- Icra s-a răcit, magia s-a transformat îa loc din vapori în lichid și a picurat peste mine,

odată cu ploaia de cenușă. Am fost scăldat ore în șir în Putere pură, și treptat am renăscut.

Elena rămăsese cu gura căscată.

— Nemernicele alea, spuse ea indignată. Gardienele mi-au spus că erai dus pentru totdeauna, și au luat și luate comorile cu care îe-am mituit.

Meditä pentru o clipă la ultima comoară pe care o mai păstrase, o sticlă plină cu apă din Fântâna Tinereții ?i Vieții Veșnice, ascunsă pe raftul de sus din dulapul ei, a; m »i goni gândul. Nu putea nici măcar să recunoască în sinea ei pentru mai mult de o clipă prezența acelei comun ascunse, de teamă ca nu cumva Gardienele să își dea seama că o avea, și ea nu o putea folosi... nu încă, puate niciodată.

1 lamon ridică dintr-un umăr.

Din câte am auzit, într-adevăr, mai înșală câteo

dată. Dar mai degrabă cred că de data asta erau con- \ mse că spun adevărul. Ele nu știu chiar totul, deși se pir tind atotștiutoare. Iar kitsune-\e și vampirii sunt puțin • am tn afara ariei lor de competență.

Ii povesti cum se trezise, îngropat adânc în cenușă și noroi, își croise drum cu unghiile la suprafață și o pornise pe luna pustie, fără să știe cine era sau ce i se întâmplase, și cum fusese cât pe ce să moară din nou și că Sage îî salvase.

— Și pe urmă? întrebă Elena nerăbdătoare. Cum ți-ai amintit totul? Cum te-ai întors înapoi pe Pământ?

— Ei bine, spuse Damon, zâmbindu-i ușor, cu afecțiune, asta e o poveste ciudată.

Căută într-un buzunar interior al jachetei lui de piele și scoase o batistă albă de pânză, frumos împăturită. Elena clipi nedumerită. Arăta exact la fel ca batista pe care i-o dăduse el în vis. Damon îi observă expresia și zâmbi mai larg, ca și cum ar fi știut de unde o recunoscuse ea. O desfăcu și i-o întinse Elenei ca s-o privească.

Cuibărite în batistă se aflau două șuvițe de păr. Un păr foarte familiar, își dădu seama Elena. Ea și Bonnie își tăiaseră câte o șuviță și le așezaseră pe trupul lui Damon, vrând să-i lase o parte din ele, de vreme ce nu puteau să ia trupul lui cu ele, departe de luna pustie. In fața ei se aflau acum o buclă roșcată și o șuviță ondulată aurie, cu o culoare la fel de vie și la fel de strălucitoare de parcă atunci fuseseră tăiate de pe niște capete

proaspăt spălate, și nu lăsate într-o lume peste care se prăvălea o ploaie de cenușă.

Damon se uită lung la șuvițele de păr cu o expresie in care se amestecau tandrețea, teama și uimirea. Elena se

gândi că nu mai văzuse niciodată în ochii lui o asemenea privire deschisă, aproape plină de speranță.

— Puterea din mingea-stea ie-a salvat și pe eie, spuse. Mai întâi au fost îngropate în cenușă, dar apoi au reînviat. Le-am ținut și le-am cercetat și le-am prețuit, și pe urmă mi-ai revenit în minte. Sage îmi spusese numele meu, și mi se părea că sună așa cum trebuie, dar nu-mi puteam aduce aminte nimic despre mine. însă ținând în mână șuvițele astea de păr, mi-am amintit treptat cine erai tu, și prin ce trecusem împreună, și toate lucrurile pe • are eu... Făcu o pauză, apoi continuă. Ce știam și Mințeam pentru tine, și pe urmă mi-am adus aminte și de păsăruica roșcată, și apoi totul mi-a năvălit în minte ți am fost din nou eu însumi.

Își întoarse ochii și privirea sentimentală îi dispăru, au fața îi reveni la expresia ei detașată obișnuită, ca și i mu ar fi fost stânjenit, apoi împături la loc batista peste »ele două șuvițe de păr și, cu grijă, o băgă înapoi în ja- « îietă.

Ei bine, spuse el repede, pe urmă Sage mi-a împrumutat niște haine, mi-a povestit tot ce nu știam și m-a adus înapoi în Feîl's Church. Și acum iată-mă aici.

Pun pariu că a fost uluit, spuse Elena, și extaziat. Păzitorul vampir al Porților Dintre Lumi era un

pueîen drag al lui Damon, singurul lui prieten, din câte put Elena, în afară de ea însăși. Cunoștințele lui Damon tindeau să fie mai degrabă dușmani sau admiratori decât prieteni,

— A fost foarte încântat, recunoscu Damon.

— Așadar, abia acum ai ajuns pe Pământ?

Damon încuviință din cap.

— Ei bine, ai pierdut o mulțime de lucruri aici, spuse Elena și se apucă să-i dea un raport al ultimelor zile, începând cu numele Ceîiei scris cu sânge și sfârșind cu internarea lui Gaîeb în spital.

— Uau, făcu Damon, fluierând ușor. Dar trebuie să presupun că problema e mai complicată decât doar pui - tarea de nebun a frățiorului meu față de Caleb, nu? Pentru că, știi, asta ar putea fi pur și simplu gelozie. Gelozia a fost întotdeauna marele păcat aî iui Stefan.

Rosti cuvântul păcat cu o arcuire îngâmfată a buzelor, și Elena îi trase ușor un cot în coaste.

— Nu-1 critica pe Stefan, spuse ea cu reproș, și zâmbi în sinea ei.

Era atât de bine să-l certe din nou pe Damon! Era din nou același Damon enervant, schimbător, minunat din totdeauna. Damon se întorsese.

Stai puțin! Oh, nu!

— Dar și tu ești în pericol! icni Elena, amintindu-și dintr-odată că el încă mai putea fi luat de lângă ea. Nn mele tău a apărut mai devreme, scris în brădișul care «» ținea pe Meredith sub apă. N-am știut ce putea să în semne, pentru că noi credeam că ești mort. Dar, peni ni

t A ești în viață, se pare că tu ești următoarea țintă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Asta dacă nu cumva căderea prin suprafața lunii a reprezentat atacul asupra ta.

- Nu-ți face griji pentru mine, Elena. Probabil că ai « hrptate, că atacul de pe lună a fost „accidentul” meu. Dar încercările nu prea au avut succes, nu? spuse I hmon gânditor. Aproape ca și cum ce sau cine face asta nu se străduiește prea mult să ne ucidă. Am o vagă idee despre ce ar putea cauza asta.

Ai? întrebă Elena. Spune-mi!

Damon clătină din cap.

E doar o pâlpâire acum, spuse. Lasă-mă să găsesc vreun soi de confirmare.

Dar, Damon, îl rugă Elena, chiar și o pâlpâire e mult mai mult decât am reușit noi ceilalți să găsim. Vino ut mine mâine-dimineață și spune-le tuturor despre asta, putem rezolva totul împreună.

Oh, da, spuse Damon, prefacându-se că se în- hoară. Tu și cu mine și Mutt și vânătorița de vampiri, un grup de prieteni buni. Plus fratele meu cel virtuos și mira vrăjitoare roșcată. Și vrăjitoarea cea bătrână și pro- h-Mirul. Nu, am de gând să fac niște săpături de unul singur. Și, mai e ceva, Elena, spuse el, fixând-o cu o privire iniunccată, nu trebuie să spui nimănui că sunt în viață. Mai ales lui Stefan.

— Damon! protestă Elena, Tu nu știi cât de distrus r Stefan, convins că ești mort. Trebuie să-i spunem că ești bine.

Damon zâmbi ironic.

— Cred că există probabil o parte din Stefan care sr bucură destul de mult că am ieșit din peisaj. N-are nic un motiv pentru care să mă vrea aici. Deși Elena clătind din cap furioasă, el continuă imperturbabil. Ăsta < adevărul. Dar poate că e timpul ca lucrurile să fie diferiți între noi. Și în acest scop, trebuie să-i arăt că mă pix schimba. In orice caz, nu pot investiga asta cum trebuii dacă toată lumea știe că sunt prin preajmă. Deocamdată păstrează tăcerea, Elena.

Ea vru să obiecteze din nou, dar el îi închise gura n un sărut rapid și apăsat. Când buzele lor se desprinseră Damon spuse:

— Promite-mi că o faci deocamdată, iar eu o să«ț promit că, de îndată ce-mi dau seama despre ce e vorba poți să anunți lumii întregi învierea mea.

Elena încuviință din cap cu îndoială.

— Dacă asta e ceea ce vrei tu cu adevărat, Damon, ș dacă ești convins că e cu adevărat necesar, spuse ea. Da nu-mi place deloc.

Damon se ridică în picioare și o mângâie pe umăr.

— Lucrurile au să fie diferite acum, spuse el. își lă»l privirea către ea, cu o expresie serioasă. Nu mai sun cum eram, Elena.

Elena încuviință din nou din cap, de data asta mai hotărât.

— O să-ți păstrez secretul, Damon, promise ea. Damon îi zâmbi ușor, scurt, apoi făcu trei pași către fereastra ei deschisă. într-o clipă dispăru, și o cioară mare și întunecată zbură în noapte.

23

Sn dimineața următoare, Elena se simți ușoară și veselă, ca și cum ar fi avut un secret al ei, imens și minunat. Damon era încă în viață. Fusese în camera ei în noaptea trecută.

Așa-i?

Trecuse prin așa de multe, încât cu greu îi venea sA creadă. Se ridică din pat și observă că norii de afară era» încă trandafirii și aurii de la lumina răsăritului, așadai trebuia să fie foarte devreme. Se apropie cu grijă de li- reastră. Nu știa sigur ce căuta, dar se lăsă în patru labe și cercetă cu atenție podeaua.

Iată! O bucățică minusculă de noroi pe scândura care scârțâia, căzută de pe pantofii cuiva. Iar acolo, pe pervaz,

zgârieturile prelungi ale unor gheare de pasăre. Astea erau o dovadă suficientă pentru Elena.

Se ridică și făcu o săritură, caraghios, de bucurie, bătând din palme o dată, în vreme ce pe față îi apăru un zâmbet larg, de neoprit. Damon era în viață!

Apoi trase adânc aer în piept și rămase nemișcată, încercând să-și șteargă orice expresie de pe față. Dacă avea <le gând să păstreze cu adevărat secretul — și bănuia că va trebui s-o facă; promisese, nu? — trebuia să se poarte ca și cum nimic nu se schimbase. Și adevărul e că lucrurile încă stăteau foarte prost, își spuse ea. Dacă se gândea la tot ce se întâmpla, n-ar fi trebuit să sărbătorească încă.

Întoarcerea lui Damon nu schimbase faptul că exista < cva care îi urmărea pe Elena și prietenii ei, sau că Stefan se purta într-un fel irațional și violent. Inima i se M rânse puțin când se gândi la Stefan, dar valul de fericire

tot îi mai umplea pieptul. Damon era în viață!

Și, mai mult, avea o idee despre ceea ce se putea pe- hccc. Era tipic pentru Damon în cele mai enervante momente ale lui să păstreze pentru el ideile și să nu-i spună 7* ci ce gândește, dar totuși bănuiala lui era o speranță, iu,ii mult decât putuse oferi vreunul dintre ei până acum. Ponte că până ia urmă exista o luminiță la capătul tunelului.

<) pietricică se lovi de fereastra Elenei.

Se uită afară și îl văzu pe Stefan, cu umerii cocârjați,

»u mâinile în buzunare, privind-o din iarbă. Elena îi toi u semn să rămână acolo, își aruncă pe ea jeanșii și uit tricou alb de dantelă, își puse pantofii și coborî să se vadă cu ei. Iarba era acoperită cu rouă, și pașii Elenei lăsară urme. Răcoarea zorilor era deja înlocuită de soa- rele fierbinte, orbitor. Avea să fie o altă zi de vară arzătoare, tipică pentru Virginia.

Pe când se apropia de Stefan, Elena încetini pasul. Nu prea știa ce să-i spună. Din noaptea trecută, de fiecare dată când se gândea la Stefan vedea fără să vrea trupul lui Caleb zburând prin aer, auzea scrâșnetul înfiorător când el se lovea de monumentul de marmură. Și nu putea să nu vadă furia sălbatică a lui Stefan când îl atacase, deși Damon fusese sigur că trebuia să existe un motiv. Damon. Cum va putea să-l împiedice pe Stefan să ghicească adevărul despre fratele lui?

Din expresia îndurerată de pe chipul lui Stefan, era limpede pentru Elena că el îi simțea teama. Ii întinse o mână.

— Știu că nu înțelegi de ce am făcut ce am făcut ieri, spuse eî, dar există ceva ce trebuie să vezi.

Elena se opri, dar nu îl apucă de mâna întinsă. Fața lui se întristă și mai mult.

— Spune-mi unde mergem, îi ceru ea.

—- Trebuie să-ți arăt ceva ce am descoperit, spuse Stefan răbdător. O să înțelegi când ajungem acolo. Te rog, Elena. Nu ți-aș face niciodată rău.

Elena îl privi lung. Știa fără nici o urmă de îndoială <•» acesta era adevărul — Stefan nu i-ar face niciodată rău.

— O.K., spuse ea, hotărându-se. Așteaptă aici un minut. Mă întorc imediat.

II lăsă pe Stefan pe iarbă, în lumina soarelui în zori, și se întoarse în penumbra cufundată în tăcere a casei. Toată lumea dormea. O privire rapidă către ceasul din bucătărie îi spuse că nu era decât șase dimineața. Mâzgăli un bilețel pentru mătușa Judith în care-i spunea că s-a dus să mănânce ceva cu Stefan și se întoarce puțin mai târziu. Se uită în geanta ei și se asigură că mai avea acolo o crenguță uscată de verbină. Nu că s-ar fi gândit < A Stefan i-ar face ceva... dar nu strica niciodată să fii pregătit.

dând ieși din casă, Stefan o conduse la mașina lui par- «ută lângă bordură, îi deschise portiera și rămase lângă ea în timp ce-și prindea centura.

Cât de departe e? întrebă Elena.

Nu e departe, răspunse simplu Stefan.

Privindu-1 în timp ce conducea, Elena remarcă ridu- f tîe de îngrijorare din jurul ochilor lui, colțurile căzute rtlc gurii, într-o expresie de tristețe, umerii lui încordați, șt își dori să poată să-l cuprindă în brațe și să-l aline, să ndice mâna și să-i șteargă cutele acelea de la ochi. Dar amintirea furiei de pe chipul lui cu o zi în urmă o opri. Ii era imposibil să întindă mâna către el.

Nu merseseră prea mult, când Stefan intră într-o lhh(lătură cu case elegante.

Elena se aplecă în față. Tocmai opreau în fața unei case mari albe, cu o verandă spațioasă cu coloane, Cunoștea veranda aceea. După balul bobocilor, ea și Matt stătuseră pe trepte și priviseră răsăritul soarelui, îmbrăcați încă în hainele de la dans.

Ea își aruncase din picioare sandalele de satin și își lăsase capul pe umărul lui Matt, îmbrăcat în smoching, și ascultaseră visători la muzica și vocile care ajungeau până la ei de la petrecerea ținută după bal în casa din spatele lor. Fusese o noapte frumoasă, dintr-o altă viață.

Se uită la Stefan acuzator.

— Asta a fost casa lui Tyler Smallwood, Stefan. Nu știu ce ai de gând, dar Caleb nu e aici. E la spital.

Stefan oftă.

— Știu că nu e aici, Elena. Nici unchiul și mătușa lui nu sunt aici, de cel puțin câteva zile.

— Sunt plecați din oraș, spuse Elena în mod mecanic. Mătușa Judith a vorbit cu ei ieri.

— Asta-i bine, spuse Stefan mohorât. Atunci sunt în siguranță. Aruncă o privire îngrijorată în susul și-n josul străzii. Ești sigură că n-o să iasă din spital azi?

— Da, spuse Elena tăioasă. Era prea rănit. îl țin sub observație.

Elena ieși din mașină, trânti portiera și o porni către casa familiei Smallwood, fără să se uite înapoi să vadă dacă Stefan venea după ea.

EÎ o ajunse din urmă într-o secundă. Ea blestemă în minte viteza lui de vampir și merse mai repede.

— Elena, spuse el, trecând în fața ei și forțând-o să se oprească. Ești furioasă că vreau să fii în siguranță?

— Nu, spuse ea pe un ton usturător, sunt furioasă că ai fost cât pe ce să-l omori pe Caleb Smallwood.

Fața lui Stefan, epuizată și tristă, păli și mai mult, și Elena se simți imediat vinovată. Indiferent ce se întâmpla cu Stefan, el tot mai avea nevoie de ea. Dar ea nu șl ia cum să facă față violenței lui. Se îndrăgostise de Stefan pentru sufletul lui plin de poezie, pentru blândețea lui. Damon era cel periculos. Pericolul i se potrivește mai bine lui Damon decât lui Stefan, observă o voce seacă dintr-un colț al minții ei, și Elena nu putu să nege adevărul acestor cuvinte.

Arată-mi ce voiai să văd, spuse ea în cele din urmă.

Stefan oftă, apoi se întoarse și o pomi pe aleea care ducea la casa Smallwood. Elena se așteptase ca el să se îndrepte către ușa de intrare, dar Stefan o coti pe o latură a casei și se duse către o mică magazie aflată în curtea din spate.

Magazia de unelte? întrebă Elena surprinsă. Avem o urgență privind tunderea ierbii, de care trebuie să ne ocupăm înainte de micul dejun?

Stefan îi ignoră gluma și se apropie de ușa magaziei. Elena observă că lacătul care ținuse închisă ușa dublă fusese rupt. O jumătate de inel de metal atârna inutil de ochi. Era clar că Stefan spărsese ușa mai devreme.

Elena îl urmă înăuntru. La început, după lumina puternică de-afară a dimineții, nu văzu nimic în întunericul din magazie. Încet-încet, își dădu seama că pereții erau acoperiți cu pagini de ziar. Stefan întinse mâna și deschise mai larg ușa, lăsând lumina să pătrundă în spațiul îngust.

Elena se uită cu atenție la ziarele de pe pereți și apoi se dădu înapoi cu un icnet: primul lucru pe care reușise să-l deslușească fusese o imagine a propriei sale fețe. Smulse hârtia de pe perete și o privi mai atent. Era o tăietură din ziarul local, înfățișând-o pe ea îmbrăcata într-o rochie lungă aurie, dansând în brațele lui Stefan. Legenda de sub fotografie era: „Elena Gilbert, regina ba îului de absolvire de la Liceul «Robert E. Lee», și Stefan Salvatore, regele balului?

Regina balului? în ciuda gravității momentului, pe hti- zele Elenei apăru un zâmbet. Chiar terminase liceul în glorie, nu?

Trase o altă tăietură de pe perete și zâmbetul h dispăru. Aceasta arăta un sicriu purtat prin ploaie de nun mulți oameni, înconjurați de persoane îndoliate cu fețe triste. In mulțime, Elena îi recunoscu pe mătușa Judiîh, Robert, Margaret, Meredith și Bonnie, cu buzele strânsr, cu obrajii uzi de lacrimi. Aici, legenda spunea: „Orașul jelește dispariția Elenei Gilbert, elevă la liceul local?'

Degetele Elenei se strânseră involuntar, mototolind hârtia. Se întoarse să se uite la Stefan.

— Asta n-ar trebui să fie aici, spuse ea, cu o notă de isterie în voce. Gardienele au schimbat trecutul. N-ar trebui să existe nici un articol de ziar sau nimic altceva rămas.

Stefan o privi lung.

— Știu, răspunse. M-am tot gândit la asta, și cea mai bună concluzie la care am ajuns a fost că poate Gardienele au schimbat doar mințile oamenilor. N-ar putea să vadă nici o dovadă din ceea ce le-am cerut Gardienelor *tâ șteargă. Ei nu văd decât ceea ce le susține noua memorie, memoria unui

orășel obișnuit și a unui grup de adolescenți obișnuiți. Doar un alt an școlar.

Elena flutură hârtia.

Dar atunci de ce e asta aici?

Stefan își coborî vocea.

Poate că nu funcționează cu toată lumea. Caleb ♦«•<• niște însemnări mâzgălite într-un caiet pe care l-am găsit, și din ele pare să-și amintească două rânduri de evenimente diferite. Ascultă aici. Stefan căută printre hârtiile care umpleau podeaua și scoase un caiet. Uite ce « rie: „Există acum fete în oraș despre care știu că sunt nu >arte. Au fost niște monștri aici. Orașul a fost distrus și noi am plecat înainte să pună mâna și pe noi. Dar acum eu m-am întors și noi nu am plecat niciodată, deși nimeni în afară de mine nu-și amintește. Totul este normal: fără monștri, fără moarte."

— Hm, făcu Elena și apoi luă caietul din mâinile lut Stefan.

Frunzări paginile. Caleb avea liste: Vickie Bennett, Caroline, ea însăși. Toate fetele. Oricine era diferit în această lume față de cealaltă. Erau notițe despre cum își aducea aminte de ele — cum crezuse că Elena era moartă și ce se petrecea acum. Mai întoarse câteva pagini și făcu ochii mari.

— Stefan, ascultă! Tyler i-a spus despre noi. „Lut Tyler îi era frică de Stefan Salvatore. Credea că el îl omorâse pe domnul Tanner și că mai era ceva ciudat cu el, ceva nenatural. Și credea că Elena Gilbert și prietenii ei erau amestecați în ceea ce se petrecea." Și e un asterisc despre cum domnul Tanner era mort intr-un set de amintiri și în viață în celălalt set. Elena trecu repede peste alte câteva pagini. Se pare că s-a concentrat asupra noastră ca fiind cauza schimbărilor. Și-a dat seama că noi eram în centrul a tot. Pentru că noi suntem cei care s-au schimbat cel mai mult — în afară de victimele vampirilor și kitsuneAor — și pentru că știa că Tyler ne privea eu suspiciune, Caleb ne învinovățește pentru dispariția lut Tyler.

— Două seturi de amintiri, repetă Stefan, încrun- tându-se. Și dacă nu e singurul Caleb care-și aduce aminte de ambele realități? Și dacă niște creaturi supranaturale, sau oameni conștienți de supranatural, nu au fost afectați de vrajă?

Elena încremeni.

— Margaret — m-am întrebat dacă își amintea ceva. Părea atât de necăjită când m-a văzut prima oară! {i-aduci aminte că-i

era frică să nu plec din nou? Crezi ră-și aduce aminte că am murit, împreună cu amintirile pe care i le-au dat Gardienele?

Stefan clătină din cap.

— Nu știu, Elena. Ai vreun motiv să crezi că Marga- ie(e altceva în afară de o fetiță perfect normală? Copiii |.i.l fi foarte dramatici iară motiv. Margaret are o ima- gi nație bogată.

Nu știu, răspunse Elena cu un sentiment de frus- tnirc. Dacă însă Gardienele doar au acoperit vechile amintiri cu unele noi, asta ar explica de ce vechiul meu ji u nai era ascuns tot în dormitorul meu, acolo unde îl Lisasem, cu tot ce se întâmplase până când am plecat de a< asă scris în el. Deci tu crezi despre Caleb că bănuiește « A se petrece ceva pentru că de fapt el este vârcolac?

Uită-te, spuse Stefan, arătând înjur.

Pentru prima oară, Elena înțelese tot ce vedea și im-

pîh ațiile sale. Poze de-ale ei. Poze cu Bonnie și Mere- «hth. Chiar imagini cu biata Caroline, de la debutanta i îe hal cu ochi verzi și aer superior la o creatură sălbatică pe jumătate monstru, însărcinată vizibil cu... copilul lui I vier? Puiul lui? Elena își dădu seama, șocată, că nu se mai gândise de mult la Caroline. Mai era oare însărcinată? Se mai transforma în vârcolac pentru că purta în pântec copilul lui Tyier? Existau, își aduse aminte Elena, o mulțime de vârcolaci în Feîl's Church. Vârcolaci puternici, importanți, și dacă asta nu s-a schimbat, și dacă haita își aducea aminte de tot, sau de suficient de mult din tot, atunci probabil că își așteptau doar momentul.

Nu erau doar tăieturi de ziar, ci și fotografii originale în toată încăperea. Elena văzu o fotografie făcută prin fereastra pensiunii cu ea aplecată înainte nerăbdătoare și vorbind cu Meredith, care își mângâia bățul ucigător dc luptă. După îmbrăcăminte, fusese făcută chiar după ce îi luaseră pe Alaric și Celia de la gară. Caleb nu numai t ă analizase cele două seturi de amintiri în ultimele câteva luni, dar îi și spionase pe Elena și prietenii ei.

Apoi observă altceva. în colțul îndepărtat al magaziei era un buchet imens de trandafiri.

— Ce...? spuse Elena, întinzând mâna către ei.

Și apoi văzu. O pentagramă era desenată în jurul trandafirilor. Iar pentagrama era înconjurată de foto- grafii: ea, Bonnie, Meredith, Matt, Stefan, Damon.

— Trandafirii ăștia sunt la fel ca acela pe care ți l-a dat Caleb, nu-i așa? întrebă încet Stefan.

Elena încuviință din cap. Erau perfecți, flori delicate* de un roșu întunecat opulent, care o făceau să-și dorească să le atingă.

— Trandafirul de la care a pornit totul, șopti ea. El a înțepat-o pe Bonnie în deget, iar sângele ei a scris numele Celiei. Trebuie să fi venit de aici.

— Caleb nu e doar vârcolac, spuse Stefan. Nu știu exact ce a făcut aici, dar mie mi se pare o magie destul de întunecată. Se uită la ea cu o privire imploratoare. Am descoperit totul ieri, continuă el. Trebuia să mă lupt eu ci, Elena. Știu că te-am speriat, dar trebuia să te «tpăr — și să-i apăr și pe ceilalți — de el.

Elena dădu din cap, prea uluită ca să mai poată vorbi. A< um înțelegea de ce Stefan se purtase așa. Crezuse că en era în pericol. Și totuși... nu putea să nu i se facă rău «ând își amintea arcul descris de trupul lui Caleb arun- t ut în aer. Poate că-i atacase cu magie primejdioasă, dar însemnările lui păreau confuze și speriate. Elena și prie- ?cnii ei îi schimbaseră lumea și acum el nu-și putea da seama care era realitatea.

Ar trebui să strângem toate astea și să le ducem ia pensiune, spuse ea repede. Mai există caiete de însemnări? îl întrebă pe Stefan și acesta încuviință din cap. Alunei ar trebui să le citim cu atenție, spuse Elena. Dacă .» Ihcut vreo vrajă asupra noastră — vreun soi de blestem ar putea să fie încă activă, deși el e deocamdată m spital. Vraja folosită ar putea fi în vreun caiet sau măcar am putea găsi vreun indiciu despre ce e și cum h ționează exact. Și, să sperăm, și despre felul în care o putem anula.

Stefan părea puțin pierdut, cu ochii lui verzi întrebători. Brațele lui erau întinse ușor înainte, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-l îmbrățișeze, și nu le lăsase jos atunci când ea nu o făcuse. Dar dintr-un motiv pe caiv nu și-l putea lămuri, Elena nu se hotăra să-î ia în brațe, în schimb, întoarse privirea și spuse:

— Ai în mașină niște pungi de plastic sau altceva iii care putem băga toate astea?

Elena închise telefonul mobil chiar în momentul în care Stefan oprea mașina în fața pensiunii. — Sora medicală spune despre Caleb că încă nu și-a recăpătat cunoștința, îî anunță ea.

Bun, răspunse Stefan. Când ea îi aruncă o privire plină de reproș, el se uită la ea exasperat. Dacă e inconștient, îi spuse, o să avem mai mult timp să ne dăm seama < r vrajă a făcut asupra noastră,

Dmpiuseră trei saci mari negri de gunoi cu hârtiile, tăieturile din ziare și cărțile pe care le găsiseră în maga- 04 din grădina familiei Smalhvood. Elena se temuse să «oier pentagrama cu trandafirii și fotografiile din jurul * i de pe podeaua magaziei, de teamă să nu afecteze nun va vraja, dar făcuse câteva fotografii cu telefonul ei •nobil.

Matt ieși afară și ridică unul din saci.

— Ați adus aici niște gunoi? întrebă.

— Ceva de genul ăsta, răspunse încruntată Elena și îi povesti ce găsiseră acasă la familia Smallwood.

Matt făcu o grimasă.

— Uau! Dar poate că acum o să putem în sfârșit face ceva în legătură cu tot ce se întâmplă.

— Cum de-ai ajuns aici așa devreme? întrebă Elena, urmându-1 către casă. Credeam că de-abia la zece era rândul tău la gardă.

Stefan venea în spatele lor.

— Am rămas aici azi-noapte, îi spuse Matt. După cc a apărut numele lui Bonnie, n-am vrut s-o mai scap din ochi.

— A apărut numele iui Bonnie? Elena se întoarse către Stefan, cu o privire acuzatoare. De ce nu mi-ai spus?

Stefan ridică din umeri, stânjenit

— N-am știut, mărturisi șovăitor.

— Stefan, ți-am spus să le protejezi pe Celia și Mere» dith, se răsti Elena la el. Trebuia să fii aici. Chiar înainte să apară numele lui Bonnie, Meredith și Celia erau în pericol. Mă bazam pe tine să ai grijă de ele.

Stefan se uită furios la ea.

— Eu nu sunt cățelușul tău, Elena, răspunse el încet, Am văzut o amenințare misterioasă pe care am conside* rat că trebuia să o investighez. Am acționat pentru protecția ta. Și nu m-am înșelat. Pericolul era imediat pentru tine spre deosebire de ceilalți. Iar acum avem șansa să punem vraja cap la cap.

Elena clipi, oarecum șocată să audă tonul pe care îi vorbea, dar nu putea nega adevărul din cuvintele lui.

Îmi pare rău, spuse ea plină de remușcări. Ai drep- late. Mă bucur că am descoperit magazia lui Caleb.

Matt deschise ușa de la intrare. Lăsară sacii pe podea și se duseră în bucătărie, unde doamna Flowers, Alaric și Meredith se delectau cu un mic dejun alcătuit din croa- sanți, gem, fructe și câmați.

Celia a plecat, spuse Meredith de îndată ce Elena intră în încăpere.

Fonul ei era nonșalant, pur informativ, dar ochii ei gri de obicei calmi scânteiau, și Elena schimbă un zâmbet tainic cu prietena ei.

Unde-a plecat? întrebă Elena, pe un ton la fel de nonșalant, întinzându-se după un croasant.

f usese o dimineață lungă, și ea murea de foame. Universitatea statului Virginia, răspunse Alaric.

Speră că găsească niște indicii studiind blestemele și magia populară.

S-ar putea să avem acum mai multe informații, anunță Elena în vreme ce mesteca un croasant delicios uns eu unt. Le povesti ce găsiseră în magazie. Am adus ui noi toate hârtiile și caietele de însemnări ale lui Caleb. Și uite ce era pe podea.

Își scoase telefonul, găsi poza și i-1 întinse doamnei Flowers.

— Dumnezeule, exclamă bătrâna. Asta, cu siguranță, arată a magie neagră. Mă întreb ce credea copilul ăla că face.

Stefan pufni disprețuitor.

— Nu e copil, doamnă Flowers. Am o bănuială foarte serioasă că e vârcolac și un practicant al magiei negre.

Doamna Flowers îi aruncă o privire severă.

— A luat-o pe o cale greșită pentru a-și găsi vărul, asta e sigur. Dar magia asta mie mi se pare cam amatorism. Dacă a funcționat, asta s-a întâmplat mai degrabă din întâmplare decât din intenție.

— Dacă a funcționat? exclamă Meredith. Eu cred că faptele dovedesc că orice a făcut el a funcționat.

— Cu siguranță, ar fi o coincidență mult prea manca el să încerce să facă o vrajă asupra noastră și în același timp un blestem de-a dreptul inexplicabil să ne afecteze, remarcă Alaric.

— Unde e acum Caleb? întrebă Matt, încruntam du-se. Știe că ați descoperit toate lucrurile astea? Tiv» buie să-l găsim și să stăm cu ochii pe el?

Stefan își încrucișă brațele.

— E ia spital, spuse el.

Urmă o scurtă pauză în care ceilalți se priviră și deci seră, pe baza atitudinii impasibile a lui Stefan, să nu sape

mai adânc. Meredith o privi întrebător pe Elena, iar aceasta dădu ușor din cap, adică O sâ-ți explic mai târziu.

Elena se întoarse către doamna Flowers.

— Vă dați seama ce vrajă folosea Caleb? Ce încerca să facă?

Doamna Flowers privea gânditoare poza.

— E o întrebare interesantă, răspunse ea. Trandafirii sunt de obicei folosiți în vrăjile de dragoste, dar pentagrama și multele imagini din jurul ei sugerează aici o intenție mai întunecată. Culoarea stacojie neobișnuită a trandafirilor le mărește probabil eficacitatea. Ar putea fi h dosiți pentru a trezi și alte sentimente. Bănuiala mea e că el încerca să-ți controleze în vreun fel emoțiile.

Elena aruncă brusc o privire către Stefan și-i văzu ex- presta prudentă și umerii încordați.

Dar asta-i tot ce pot să spun pentru moment, con- lintiă doamna Flowers. Dacă voi vreți să căutați niște in- «licit prin caietele lui Caleb, eu și cu Bonnie putem I riceta proprietățile magice ale trandafirilor și în ce vrăji pot fi folosiți.

— Unde e Bonnie? întrebă Elena.

Deși avusese senzația că lipsea ceva, abia acum realiza

io mod conștient că micuța roșcată nu se afla în grupul tim bucătărie.

Încă mai doarme, răspunse Meredith. Știi cât îi plut e să doarmă până târziu. Zâmbi. Cu siguranță, s-a simțit grozav aseară să facă pe domnița ia ananghie și toată lumea să se învârtească în jurul ei.

— Eu cred că a fost cu adevărat curajoasă, spuse pe neașteptate Matt.

Elena îl privi. Oare începea să aibă sentimente romantice pentru Bonnie? S-ar potrivi amândoi, își spuse* ea, și fu surprinsă să simtă o urmă de furie posesivă în vreme ce plănuia acest aranjament.

În fond, MaU a fost întotdeauna al tău, îi șopti o voce aspră.

— Mă duc să o trezesc, spuse veselă Meredith. Vrăjitoarele nu trebuie să se odihnească.

Se ridică în picioare și se îndreptă către scări, șchiopătând ușor.

— Ge-ți face glezna? întrebă Elena. Arăți mult mai bine.

— Mă vindec repede, răspunse Meredith. Bănuiesc că asta e o chestie tipică vânătorilor de vampiri. Aseară, când m-am dus la culcare, n-am avut nevoie de baston, iar azi-dimineață glezna mea părea aproape normală.

— Ești o norocoasă, spuse Elena.

— Sunt o norocoasă, o aprobă Meredith, zâmbin- du-i larg lui Alaric, care îi răspunse tot cu un zâmbd, admirativ.

Meredith sprintă ușor către scări, pentru a face pe grozava, sprijinindu-se doar puțin de balustradă.

Elena mai luă un croasant și îl unse cu gem.

— Noi ceilalți ar trebui să cercetăm toate hârtiile și restul lucrurilor pe care le-am luat din magazia lui Caieb. Alaric, cum tu ești singurul în afară de doamna Flowers și Bonnie care știe destule despre magie, poți să-i iei carnetele de însemnări și eu o să...

Se întrerupse când de sus se auzi un țipăt.

— Meredith! strigă Alaric.

Mai târziu, Elena nici nu-și mai aminti cum ajunsese la etaj. Avea doar o imagine neclară a mai multor picioare și a nebuniei în care toată lumea încerca să urce in același timp și cât mai repede posibil pe scara îngustă, în ușa dormitorului mic, tapetat cu crem și roz, de la capătul culoarului, stătea Meredith, albă la față, îngrozită. își întoarse spre ei ochii cenușii, mari acum de panică, și șopti:

- Bonnie.

În cameră, trupul micuț al lui Bonnie zăcea nemișcat pe podea, cu fața în jos, cu un braț întins către ușă. I .umânări albe și negre stinse erau așezate în cerc în spatele ei, iar una era răsturnată. în interiorul cercului de lumânări se vedea o pată de ceea ce părea sânge uscat, iar lângă ea era o carte zdrențuită deschisă.

Elena o dădu deoparte pe Meredith și îngenunche lângă trupul încă nemișcat, căutându-i pulsul la gât. ILIsiiflă adânc când simți zvâcnetul sângelui, ritmic și pu- imiic, sub degetele ei.

— Bonnie, spuse ea, scuturând-o de umăr, apoi răsu- cind-o cu mișcări blânde.

Bonnie căzu moale pe spate. Respira regulat, dar ochii ei rămâneau închiși, cu genele întunecate tremurând pe obrajii plini de pistrui.

— Să cheme cineva o ambulanță, spuse Elena repede.

— Sun eu, se oferi Meredith, ieșind din starea ei de încremenire.

— N-avem nevoie de ambulanță, spuse calmă doamnă Flowers, privind în jos către Bonnie cu o expresie tristă pe chip.

— Ce tot spuneți? se răsti Meredith. Și-a pierdui cunoștința. Trebuie să chemăm ajutor.

Privirea doamnei Flowers era gravă.

— Doctorii și infirmierele de la spital n-au cum s-< > ajute pe Bonnie, spuse ea. S-ar putea chiar să-i facă rău dacă vin cu soluții medicale ineficiente într-o problemă ne-medicală. Lui Bonnie nu îi e rău; e sub o vrajă. Simt aerul încărcat de magie. Cel mai bun lucru pe care îi putem face e să o așezăm cât mai comod aici în vreme < <• căutăm un remediu.

Matt făcu un pas în cameră. Chipul îi era înspăimân tat, dar nu se uita la trupul nemișcat al lui Bonnie de pe podea. Ridică o mână și arătă.

— Priviți, spuse.

Lângă pat, tava pe care se aflaseră un ceainic, o ceașcă și o farfurioară căzuse pe jos. Ceașca se spărsese și ceainicul zăcea pe-o parte, iar frunzele de ceai erau presărate într-o linie șerpuitoare pe podea.

O linie șerpuitoare care alcătuia un nume. Elena

25

Matt își plimbă privirea îngrozită de la trupul nemișcat al lui Bonnie, la numele de pe podea, și apoi la fața palidă a Elenei. După câteva minute de șoc, Elena se răsuci și ieși din cameră. Stefan și

Matt o urmară, în vreme ce Meredith și ceilalți se duserA lângă Bonnie. Pe hol, Elena se năpusti asupra lui Stefan, — Trebuia să ai grijă de ele. Dacă tu ai fi fost aici, Bonnie ar fi fost protejată.

Matt, care îl urmase pe Stefan afară din camera lui Bonnie, se opri brusc. Elena își dezgolise dinții, ochii ci albaștri scânteiau, și atât ea cât și Stefan păreau furioși

— N-a fost vina lui Stefan, Elena, protestă blând Matt. Alaric și doamna Flowers au pus protecții magice peste tot. Nimic nu ar fi trebuit să poată pătrunde în casă. Chiar dacă Stefan ar fi fost aici, n-ar fi rămas toaiA noaptea în camera lui Bonnie.

— Ar fi trebuit să rămână, dacă asta însemna să o notejeze, spuse Elena cu amărăciune.

Fața ei era crispată de furie când se uită la Stefan. Chiar dacă Matt îi luă apărarea lui Stefan, nu-și putu

itâpâni o tresărire de satisfacție văzând că apar în sfârșit H ohleme între Elena și Stefan. E timpul ca Elena să-și dea \cama că Stefan nu e perfect, spuse acea parte răutăcioasă din •I, încântată.

Doamna Flowers și Alaric ieșiră repede din cameră, «inând capăt tensiunii dintre Elena și Stefan. Doamna liowers clătină din cap.

Se pare că Bonnie încerca, într-un fel prostesc, să i.i legătura cu morții, dar nu văd cum ar fi putut să-și !.i< ă asta singură. Trebuie să fie rezultatul a ceea ce vă uneninţă. Meredith o să rămână deocamdată lângă Bonnie în vreme ce noi investigăm.

Matt se uită la Stefan și Elena.

Parcă ați spus despre Caleb că a ieșit din peisaj,

«jm.se.

Așa am crezut! răspunse Stefan în vreme ce cobo- tmi grăbiți scările. Poate că e o vrajă pe care a declan- >*«!-<> înainte să ne batem.

Alaric se încruntă.

Dacă așa e și încă mai continuă, e posibil nici să nu iiwi poată s-o oprească. Chiar dacă ar muri, asta nu ar întrerupe o vrajă care se perpetuează singură.

Elena se opri în vestibul și sfâșie unul din sacii de gunoi, hotărâtă.

— Trebuie să ne dăm seama ce-a făcut, spuse. Scoase un teanc de caiete de însemnări și îl puse în mâinile celorlalți. Căutați etapele efective ale unei vrăji. Dacă aflăm cum a făcut-o, poate că Alaric sau doamna Flowers pot să-și dea seama cum s-o anuleze.

— Cartea de vrăji pe care a folosit-o Bonnie este a mea, spuse doamna Flowers. Nimic din ea n-ar fi trebuit să aibă un asemenea efect, dar o s-o cercetez, pentru orice eventualitate.

Fiecare luă câte un carnet de însemnări și un teaiu de hârtii și se așeză la masa din bucătărie.

— La mine sunt diagrame, spuse Stefan după un minut. E și o pentagramă, dar nu cred că e aceeași cu cea pe care am văzut-o pe podea.

Alaric își luă carnetul și se uită prin el, apoi clătina din cap.

— Eu nu sunt un expert, dar asta arată ca o pan.- dintr-o vrajă standard de protecție.

Caietul din fața lui Matt conținea în cea mai mar» parte însemnări mâzgălite. Prima moarte a lui Tanner? scria acolo. Halloween? Elena, Bonnie, Meredith, Matt, Tykr, Str fan, toți prezenți. Auzea pașii lui Meredith la etaj, măști rând încăperea unde zăcea Bonnie, și cuvintele m începțoșară înaintea ochilor lui. își frecă ochii cu pumnii înainte să se facă de râs izbucnind în plâns. Tot ce făceau

ci era inutil. Și chiar dacă exista ceva care îi putea ajuta, ci tot nu avea cum să-și dea seama.

— Nu vi se pare ciudat, întrebă Elena, că Celia a fost prima afectată de răul ăsta, orice ar fi el? Nu exista nimic < Icspre ea în magazie. Și ea nu i-a cunoscut niciodată pe I ’yler, ca să nu mai vorbim de Galeb. Dacă încerca să se răzbune pe noi pentru dispariția lui Tyler, de ce ar ataca-o Galeb mai întâi pe Celia? De fapt, de ce ar alaca-o pur și simplu?

Asta chiar că e o întrebare bună, se gândi Matt, și se pregătea s-o spună cu voce tare, când o văzu pe doamna l’lowers. Stătea dreaptă, nemișcată, privind pe lângă ure- t hea lui stângă și dând ușor din cap,

— Chiar crezi așa ceva? întrebă ea încet. Oh, asta t hiar că schimbă lucrurile. Da, înțeleg. Mulțumesc.

Până să termine și să-și îndrepte din nou ochii către topit, ceilalți observaseră și ei conversația ciudată și tăcuseră, privind-o.

Știe mama dumneavoastră ce s-a întâmplat cu Bot mie? întrebă Matt nerăbdător.

El rămăsese în Fell’s Church și luptase alături de doamna Flowers împotriva fo‘&««tf-ior, în vreme ce prietenii iui călătoriseră în Dimensiunea întunecată, și în ttinpul cât fuseseră

tovarăși de arme se obișnuise cu ,h», uțiile purtate de doamna Flowers cu tărâmul spirite- lot. Dacă mama doamnei Flowers le întrerupsese discuția, piobabil că avea ceva folositor și important de spus.

— Da, răspunse doamna Flowers, zâmbindu-i. Da, într-adevăr, Mama a fost de mare ajutor.

Fața ei deveni serioasă pe când își rotea privirile în jurul mesei.

— Mama a putut să perceapă lucrul care a luat spin tul lui Bonnie. Odată ce a intrat in casă, a reușit sA I observe, deși ea însăși a fost incapabilă să lupte împu triva lui. E foarte supărată că nu a putut s-o salveze p« Bonnie. Ține foarte mult la ea.

— Bonnie o să fie bine? întrebă Matt, acoperindu i pe ceilalți, care întrebaseră „Deci, ce e?" și „Așadar, e un demon sau altceva, nu o vrajă?"

Doamna Flowers se uită mai întâi la Matt.

— ^posibil să o putem salva pe Bonnie. Cu siguranța, vom încerca. Dar va trebui să înfrângem lucrul care »♦ luat-o. Iar voi, ceilalți, sunteți încă în mare pericol. S» uită la fiecare pe rând. E o fantomă, spuse ea.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce-i o fantomă? întrebă Elena. Adică, o stafie?

— Desigur, o fantomă, spuse încet Stefan, clătinau» I din cap ca și cum nu-și dădea seama cum de nu se gât» dise la asta mai devreme. A existat un oraș în Italia <h care am auzit, cu mulți ani în urmă, unde se spune»» că o fantomă pândea pe străzile din Umbria. Nu era »» stafie, ci o creatură născută din emoții puternice. Se p<» vestea că un om fusese atât de furios pe iubita lui nene dincioasă, încât îi omorâse pe ea și pe curtezanul ei, apnl

«r sinucisese. Iar acțiunile astea declanșaseră ceva, o crea- iută alcătuită din emoțiile lor. Unul câte unul, oamenii care locuiau în preajmă înnebuniseră. Au făcut niște lu- «i uri cumplite, spuse Stefan, părând profund zguduit.

Cu asta ne confruntăm? Un soi de demon creat «lin furie care«i va face pe oameni să-și piardă mințile? întrebă Elena, întorcându-se către doamna Flowers cu o privire imploratoare. Pentru că, sincer, eu cred că orașul Asta a avut parte din plin de așa ceva.

Nu se poate întâmpla din nou, spuse Matt.

Și el se uita la doamna Flowers. Ea era singura care

văzuse alături de el Fell’s Church în pragul distrugerii tonic. Ceilalți fuseseră aici la început, sigur, dar când Iuti urile se înrăutățiseră cu adevărat, fetele și vampirii se aflaseră în Dimensiunea întunecată, purtându-și propriile bătălii pentru a îndrepta lucrurile.

I toamna Flowers îi întâlni privirea și dădu din cap cu hotărâre, ca și cum făcea o promisiune.

N-o să se întâmple, spuse. Stefan, ceea ce descrii tu era probabil o fantomă a furiei, dar relatarea pe care ai auzit-o cu privire la ceea ce se întâmplase nu pare foarte exactă. Mama spune că fantomele se hrănesc cu emoții la hi cum fac vampirii cu sânge. Cu cât este mai puternică i > emoție, cu atât sunt mai bine hrănite și mai active. Sunt ai rase către oameni sau comunități care au deja aceste emoții puternice, și creează aproape o buclă de iccd-hack, încurajând și alimentând gânduri care să facă emoțiile mai puternice, astfel încât ele să poată continua să se hrănească. Sunt foarte puternice din punct de ve-dere psihic, dar pot supraviețui doar atâta timp cât victimele lor continuă să le hrănească.

Elena asculta cu atenție.

— Dar ce-i cu Bonnie? Se uită la Stefan. In orașul ăsta din Umbria, oamenii intrau în comă din cauza fantomelor?

Stefan clătină din cap.

— N-am auzit de-așa ceva, spuse el. Poate că aic i intră în scenă Caleb.

— O s-o sun pe Celia, spuse Alaric. Asta o să restrângă aria cercetărilor sale. Dacă există cineva care arc materiale despre chestia asta, atunci e dr. Beitram.

— A putut mama dumneavoastră să-și dea seama ce fel de fantomă e? o întrebă Stefan pe doamna Flowers, Dacă am ști cu ce fel de emoție se hrănește, am putea să-i oprim alimentarea.

— Nu știa, răspunse ea. Și nici nu știe cum poate fi înfrântă o fantomă. Și mai e un lucru de care ar trebui să ținem seama: Bonnie are foarte multă putere psihică pn >• prie. Dacă fantoma a luat-o, probabil că se hrănește cu asta.

Matt dădu din cap, urmându-i șirul gândurilor.

— Și dacă așa e, încheie el pe un ton sumbru, atun« i creatura asta nu va face decât să devină mai puternică mai periculoasă.

26

Ziua se scurse cu multe cercetări, dar cu prea puține rezultate încurajatoare, iar Elena se simțea tot mai îngrijorată pentru prietena ei aflată în romă. Când se lăsă seara și mătușa Judith sună ca să afle (iară familia Elenei avea să o mai vadă în acea zi, sorta» sri ă deja primul sac, iar Alaric frunzărise ceea ce părea xă fie cel de-al treilea carnet de însemnări al lui Caleb în < are ținea evidența experimentelor lui magice, bombănind întruna despre scrisul îngrozitor al lui Caleb.

hiena se încrunta în vreme ce frunzărea un alt teanc de hârtii. Uitându-se pe poze și tăieturi din ziare, se eonii itnașe că Celia nu se numărase printre victimele pre- (onizate ale lui Caleb. Dacă fantoma o alesese pe ea prima, asta trebuia să fie pentru că avea din plin o anumită emoție, cea cu care se hrănea fantoma.

— Răutatea, sugeră Meredith, dar avu grijă să nu fie auzită de Alaric.

Tăieturile și paginile xeroxate arătau de asemenea cât de obsedat era Caleb de dispariția lui Tyler, și că avea evidențe și amintiri din două timpuri diferite ale aceleiași perioade — unul când Fell’s Ghurch se dezintegra și Elena Gilbert era moartă, și unul când totul fusese grozav, mulțumesc de întrebare în micul orășel din Virginia, inclusiv continuarea domniei fetei cu păr de aur din ultimul an de liceu, Elena. In afară de propriile amintiri duble ale lui Caleb, care acopereau doar perioada verii, se părea că Tyler vorbise cu el la telefon în toamna și iama precedente despre evenimentele misterioase legate de moartea domnului Tanner și tot ce urmase. Deși din notele lui Caleb nu reieșea că Tyler îi pomenise de propria lui transformare în vârcolac și de conspirația lui cu Klaus, ei doar de suspiciunea lui tot mai mare în ceea ce*l privea pe Stefan.

— Tyler, gemu Elena. Deși a plecat de mult de aici, tot mai reușește să creeze probleme.

Până acum, tot ce găsise Alaric în caiet le confirma convingerea lor despre Caleb că folosea magia și că avea de gând să-și folosească puterea magică pentru a se răzbuna pe ei și în același timp pentru a încerca să-l localizeze pe Tyler. Dar nu spunea nimic despre felul în care invocase fantoma.

Și deși Aiaric îi arătase doamnei Flowers orice însemnare, incantație sau desen, încă nu reușiseră să descopere ce fel de vrajă folosise Caleb sau care era rostul trandafirilor.

Stefan o conduse pe Elena acasă pentru cină, apoi se întoarse să-i ajute pe ceilalți. Voise să rămână cu Elena, dar ea era sigură că mătușa ei n-o să fie prea încântată de un musafir de ultim minut ia cină.

În clipa în care Elena intră în casă, simți urma prezenței lui Damon și își aduse aminte cum, doar cu câteva ore în urmă, stătuseră în camera ei îmbrățișați. în u >t timpul cinei, în vreme ce îi spunea o poveste de cul- i are lui Margaret, și apoi în vreme ce vorbea cu Mere- dith la telefon pentru a vedea ce progrese mai făcuseră «eilaiți, se gândise cu dor la el, întrebându-se dacă îl putea vedea în acea noapte. Iar asta declanșă un sentiment de vinovăție pentru Stefan și Bonnie. Era atât de egoistă, ascunzându-i lui Stefan întoarcerea fratelui lui p gândindu-se la ea însăși, când Bonnie era în pericol, întregul ciclu era epuizant, dar tot nu-și putea stăpâni bucuria că Damon era în viață.

Singură în camera ei în cele din urmă, Elena își trecu peria prin părul auriu mătăsos și își puse cămașa de noapte simplă și răcoroasă pe care o purtase și cu o noapte în urmă. Era cald și umed afară, și prin fereastră auzea greierii țârâind agitați. Stelele străluceau și semiluna plutea deasupra copacilor. Strigă „noapte bună” către mătușa Judith și Robert și se sui în pat, umflând pernele din jurul ei.

Bănuia oarecum că o să fie o așteptare lungă. Lut Damon îi plăcea s-o necăjească și îi mai plăcea și să-și facă o intrare spectaculoasă, așa că probabil avea sA aștepte până era convins că ea doarme și apoi o xA pătrundă în camera ei. Dar abia stinsese lumina când <» fâșie de întuneric păru să se desprindă din noaptea de afară. Se auzi un pas ușor pe podea, și apoi salteaua ei gemu când Damon se instală la picioarele patului.

— Bună, iubire, spuse el încet.

— Bună, îi răspunse ea, zâmbindu-i.

Ochii lui negri scânteiau din umbre și Elena, în ciud.» a tot, se simți deodată învăluită în căldură și fericire.

— Gare-s ultimele vești? întrebă el. Am văzut o mat e vânzoleală la pensiune. I-a pus ceva pe jar pe prietenii tăi?

Ca de obicei, tonul lui era sarcastic, dar privirea îi ei a intensă și Elena știu că era îngrijorat.

— Dacă mă lași să le spun și celorlalți că ești în viața, ai putea fi cu noi și atunci ai ști direct de la sursă toî < < se întâmplă, îl necăji ea, dar pe urmă expresia ei deveni serioasă. Damon, avem nevoie de ajutorul tău. S-a în tâmplat ceva îngrozitor.

Îi spuse despre Bonnie și despre ce descoperiseră in magazia din grădina familiei Smallwood.

Ochii lui Damon se aprinseră.

O fantomă a luat păsăruica roșcată?

Asta a spus mama doamnei Flowers, răspunse

Fie na. Stefan ne-a povestit despre o fantomă a furiei de

are auzise în Italia.

Damon scoase un mic pfui!

Mi-aduc aminte de ea. La vremea aia a fost ceva

amuzant, dar nu semăna deloc cu ceea ce descrii tu.

ann explică teoria asta a lui Stefan faptul că Bonnie a tmt luată? Sau apariția numelor când cineva este în primejdie?

Dar e și teoria doamnei Flowers, spuse Elena indignată. Sau a mamei ei, cred. Și e singura care are o logică.

Simțea cum Damon o mângâia pe braț cu cea mai nțoară atingere posibilă, și senzația era plăcută. Părul de pe brațe i se ridică și ea se înfioră de plăcere, fără să vrea. buclează, gândi ea cu asprime. Asta e o treabă serioasă. își nasc brațul departe de mâna lui Damon.

Damon spuse, pe un ton lenevos și amuzat:

Ei, nu le pot învinui pe vrăjitoarea bătrână și stafia

de maică-sa. Oamenii rămân de obicei în propria lor dimensiune; ei află doar o infimă parte din ceea ce se în- țiplă, chiar și cei mai cu har dintre ei. Dar dacă Stefan

ui ii purtat ca orice vampir care se respectă și nu ar fi în-

en al deloc să fie om, ar fi înțeles mai bine toată situația. \h i măcar n-a călătorit în Dimensiunea întunecată, cu

m epția situațiilor când a fost târât acolo ca să zacă într-o celulă sau ca s-o salveze pe Bonnie. Poate că dacă ar ft făcut-o, ar înțelege ce se întâmplă acum și ar putea să-și protejeze mai bine oamenii lui de companie.

Elena se zbârli.

— Oameni de companie? Ca în „animale de companie”? Și eu sunt unul dintre ei.

Damon chicoti și Elena își dădu seama că o spusese dinadins, ca să o necăjească.

— Un animal de companie? Tu, prințesă? Niciodată. Un tigru, poate. Ceva sălbatic și periculos.

Elena își dădu ochii peste cap. Apoi realiză brusc implicația cuvintelor lui Damon.

— Stai puțin, vrei să zici că asta nu e o fantomă? Și că tu știi ce e de fapt? E ceva care vine din Dimensiunea întunecată?

Damon se trase din nou mai aproape de ea.

— Ai vrea să știi ce știu eu? spuse el, și vocea lui suna ca o mângâiere. Sunt o mulțime de lucruri pe care ți le-aș putea spune.

— Damon, spuse Elena hotărâtă. Încetează cu flirtul și fii atent. E important. Dacă știi ceva, te rog, spune-mi. Dacă nu știi, te rog, nu te mai juca așa cu mine. E în joc viața lui Bonnie. Și suntem cu toții în pc ricol. Și tu ești în pericol, Damon. Nu uita, numele tău a fost și el scris, și nu știm cu siguranță dacă lucrul caic s-a întâmplat pe Luna întunecată a fost atacul asupra hi pe care îl anunța scrisul.

— Sunț prea îngrijorat, spuse Damon, flutu- rându-și o mână cu un aer disprețuitor. E nevoie de ceva mai mult de o fantomă ca să-mi facă rău, prințesă. Dar, //a, știu puțin mai mult decât știe Stefan. Ii întoarse mâna și îi trasă liniile din palmă cu degetele lui reci. E o fantomă, spuse. Dar nu e la fel precum cea din Italia, cu muit timp în urmă. Ți-aduci aminte de Klaus, că era din- tre Cei Vechi, Cei Originari? Nu fusese creat așa cum fuseserăm eu și Stefan și Katherine; el nu a fost niciodată om. Vampirii precum Klaus ne consideră pe noi, vampirii care la început am fost oameni, doar niște corciturі fără putere. El era mult mai puternic decât noi și mult mai greu de ucis. Și fantomele sunt de mai multe feluri, f antomele care se nasc din emoțiile omenești de pe Pământ sunt capabile să crească și să fie stimulate de aceste emoții cu care se hrănesc. Dar ele nu prea au o conștiință proprie și niciodată nu devin prea puternice. Sunt doar niște paraziți. Dacă nu mai au acces la emoțiile de care au nevoie pentru a supraviețui, dispar destul de repede.

Elena se încruntă.

— Dar tu crezi că e vorba de un alt fel de fantomă, mai puternic? zise ea. De ce? Ce ți-a zis Sage?

Damon o bătu ușor pe mână cu un deget în vreme ce număra.

— Unu: numele. Asta depășește puterea unei fantome obișnuite. Doi: a luat-o pe Bonnie. O fantomă

normală n-ar fi în stare să facă așa ceva și n-ar obține nimic din asta dacă ar face-o. Dar o fantomă Originară poate să-i fure spiritul și să-l ducă în Dimensiunea întunecată. Poate să-i sece forța vitală și emoțiile pentru a deveni ea însăși mai puternică.

— Stai puțin! exclamă Elena, alarmată. Bonnie s-a întors în Dimensiunea întunecată? Acolo i se poate întâmpla orice! Ar putea deveni din nou sclavă!

Lacrimile i se iviră în colțul ochilor când se gândi cum erau tratați oamenii în Dimensiunea întunecată.

Damon o strânse de mână.

— Nu, nu-ți face griji pentru ea. E acolo doar cu spiritul — fantoma o ține probabil într-un soi de celulă; o vrea în siguranță. Cred că lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla e să se plictisească. Damon se încruntă. Dar o să-i stoarcă forța vitală și asta o s-o slăbească în cele din urmă.

— Tu crezi că să se plictisească e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla... oh, cel puțin până îi stoarce toată forța vitală? Asta nu e bine, Damon. Trebuie să <» aiutăm. Elena se gândi puțin. Deci fantomele trăiesc în Dimensiunea întunecată?

Damon ezită.

— Nu de la început. Fantomele Originare au fost exilate pe Luna întunecată de către Gardiene.

— Unde ai murit tu.

— Da, spuse Damon pe un ton caustic. Apoi îi frecă dosul mâinii ca o scuză tăcută pentru tonul lui. Fanto- mele Originare sunt ținute într-un soi de temniță pe Luna întunecată, și abia așteaptă o șansă să iasă de acolo. La fel ca un djinn într-o sticlă. Dacă ar sparge ceva pereții temniței, scopul lor suprem ar fi să ajungă pe Pământ pentru a se hrăni cu emoțiile omenești. După ce ("opacul Lunii a fost distrus, Sage a spus că lucrurile s-au schimbat, ceea ar avea logică dacă o fantomă Originară a reușit să scape atunci când lucrurile s-au mișcat după distrugere.

— Dar de ce să vină tocmai pe Pământ? întrebă Elena. în Dimensiunea întunecată sunt top demonii și vampirii ăia.

Îl văzu pe Damon zâmbind în întuneric.

— Bănuiesc că emoțiile umane sunt mult mai deli- • toase. La fel cum e sângele omenesc. Și nu există sufi- rtenți oameni în Dimensiunea întunecată care să ofere o masă cu adevărat bună.

Pe Pământ sunt atâția oameni, încât o fantomă Originară poate pur și simplu să se îmbuibe cu emoții și să devină tot mai puternică.

Așadar a venit după noi de pe Luna întunecată? mu (*bă Elena.

Probabil că a urcat cu voi atunci când v-ați întors pe Pământ. Probabil că voia să ajungă cât mai departe posibil de temnița ei, așa că o deschidere între dimensiuni trebuie să-i fi părut irezistibilă.

— Și a fost eliberată din temniță atunci când mi-am folosit eu Aripile Distrugerii și am aruncat în aer luna?

Damon ridică din umeri.

— Asta pare să fie cea mai probabilă explicație.

Elena simți cum i se strânge inima.

— Deci Bonnie a avut dreptate în viziunea ei. Eu am adus asta. E vina mea.

El îi dădu părul deoparte și o sărută pe gât.

— Nu te gândi așa, spuse Damon. Cum ai fi putut s-o oprești? Nici nu știai. Și sunt recunoscător că ai folosit Aripile Distrugerii: în definitiv, asta m-a salvat. Ceea ce e important acum e să înfrângem fantoma. Trebuie să o trimitem înapoi înainte să devină prea puternică. Dacă prinde rădăcini aici, poate să înceapă să influențeze tot mai mulți oameni. întreaga lume ar putea fi în pericol.

Aproape fără să-și dea seama, Elena își arcui gâtul într-o parte pentru ca Damon să poată ajunge mai bine, și el trasă încet cu buzele vena de pe latura gâtului ei înainte ca ea să realizeze ce făceau și să-l împingă deoparte.

— Dar tot nu înțeleg, spuse ea. De ce să ne spună pe cine are de gând să atace în continuare? De ce ne divulgă numele?

— Oh, nu face asta de bunăvoie, spuse Damon și o sărută pe umăr. Chiar și cea mai puternică fantomă trebuie să respecte regulile. Face parte din vraja pe care au aruncat-o Gardienele asupra fantomelor Originare, când c-au exilat pe Luna întunecată. O precauție în caz că î Iriginarele ar scăpa vreodată. în felul acesta, prada lor •tic că ele vin și încearcă să le reziste.

— Gardienele au întemnițat-o, spuse Elena. Or să ne tjute să o trimitem înapoi?

Nu știu, răspunse scurt Damon. Dar nu le-aș în- rcba dacă pot să evit asta. Nu am încredere în ele, tu ai?

Elena se gândi la eficiența rece a Gardienelor, la felul ii (are ignoraseră moartea lui Damon ca fiind irele- ,-antă. La felul în care provocaseră moartea părinților ei.

Nu, spuse ea, înfiorându«se. Hai să le lăsăm deo- »ai te dacă putem.

O s-o înfrângem chiar noi, Elena, spuse Damon, și t mângâie obrazul cu mâna.

Încetează, spuse Elena. Trebuie să ne concentrăm. Damon își trase mâna și rămase pe gânduri.

Spune-mi despre micii noștri prieteni. Au fost în* • udați? S-au certat? S-au purtat într-un fel neobișnuit wtitru ei?

Da, spuse imediat Elena. Toată lumea s-a purtat tiidat. Nu pot să spun exact cum, dar totul a fost aiurea Ir când ne-am întors.

1 lamon încuviință din cap.

Pentru că a venit probabil cu voi, e logic să vă aleagă m v< >i și pe cei care au legătură cu voi ca prime victime.

Dar cum o oprim? întrebă Elena. Ce spun poveștile »r i are le-ai auzit despre fantomele Originare despre cum pot fi capturate din nou odată ce au scăpat din temnița lor?

Damon oftă și umerii i se lăsară puțin.

— Nimic, răspunse. Nu mai știu nimic în pius. Va trebui să mă întorc în Dimensiunea întunecată și să văd ce pot să aflu sau dacă pot lupta împotriva fantomei de acoh >.

Elena se crispă.

— E prea periculos, Damon, spuse.

Damon chicoti, un sunet sec în întuneric, și Elena îi simți degetele trecându-i prin păr, netezind șuvițele mătăsoase, apoi răsucindu-le și trăgând ușor de ele.

— Nu și pentru mine, spuse. Dimensiunea întunecat A e un loc grozav pentru vampiri.

— Doar că tu ai murit acolo, îi aminti Elena. Damon, te rog. Nu suport să te mai pierd o dată.

Mâna lui Damon se opri, iar în clipa următoare el •» săruta ușor, ridicând cealaltă mână pentru a-i ating» gâtul.

— Elena, spuse el, întrerupând fără tragere de inimA sărutul, n-ai să mă pierzi.

— Trebuie să mai existe și o altă cale, insistă ea.

— Ei bine, atunci ar fi bine să o găsim, și asta reped». răspunse Damon încruntat. Altfel, întreaga lume va fi in primejdie.

Damon era plin de Elena. Parfumul ei dulce și îmbătăh u îi stăruia în nări, bătăile ritmice ale inimii ei îi vibrau in urechi, mătasea părului și moliciunea ca de satin a pielii ri îi mângâiau degetele. Voia să o sărute, să o țină în brațe, să-și cufunde colții în ea și să soarbă nectarul amețitor al sângelui ei, acel sânge plin de viață al cărui gust nu semăna cu al nimănui.

Dar ea îi ceruse să plece, deși el știa că nu voia cu adevărat să-l vadă plecând.

Nu spusese că era din cauza frățiorului lui că îl respingea, dar el oricum știa. Stefan, întotdeauna era vorba de Stefan.

Când o părăsi, se transformă cu grație din nou într-o i toară mare și întunecată și zbură de la fereastra camele i ei în gutuiul de alături. Acolo, își strânse aripile și se inulă de pe un picior pe altui, așezându-se mai bine ca •»-o privească. O simțea prin fereastră, încordată la început, cu gândurile învârtejite, dar curând pulsul ei încetini, răsuflarea îi deveni mai adâncă, și el știu că hiena adormise. Avea să stea acolo și s-o păzească.

Nu exista nici o îndoială: trebuia să o salveze. Dacă hiena voia un cavaler în armură strălucitoare, cineva • .ue să o apere într-un fel plin de noblețe, Damon putea •» A i) facă. De ce să se bucure molâul de Stefan de toată tțhtria?

Dar Damon nu știa prea bine ce urma. In ciuda «ttgă minților Elenei de a nu pleca, întoarcerea în Dimensiunea întunecată părea pasul următor logic în lupta împotriva acestei fantome. Dar cum să ajungă acolo? Nu existau căi ușoare. Nu avea timp să călătorească din nou până la una din porți, și nici nu voia să o părăsească pe Elena suficient de mult timp pentru a ajunge acolo. Și nu se putea aștepta să găsească din nou, din întâmplare, ceva la fel de folositor ca o minge-stea.

Plus că, dacă ajungea acolo, să se afle în Dimensiu nea întunecată era acum foarte periculos pentru el. Nn credea despre Gardiene că prinseseră de veste că revenise din morți, și nu știa cum ar putea reacționa când aflau. Gardienelor nu le păsa prea mult de vampiri și le plăcea ca lucrurile să rămână așa cum trebuiau să fie. Dovadă, felul în care îi luaseră Puterile Elenei atunci când își îndreptaseră atenția către ea.

Lui Damon îi căzură umerii și își umflă iritat penele cu reflexe irizante. Trebuia să existe o altă cale.

Sub el se auzi un foșnet aproape imperceptibil. Dna» niște urechi sensibile de vampir l-ar fi putut auzi, căci era atât de

prudent, dar Damon îl prinse. Deveni brusc atent și se uită în jur încordat. Nimeni nu avea să ajungă la prințesa lui.

Oh! Damon se relaxa din nou și pocni din cioc enei vat. Sttfan. Lângă copac se vedea silueta întunecată a frățiorului său, cu capul dat pe spate, privind devotai către fereastra întunecată a Elenei. Sigur că era aici, stând de strajă pentru a o apăra de toate ororile nopții.

Și în acea clipă, Damon știu ce trebuia să facă: dacă voia să afle mai multe despre fantomă, va trebui să se lase în voia ei.

Închise ochii, lăsând toate gândurile negative pe care le avusese vreodată pentru Stefan să îl inunde. Cum Stefan luase întotdeauna tot ce voise Damon, cum furase, dacă fusese nevoie.

Blestemat fie Stefan, își spuse cu amărăciune. Dacă f ratele lui n-ar fi venit înaintea lui în oraș, Damon ar fi avut o șansă să o facă pe Elena să se îndrăgostească de ei primul, să fie el cel care primea acea privire plină de devotament din ochii Elenei atunci când ea se uita la Stefan.

În schimb, iată-1 aici, pe locul al doilea. Nici pentru Katherine el nu fusese de ajuns; ea îl voise și pe fratele lui. Elena, un tigru față de pisicuța care fusese Katherine, ar fi fost tovarășa perfectă pentru Damon. Fru- moașă, puternică, șireată, capabilă de o iubire profundă, ei doi ar fi domnit împreună asupra întunericului.

Dar ea se îndrăgostise de lașul și molâul de frățior. < ihearele lui Damon se înfipseră cu putere în creanga pe «are stătea.

Nu e trist, spuse o voce calmă lângă el, cum încerci ți iar încerci, dar nu ești niciodată de-ajuns pentru femeile pe care le iubești?

Un fuior rece de ceață îi atinse aripa. Damon se îndreptă și se uită înjur. O negură întunecată se răsucea în jurul gutuiului, exact în dreptul lui Damon. Jos, Stefan stătea liniștit, fără să vadă nimic- Ceața venise doar pentru Damon.

Zâmbind în sinea lui, Damon simți cum ceața îl învăluie, și apoi totul deveni doar întuneric.

Dimineața următoare era din nou una fierbinte. Aerul era atât de încărcat și umed, încât simpla plimbare pe străzi era neplăcută, ca și cum ir-ar fi pocnit un prosop cald și ud. Chiar și în mașina cu ars condiționat, Elena își simțea părul de obicei neted hhTețindu-i-se de la umiditate.

Stefan apăruse acasă la ea imediat după micul dejun, «Ir < lata asta cu o listă cu plante medicinale și tot felul de t >1 șirete magice pe care doamna Flowers voia ca ei să le ta din oraș pentru alte vrăji de protecție.

in vreme ce mergeau, Elena se uită pe fereastră 1a ca- irlr albe îngrijite și la gazonul bine tuns din zona rezidențială, care erau treptat înlocuite de clădirile de « Ai .linidă și vitrinele aranjate cu bun-gust din cartierul »nmercial aflat în centrul orașului.

Stefan parcă pe strada principală, în fața unei cafe- nele cochete unde băuseră cappuccino împreună în toamna trecută, la scurt timp după ce ea aflase ce era el. Așezați la una din mesele micuțe, Stefan îi spusese cum se face un cappuccino tradițional, și asta îl dusese cu gândul la marile petreceri din vremea tinereții lui din timpul Renașterii: supe aromate presărate cu semințe de rodie, came friptă stropită cu apă de trandafiri, aluaturi cu flori de soc și castane. Nenumărate feluri de mâncăruri grele, dulci, bogat condimentate, pe care un italian de azi nu le-ar recunoaște niciodată ca făcând parte din bucătăria țării lui.

Elena fusese uimită să descopere cât de diferită era lumea atunci când Stefan mâncase ultima dată hrană pentru oameni. Menționase în treacăt că, atunci când era el adolescent, tocmai ajunseseră la modă furculițele și că tatăl lui își bătuse joc de ele numindu-le un capriciu de filfizon. înainte să vină Katherine și să aducă în casa lor o influență modernă și elegantă, mâncaseră doar cu linguri și cuțite ascuțite cu care tăiau mâncarea.

— Era totuși elegant, spusese el, râzând de expresia de pe fața ei. Aveam cu toții niște maniere alese la masă. Aproape că nici n-ai fi observat.

Atunci, Elena crezuse că felul în care se deosebea el dr băieții pe care îi cunoscuse ea — dimensiunile istoriei la care fusese martor — era romantic.

Acum... ei bine, acum nu știa ce mai credea.

— Cred că aici e, spuse Stefan, luând-o de mână și aducând-o din nou în prezent. Doamna Flowers a spus că s-a deschis un nou magazin New Age și că ar trebui să aibă cea mai mare parte a lucrurilor de care avem noi nevoie.

Magazinul se numea Spirit și Suflet, și era mic, dar pulsa de viață, plin de cristale și figurine cu unicorni, cărți de tarot și plase de vise. Totul era pictat în nuanțe de purpuriu și argintiu, și pânze mătăsoase care atârnau pe pereți se mișcau în adierea produsă de un mic aparat de aer condiționat așezat pe pervaz. Aparatul nu era însă suficient de puternic pentru a reduce căldura intensă a zilei, și femeia micuță, ca o pasăre, cu păr lung și creț și mărgele zornăitoare care apăru din fundul magazinului părea obosită și transpirată.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse ea cu o voce joasă, muzicală, pe care Elena bănuia că o adaptase pentru a se potrivi cu atmosfera magazinului.

Stefan scoase hârtiuța acoperită cu scrisul îmbârligat al doamnei Flowers și o privi lung. Fie că aveai sau nu ochi de vampiri, să descifrezi scrisul doamnei Flowers era o adevărată provocare.

Oh, Stefan! Era sincer, și dulce, și nobil. Sufletul lui de poet se oglindea în ochii aceia verzi minunați. Elena nu tegreta că îl iubea pe Stefan. Dar uneori își dorea în taină tă-1 fi găsit pe Stefan într-o formă mai puțin complicată, < a sufletul și inteligența, iubirea și pasiunea, sofisticarea și blândețea să fi fost cumva posibile în forma unui băiat adevărat de optsprezece ani; ca el să fi fost ceea ce prelinsese că era atunci când se cunoscuseră: misterios, străin, dar o ființă omenească.

— Aveți ceva fMcut din hematit? întreba el acum. Bijuterii sau poate un bibelou? Și tămâie cu... Se încruntă privind hârtia. Nalbă în ea? E bine ce-am spus, nalbă?

— Sigur, spuse proprietara magazinului, entuziastă. Nalba e bună pentru protecție și securitate. Și miroase grozav. Aici sunt diferite tipuri de tămâie.

Stefan o urmă în adâncul magazinului, dar Elena rămase lângă ușă. Se simțea epuizată, deși ziua abia începuse.

Lângă vitrină era un stativ cu haine, și ea trecu distrată cu mâinile printre ele, mișcând umerașele înainte și înapoi. Văzu o tunică subțire roz, pe care erau prinse bucățele mici de oglindă,

puțin cam hippy dar nostimă. Lui Bonnie i-ar plăcea asia, își spuse automat Elena, apoi se crispă.

Prin vitrină, zări o față cunoscută și se întoarse, uitând de tunica pe care o ținea în mână.

Căută în minte un nume. Tom Parker, ăsta era. Ieșise de câteva ori cu el când era într-a noua, înainte ca ea și Matt să devină o pereche. Părea să fi trecut mult mai mult de atunci decât doar un an și jumătate. Tom fusese un băiat plăcut și destul de chipeș, iar întâlnirile cu el îi plăcuseră, dar nu simțise acea scânteie între ei și, așa cum spusese Meredith, „exersase prinderea și eliberarea" cu ei, „lăsându-1 liber să înoate din nou în apele întâlnirilor".

Dar el fusese înnebunit după ea. Chiar și după ce îl „eliberase", rămăsese să se învârtească pe lângă ea, privind-o cu ochi de cățeluș amărât, implorând-o să-l accepte din nou.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ea ar fi simțit ceva pentru Tom, n-ar fi fost mult mai simplă viața ei?

Îl urmări cu privirea pe Tom. Mergea agale pe stradă, zâmbind, mână în mână cu Melissa Peterson, fata cu « are începuse să iasă spre sfârșitul anului trecut. Tom era înalt, și își aplecă spre Melissa capul ciufulit ca să audă ce spunea ea. Își zâmbiră unul altuia, și el își ridică mâna liberă pentru a o trage ușor, jucăuș, de părul ei lung. Păreau fericiți împreună.

Ei, bravo lori Era ușor să fie fericiți când erau îndrăgostiți într-un fel necomplicat, când cel mai greu lucru din viața lor era să-și petreacă vara cu prietenii înainte de a pleca la facultate. Era ușor să fie fericiți când nici măcar nu-și puteau aminti de haosul în care se aflase orașul lor înainte ca Elena să-i salveze. Nici măcar nu simțeau recunoștință. Erau mult prea norocoși: nu știau nimic de întunericul care pândea în preajma vieților lor sigure, pline de lumină.

Elena simți cum i se strânge stomacul. Vampiri, demoni, fantome, iubiri nefericite. De ce trebuia să fie ea < ca care se confrunta cu toate astea?

Ascultă pentru o clipă. Stefan continua să discute cu vânzătoarea, și îl auzi întrebând îngrijorat:

— Dar or să aibă același efect și rămurelele de scoruș? — și pe femeie murmurând ceva pe un ton liniștitor.

Prin urmare, avea să fie ocupat o vreme. Nu rezolvase decât o treime din lunga listă pe care le-o dăduse doamna Flowers.

Elena puse cămașa la loc pe stativ și ieși din magazin.

Având grijă să nu fie observată de cuplul aflat pe cea- laltă parte a străzii, îi urmări de la distanță, privind-o mai bine pe Marissa. Era slabă, cu pistrui și un nas mic și câm. Destul de drăguță, presupuse Elena, cu păr negru, lung și drept, și o gură mare, dar nu frapantă. Nici 1a școală nu se remarcase. Poate în echipa de volei. In anuar. Note bunișoare, dar nu strălucite. Avea prieteni, dar nu era foarte populară. Când și când câte-o întâlnire cu un băiat, dar nu o fată pe care s-o remarce băieții. O slujbă part-time într-un magazin sau poate la bibliotecă. O fată obișnuită. Nimic special.

Și atunci, de ce obișnuita, cu-nimic-speciala Marissa putea să aibă viața asta necomplicată, luminoasă, în vreme ce Elena trecuse prin iad — ad litteram — ca să obțină ceea ce Marissa părea să aibă cu Tom și totuși tot nu reușea s-o aibă?

O adiere de vânt rece atinse pielea Elenei și ea tremură ușor, în ciuda dimineții calde. Ridică privirea.

Fuioare întunecate și reci de negură pluteau în jurul ei, și totuși restul străzii era la fel de însorită cum fusese și ni câteva minute în urmă. Inima Elenei începu să bată cu putere înainte chiar ca propriul ei creier să realizeze ce se întâmplă. Fugi! urlă un glas dinăuntrul ei, dar era prea târziu. Dintr-odată își simți membrele grele ca plumbul.

O voce rece, seacă, vorbi chiar din spatele ei, o voce < are suna într-un fel straniu precum cea iscoditoare din propriul ei cap, cea care îi spunea adevărurile incomode pe care nu voia să le recunoască.

- De ce oare, spunea vocea, tu nu poți iubi decât monștri?

Elena nu se putu forța să se întoarcă.

Sau poate că doar monștrii te pot iubi pe tine cu

adevărat, Elena? continuă vocea, căpătând accente tri- umfătoare. Toți băieții ăia din liceu nu te voiau decât ca pe un trofeu. Iți vedeau părul auriu și ochii albaștri și hâsăturile perfecte și se gândeau cât de bine le va sta cu tine la brațul lor.

Eăcându-și curaj și pregătindu-se pentru a-și înfrunta dușmanul, Elena se răsuci încet. Nu era nimeni acolo, «tar negura se îndesea. O femeie care împingea un căru- i tor trecu pe lângă ea cu o privire placidă. Nu vedea că Elena era înfășurată în propria ei negură? Elena deschise «ura să strige, dar cuvintele îi rămaseră înfipte în gâtlej.

Negura era mai rece acum, și părea aproape solidă, ca p cum o ținea pe Elena în spate. Cu un mare efort de

voință, ea se forță să pășească înainte, dar nu putu decât să ajungă cu pași împiedicați până la o bancă aflată în fața unui magazin din apropiere. Vocea vorbi din nou, șoptindu-i în ureche:

— Băieții ăia nu te-au văzut niciodată. Fete ca Ma- rissa, ca Meredith, pot găsi dragostea și pot fi fericite. Doar monștrii își bat capul să o găsească pe adevărata Elena. Biata, biata Elena, tu n-o să fii niciodată normală, nu-i așa? Nu precum celelalte fete.

Și vocea râse încet, cu răutate.

Negura se strângea mai mult în jurul ei, devenea mai groasă. Acum Elena nu mai putea să vadă restul străzii, nu mai deslușea nimic dincolo de întunecime. încercă să se ridice în picioare, să înainteze câțiva pași, să se elibereze de ceață. Dar nu se putea clinti. Negura era ca o pătură grea care o ținea nemișcată, iar ea n-o putea atinge, nu i se putea împotrivi.

Elena intră în panică, încercă din nou să se ridice în picioare, deschise gura să strige Stefan! Dar negura se în- vârteji în ea, prin ea, pătrunzând, umedă, prin fiecare por. Incapabilă să i se împotrivească sau să strige, Elena se prăbuși.

Încă era îngrozitor de frig.

— Cel puțin de data asta am haine, murmură Damon, lovind cu piciorul o bucată de lemn carbonizat pe când înainta cu greu pe suprafața pustie a Lunii întunecate.

Trebuia să recunoască, locul ăsta începea să-l enerveze. Rătăcea prin peisajul ăsta dezolant de ceea ce i se păreau a fi zile întregi, deși întunericul permanent <îe aici nu îi îngăduia să știe cu siguranță cât timp trecuse.

Când se trezise, Damon presupusese că o s-o găsească pe mica păsăruică roșcată lângă el, dornică să«i primească protecția și compania. Dar se văzuse singur, întins pe pământul gol. Nu tu fantomă, nu tu fată recunoscătoare.

Se încruntă și pipăi cu piciorul o grămadă de cenușă cure putea ascunde un trup, dar nu se miră când găsi doar noroi pe sub cenușă, murdărindu-și și mai mult ghetele negre, odinioară impecabil lustruite. După ce ajunsese aici și începuse să o caute pe Bonnie, se așteptase ca dintr-o clipă în alta să dea peste trupul ei inconștient. Avea în fața ochilor o imagine clară a felu-

lui în care avea să arate, palidă și tăcută în întuneric, cu noroi întărit în buclele ei roșcate. Dar acum începea să lie convins că locul în care o dusese fantoma pe Bonnie nu era aici.

Venise aici ca să fie un erou: să înfrângă fantoma, să mlvvzc fata și în cele din urmă să o salveze pe fata lui. Ce ulwt, gândi, strâmbându-se de propria-i prostie.

Fantoma nu-l adusese acolo unde o ținea pe Bonnie. Singur pe grămada asta de cenușă a lunii, se simțea respins într-un fel ciudat. Nu«l voia fantoma?

O pală bruscă de vânt, puternică, îl lovi din față, și Damon se clătină înapoi câțiva pași, înainte de a-și recăpăta echilibrul. Vântul aduse cu el un sunet: oare era un suspin? Damon își schimbă drumul, băgându-și capul între umeri și îndreptându-se înspre locul de unde i sr părea că venise sunetul.

Apoi îl auzi din nou, un geamăt trist, suspinat, răsunând din spatele lui.

Se întoarse, dar pașii lui erau mai mărunți și mai lipsiți de încredere decât de obicei. Și dacă se înșela și micuța vrăjitoare era rănită și singură undeva pe luna asta pustie?

Îi era cumplit de foame. își trecu limba peste caninii dureroși, și ei se alungiră, tăioși. Gura îi era uscată; își închipui curgerea sângelui dulce, bogat, își închipui viața pulsând pe buzele lui. Geamătul se auzi încă o dată, din stânga lui de data asta, și din nou o coti spre el. Vântul îl lovea în față, rece și umed.

Toate astea erau din vina Elenei.

El era un monstru. Trebuia să fie un monstru, care ia sânge fără să ezite, care omora fără să se gândească sau să-i pese. Dar Elena schimbase toate astea. Il făcuse să-și dorească să o protejeze. Apoi el începuse să aibă grijă de prietenii ei, și în cele din urmă chiar îi salvase orășelul provincial, când orice vampir care se respectă fie ar fi plecat de mult atunci când apăruseră kitsune-le, fie s-ar fi bucurat de distrugere cu sânge cald pe buze.

Făcuse toate lucrurile astea — se schimbase pentru ea — și ea tot nu-1 iubea.

Sau, oricum, nu suficient de mult. Când o sărutase pe gât și o mângâiase pe păr cu o noapte în urmă, la cine se gândea ea? La molâul ăla de Stefan.

— E întotdeauna Stefan, nu-i așa? se auzi o voce rece și limpede în spatele lui.

Damon încremeni, simțind cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafă.

— Orice ai încercat să iei de la el, continuă vocea, tu luptai doar pentru echilibrarea balanței, pentru că adevărul e că el a primit totul, iar tu nu aveai nimic. Tu nu voiai decât ca lucrurile să fie corecte.

Damon se cutremură, dar nu se întoarse în spate. Nimeni nu înțelesese asta niciodată. El nu voia decât ca lu- < rurile să fie corecte.

— Tatăl tău ținea la el mult mai mult decât ținea la line. întotdeauna ai știut asta, continuă vocea. Tu erai i eî mai mare, moștenitorul, dar Stefan era cel pe care-1 iubea tatăl tău. Iar în privința dragostei, întotdeauna ai imt cu doi pași în urma lui Stefan. Katherine deja îl iubea în momentul în care ai cunoscut-o tu; apoi același lucru s-a întâmplat din nou cu Elena. Ele spun că te iubesc, fetele astea ale tale, dar niciodată nu te-au iubit cel mai mult, sau numai pe tine, nici măcar atunci când ie-a dăruit cu totul inima ta.

Damon se cutremură din nou. Simți o lacrimă alune- cându-i pe obraz și, înfuriat, și-o șterse.

— Și tu știi de ce se întâmplă asta, nu-i așa, Damon? spuse mai departe creatura, cu o voce dulceagă. Stefan, Stefan a luat întotdeauna orice ai vrut tu. A primit lucrurile pe care ți le doreai înainte chiar să le vezi, și ție nu ți-a mai lăsat nimic. Elena nu te iubește. Nu te«a iubit niciodată, și nici n-o s-o facă vreodată.

Ceva se frânse în inima lui Damon la cuvintele creaturii, dar imediat se certă singur. Cum îndrăznea fantoma să-1 facă să se îndoiască de dragostea Elenei? Era singurul lucru adevărat pe care îl cunoștea.

O pală de vânt rece făcu să-i fluture hainele lui Damon. Acum nu mai auzea geamătul. Și apoi totul rămase nemișcat.

— Știu ce faci, mârâi Damon. Crezi că mă poți păcăli? Crezi că mă poți întoarce împotriva Elenei?

Din spatele lui se auzi un pas ușor, lipăit.

— Oh, micule vampir, spuse vocea, batjocoritoare.

— O, mică fantomă, replică Damon, imitând tonul creaturii. Habar n-ai tu ce greșeală ai făcut.

Încordându-se pentru a sări, se răsuci, cu caninii alungiți. Dar înainte să se repeadă, niște mâini reci și puternice îl înșfăcară de gât și îl ridicară în aer.

— Ți-aș recomanda și să îngropi niște bucăți de fier în jurul a ceea ce încerci să protejezi, sugeră femeia. în mod tradițional se folosesc potcoavele, dar sunt de ajuns orice obiecte de fier, mai ales ceva rotund sau curb.

Trecuse prin diferite etape de uimire și neîncredere pe măsură ce Stefan încerca să cumpere ceea ce părea a li orice obiect, plantă sau amuletă legată de protecție care se găsea în magazin, iar acum trecuse la polul opus, neștiind ce să-i mai ofere pentru a-i fi de folos.

— Cred că acum am tot ce-mi trebuie, spuse politicos Stefan. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Femeia zâmbi, arătându-și gropițele din obraji, în vreme ce înregistra toate cumpărăturile la casa de marcat din metal, demodată, și el îi răspunse tot cu un zâmbet. Se gândea că reușise să descifreze fiecare obiect de pe lista doamnei Flowers și se simțea destul de mândru < îe sine.

Cineva deschise ușa și intră în magazin și o adiere rece de vânt pătrunse înăuntru, făcând să se miște obiec- lele și pânzele agățate pe pereți.

— Ai simțit, întrebă femeia. Cred că vine furtuna.

Părul ei, prins de vânt, se răsfiră în aer.

Stefan, gata să dea o replică amabilă, rămase pri- vind-o îngrozit. Buclele ei lungi, suspendate în aer pentru o clipă, se răsuceau într-un fir lung, care alcătuia, clar ți șocant, cuvântul Matt.

Dar dacă fantoma găsise o nouă țintă, asta însemna că Elena...

Stefan se răsuci, uitându«se disperat către partea din față a magazinului. Elena nu era acolo.

— Te simți bine? întrebă vânzătoarea, văzându-I pe Stefan cum privește îngrozit înjur.

Ignorând-o, o pomi repede către ușa magazinului, ui- tându-se în toate părțile, pe fiecare culoar și în fiecare colț.

Stefan își lăsă Puterea să se întindă, căutând o urmă a prezenței Elenei. Nimic. Nu era în magazin. Cum de nu o observase plecând?

Își apăsă pumnii pe ochi, până când în spatele pleoa- pelor izbucniră mici steluțe. Era vina lui. Nu se hrănise cu sânge omenesc și puterile lui scădeau simțitor. De ec se lăsase să devină atât de neputincios? Dacă ar fi avut puteri depline, și-ar

fi dat imediat seama că ea plecase, Nu«și putea permite să fie neatent când avea oameni de protejat.

— Te simți bine? întrebă din nou femeia.

Venise după el pe culoarul magazinului, mtinzându-i punga cu lucrurile cumpărate, și acum îl privea ne liniștită.

Stefan luă punga.

— Fata cu care am venit, spuse el repede. Ați văzut unde s-a dus?

— Oh, răspunse femeia, încruntându-se. A ieșit afară când noi ne duceam către secția cu tămâie.

Cu atâta timp în urmăf Până și vânzătoarea o observase pe Elena când plecase.

Stefan dădu scurt din cap în chip de mulțumire înainte să iasă cu pași mari în lumina orbitoare a soarelui. Se uită disperat în stânga și-n dreapta pe Main Street.

Simți un val de ușurare când o zări stând pe o bancă tu fața unei drogherii, câteva magazine mai departe. Dar apoi remarcă poziția ei prăbușită, frumosul ei păr blond . Azându-i moale pe un umăr.

Stefan ajunse lângă ea într-o clipă, fericit să o găsească i expirând cu greu dar regulat, cu pulsul zvâcnind tare. Își pierduse însă cunoștința.

— Elena, spuse el, mângâind-o ușor pe obraz. Elena, m-zește-te! Intoarce-te la mine!

I ia nu se mișcă. El îi scutură brațul ceva mai tare. Elena!

Trupul ei alunecă pe bancă, dar nici răsuflarea, nici hAtaia regulată a inimii nu se schimbară deloc.

Exact la fel ca Bonnie. Fantoma o luase pe Elena, și Stefan simți cum ceva se sfâșie înăuntrul lui. Nu reușise «A<»protejeze, nu reușise să o protejeze pe nici una din- t»r ele.

Stefan strecură ușor o mână sub trupul Elenei, ținân- .lu-i cu grijă capul cu cealaltă mână, și o ridică în brațe.

O strânse lângă ei și, canalizându-și în picioare bruma de Putere rămasă, o luă ia fugă.

Meredith se uită pentru a suta oară la ceas, întrebându-se de ce nu se întorseseră încă Stefan și Elena.

— Nu reușesc să descifrez cuvântul ăsta, se plânse Matt. Zău așa, și eu care crezusem că scrisul meu e urât. Caleb trebuie să fi scris chestiile astea cu ochii închiși.

Își tot trecuse frustrat degetele prin păr, și acum avea niște țepi ciufuliți, iar sub ochi se vedeau urme de cearcăne vineții.

Meredith luă o gură de cafea și întinse mâna. Matt îi dădu caietul pe care îl studia. Descoperiseră că ea se pricepea cel mai bine să descifreze scrisul mărunt și ascuțit al lui Caleb.

— Cred că ăsta e un O, spuse ea. Există vreun cuvânt dextrogir?

— Da, răspunse Alaric, îndreptându-se pe scaun. înseamnă în direcția acelor ceasornicului. Reprezintâ mișcarea energiei spirituale în forme fizice. Ar putea sil fie ceva acolo. Pot să văd?

Meredith îi întinse caietul. O dureau ochii și își simțea mușchii înțepeniți după ce stătuse toată dimineața pe scaun trecând prin caietele, tăieturile din ziare și pozei» lui Caleb. Își mișcă umerii și se întinse.

— Nu, spuse Alaric după câteva minute de citit. Nu-i nimic de folos. E doar ceva despre cum se face un cerc magic.

Meredith voia să-i răspundă când Stefan apăru în ușă, paiid și cu o privire disperată, ducând-o în brațe pe Elena, inconștientă. Meredith scăpă din mână ceașca de cafea.

— Stefan! strigă ea, uitându-se ia el îngrozită. Ce s-a-ntâmplat?

— Fantoma a prins-o, spuse Stefan cu o voce răgușită. Nu știu cum.

Meredith simți că se prăbușește.

— Oh, nu, oh, nu, se auzi spunând cu o vocea abia auzită, șocată. Nu și Elena.

Matt se ridică în picioare, cu chipul furios.

— De ce n-ai oprit-o? spuse el pe un ton acuzator.

— N-avem vreme de-așa ceva, răspunse Stefan cu o voce rece, și trecu cu pași mari pe lângă ei, îndrep- îându-se spre scară și strângând-o protector ia piept pe Elena.

Intr-o înțelegere tacită, Matt, Alaric și Meredith îl urmară sus în camera unde Bonnie zăcea dormind.

Doamna Flowers tricota Ia căpătâiul ei, și gura ei se deschise într-un O îngrozit când văzu ce ducea Stefan în luațe. Stefan o așează cu grijă pe Elena pe cealaltă parte »t patului dublu, alături de trupul micuț și palid al lui hnnnie.

— îmi pare rău, spuse încet Matt. N-ar fi trebuit să dau vina pe tine. Dar... ce s-a-ntâmplat?

Stefan doar ridică din umeri, cu o privire îndurerată.

Meredith simți cum i se strânge inima văzându-și cele mai bune prietene zăcând la fel ca niște păpuși de cârpă. Erau atât de nemișcate! Chiar și când dormea, Elena fusese întotdeauna mai mobilă, mai expresivă de-atât. Petrecuseră o mie de nopți împreună, încă de când erau micuțe, și Meredith o văzuse pe Elena zâmbind în somn, învârtindu-se în pături, băgându-și fața în perne. Acum, căldura roz și aurie și crem emanată de Elena părea ștearsă și rece.

Iar Bonnie, Bonnie care era atât de plină de viață și fără astâmpăr, cu greu stătuse locului mai mult de câteva clipe în toată viața ei. Acum era nemișcată, încremenită, aproape lipsită de culoare, cu excepția pistruii™ mai întunecați pe obrajii ei palizi și a părului roșeai strălucitor răsfirat pe pernă. Dacă nu era mișcarea ușoară de ridicare și coborâre a piepturilor lor, cele două fete ar fi putut fi niște manechine.

— Nu știu, spuse din nou Stefan, iar cuvintele sunară de data asta mai încărcate de panică, iar el ridică privirea pentru a întâlni ochii lui Meredith. Nu știu ce să fa<

Meredith își drese vocea.

— Cât ați fost voi plecați, am sunat la spital să vedem ce face Caleb, spuse ea cu grijă, știind ce efect urmau xA aibă cuvintele ei. I s-a dat drumul să plece.

Ochii lui Stefan fulgerară ucigător.

— Cred, spuse el, cu vocea tăioasă ca un cuțit, că ar

trebui să-i facem o vizită lui Caleb.

Elena era suspendată în întuneric. Dar nu era speriată. Se simțea ca și cum ar fi plutit încet pe sub o apă caldă, săltând ușor purtată de curent, și o parte din ea se întrebă vag și fără teamă dacă era posibil să nu mai fi ieșit niciodată din iazul cascadei de la Hot Springs. Oare plutise și visase în tot acest timp?

Apoi brusc se trezi izbucnind în sus, și deschise ochii într-o lumină solară orbitoare și trase lacom și tremurător în piept o gură zdravănă de aer.

Niște ochi întunecați calzi și îngrijorați o priveau de pe o față palidă care plutea deasupra ei.

— Bonnie? exclamă surprinsă Elena.

— Elena! Slavă Domnului! strigă Bonnie, prinzând-o <le brațe într-o strânsoare de menghină. Am stat aici singură zile în șir, sau cel puțin așa mi s-a părut, pentru că lumina nu se schimbă

niciodată, așa că nu-mi pot da icama după soare. Și nu e nimic de ficut în locul ăsta. Nu-mi dau seama cum să ies de aici, și nu e nimic de mâncare, deși, într-un mod ciudat, nu mi-e foame, așa că probabil nici nu contează. Am încercat să dorm ca să-mi mai treacă timpul, dar nici nu mă simțeam obosită. Și ilcodată ai apărut tu aici, și am fost așa de fericită să te văd, dar tot nu voiai să te trezești, și chiar începusem să fiu foarte îngrijorată. Ce întâmplă?

— Nu știu, răspunse Elena amețită. Ultimul lucru de care mi-aduc aminte e că eram pe o bancă. Cred că am fost învăluită de un soi de ceață stranie.

— La fel ca și mine! strigă Bonnie. Nu chestia cu banca, dar aia cu ceața. Eram în camera mea la pensiune, și ceața asta ciudată m-a prins. Se înfioră drama* tic. Nu mă puteam mișca deloc. Și mi-era așa de frig!

Deodată, ochii i se măriră, cu o expresie de vinovăție.

— Făceam o vrajă specială când s-a întâmplat, și ceva a venit în spatele meu și a spus niște chestii. Niște lucruri urâte.

Elena se cutremură.

— Și eu am auzit o voce, spuse ea.

— Crezi că... am eliberat vreo creatură? Când făceam vraja? Mi-am tot făcut probleme că e posibil să fi făcut asta în mod întâmplător, spuse Bonnie, și fața ei era albă.

— N-a fost vina ta, o liniști Elena. Credem că fantoma — chestia care a provocat accidentele — e cea care ți-a furat spiritul ca să-ți poată folosi puterea pentru ea. Iar acum bănuiesc că m-a luat pe mine.

Îi spuse repede lui Bonnie despre fantomă, apoi se împinse în sus în coate și se uită înjur pentru prima oară.

— Nu pot să cred că suntem din nou aici, spuse.

— Unde? întrebă Bonnie neliniștită. Unde suntem?

Era miezul zilei și un cer albastru luminat de soare se arcuia strălucitor deasupra capetelor lor. Elena era aproape sigură că aici era întotdeauna miezul zilei. Cu siguranță, așa fusese ultima oară când se aflase ea aici. Se găseau pe un câmp lat, lung, care părea să se întindă la nesfârșit. Cât vedea Elena cu ochii, creșteau tufe înalte — tufe de trandafiri cu flori negre catifelate, absolut perfecte.

Trandafirii miezului de noapte. Trandafiri încărcați de magie, cultivați pentru a primi în ei vrăji pe care numai kitsune-le le

puteau așeza acolo. Un kitsune îi tri- misese odată lui Stefan un asemenea trandafir, cu o vrajă < are să-l transforme în om, dar Damon îl interceptase din întâmplare, spre disperarea ambilor frați.

— Suntem în câmpul trandafirilor magici ai fo'&wzz<?-lor, (el în care se deschide Poarta Celor Șapte Comori, îi spuse Elena lui Bonnie.

— Oh, făcu Bonnie. Medită câteva clipe, apoi întrebă neajutorată: Ce căutăm aici? Fantoma e un kitsune?

— Nu cred, răspunse Elena. Poate că e doar un loc convenabil în care să fim păstrate.

Elena răsuflă adânc. Era bine să fii cu Bonnie într-un moment de criză. Nu bine în felul în care era cu Mere- <lith — stilul lui Meredith era planificarea-și-reali- zarea-lucrurilor-propuse — ci bine pentru că Bonnie o privea pe Elena cu ochi mari și nevinovați și punea întrebări, încrezătoare că Elena avea să știe răspunsurile.

Iar Elena se simțea imediat competentă și protectoare, ca și cum ar fi putut rezolva orice situație în care se trezeau implicate. Exact ca acum. Cu Bonnie bazându-se pe ea, mintea Elenei funcționa mult mai limpede decât o făcuse de multe zile. în orice clipă avea să vină cu un plan care să le scoată de aici. In orice clipă, era convinsă de asta.

Degetele mici și reci ale lui Bonnie se strecurară în mâna Elenei.

— Elena, noi suntem moarte? întrebă ea cu o voce mititică și tremurătoare.

Erau moarte? se întrebă Elena. Nu credea așa ceva. Bonnie rămăsese în viață după ce fantoma o luase, dar nu putuse să fie trezită. Era mai probabil ca spiritele lor să fi călătorit aici pe un plan astral, în vreme ce trupurile lor rămăseseră în FeiPs Church.

-- Elena? repetă Bonnie îngrijorată. Crezi că suntem moarte?

Elena deschise gura să răspundă, când un zgomot pâ- râit, apăsat, o întrerupse. Tufele de trandafiri din apropierea lor începură să se zbată sălbatic, și se auzi un șuierat puternic ce părea să vină în același timp din toate direcțiile. In jurul lor, ramurile pline de spini ale tufelot de trandafiri se legănau violent înainte și-napoi, deși nu era nici o pală de vânt. Elena

scânci când una dintre ramurile unduitoare o lovi peste braț, zgâriind-o până ia sânge.

Bonnie scoase un strigăt de jale și inima Elenei bătu de două ori mai repede în pieptul ei. Se răsuci pe călcâie, împingând-o pe Bonnie în spatele ei. Își strânse pumnii și se ghemui, încercând să-și aducă aminte cum o învățase Meredith că trebuie să lupte împotriva unui atacator. Dar când se uită înjur, tot ce putea vedea pe kilometri întregi erau doar trandafiri. Trandafiri negri, perfecți.

Bonnie scoase un scâncet abia auzit și se lipi mai tare de spatele Elenei.

Deodată, Elena simți o durere ascuțită, ca și cum ceva era smuls încet dar hotărât din pieptul ei. Icni și se împletici, încleștându-și mâinile pe abdomen. Asta e, își spuse amorțită, simțindu-se ca și cum fiecare oscior din trupul ei era strivit, măcinat. O să mor.

Nimeni nu răspunse la ușă acasă la familia Smaiîwood. Aleea din fața casei era pustie, Jaluzelele trase.

— Poate că nu e aici Caleb, spuse agitat Matt. Ar ft

putut să se ducă în altă parte după ce a ieșit din spital?

— îi simt mirosul, îl aud respirând, mârâi Stefan. K acolo, fiți siguri. Se ascunde.

Matt nu-1 văzuse niciodată pe Stefan atât de mânios. Ochii lui verzi de obicei liniștiți ardeau furioși, iar colții păreau să se fi lungit în mod involuntar, două vârfuri ascuțite care se vedeau de câte ori deschidea gura. Stefan îl surprinse pe Matt privindu-i și se încruntă, apoi își trecu stânjenit limba peste canini.

Matt se uită la Alaric, pe care îl crezuse singura persoană normală rămasă din grupul lor, dar Alaric îl urmărea pe Stefan cu ceea ce părea în mod clar mai degrabă fascinație decât panică. Deci nici el nu e cu totul normal, își zise Matt,

— Putem intra, spuse Meredith calmă. Se uită la Ala- t ic. Anunță-mă dacă vine cineva.

El încuviință din cap și se așeză în așa fel încât să o ascundă privirii oricui ar fi trecut pe trotuar. Calmă și eficientă, Meredith băgă un capăt ai bățului ei de luptă în deschizătura ușii și începu să o forțeze pentru a o deschide.

Ușa era făcută din lemn masiv de stejar și avea două broaște care erau încuiate și un lanț de siguranță pus pe dinăuntru, rezistând la forța pârghiei lui Meredith. Me- redith înjură și murmură „Haide, haide”, și își spori efor- hil. Deodată, broaștele și lanțul cedară în fața forței ei, și ușa se deschise larg, lovindu-se de peretele din spatele ei.

— S-a zis cu intrarea în tăcere, spuse Stefan, foindu-se tu*liniștit în pragul ușii pe când toți ceilalți treceau pe lângă el.

— Ești invitat înăuntru, spuse Meredith, dar Stefan clătină din cap.

— Nu pot, replică el. Funcționează doar când locuiești aici.

Meredith își strânse buzele, apoi se răsuci și o luă la lugă în sus pe scări. Se auzi un strigăt scurt de surprindeți* și niște bușituri înfundate. Aîaric se uită la Matt îngrijorat și apoi în susul scărilor.

- Să o ajutăm? întrebă.

Înainte ca Matt să-i poată răspunde — și era foarte sigur că nu Meredith avea nevoie de ajutor — ea se întorcea, împingându-1 pe Caleb în jos pe scări înaintea ei, răsucindu-i un braț la spate.

— Invită-1 înăuntru, ordonă ea când Caleb ajunse cu pași împiedicați Ia picioarele scării.

Caleb clătină din cap și ea îi trase brațul mai sus, făcându-1 să scâncească de durere.

— Nu vreau, spuse el cu încăpățânare. Nu poți să intri.

Meredith îl împinse către Stefan, oprindu-1 chiar în pragul ușii de la intrare.

— Uită-te la mine, spuse încet Stefan și ochii lui Caleb se îndreptară spre ai lui.

Pupilele lui Stefan se măriră, înghițindu-i irisurile vezi în întunecimea lor, și Caleb scutură din cap disperat, dar părea că nu poate să-și ia privirea de la eî.

— Inviiă-mă în casă, ordonă Stefan.

— Intră, atunci, spuse Caleb ursuz.

Meredith îi dădu drumul și ochii lui se limpeziră. Se răsuci și se năpusti în sus pe scări.

Stefan izbucni prin ușă ca din pușcă și apoi o pomi în sus pe scări. Mișcările lui fluide, furișate, îi aminteau lui Matt de cele ale unui animal prădător — un leu sau un rechin. Matt se înfloră. Uneori uita cât de periculos era de fapt Stefan.

— Mai bine mă duc cu el, spuse Meredith. Nu vrem ca Stefan să facă vreun lucru pe care să-l regrete mai târziu. Făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, nu înainte să aflăm ceea ce trebuie să știm. Alaric, tu ești cel care știe cele mai multe lucruri despre magie, așa că vino tu cu mine. Matt, stai de pază și anunță-ne dacă familia Smallwood își face apariția.

Matt așteptă să înceapă țipetele, dar Ia etaj se înstăpânise o tăcere prevestitoare de rău. Stând cu un ochi pe fereastră la aleea din fața casei, Matt începu să se învârtă prin living. El și Tyler fuseseră prieteni cândva, sau cel puțin își petrecuseră mult timp împreună, pentru că erau amândoi membri titulari ai echipei de fotbal. Se știau din gimnaziu.

Tyler bea prea mult, umbla prea des pe la petreceri, era vulgar și sexist cu fetele, dar avusese ceva care uneori îi plăcuse lui Matt. Era felul plin de energie și entuziasm < u care făcea lucrurile, fie că era vorba de placarea spon- lană a unui adversar pe teren sau organizarea celei mai nebunești petreceri

pe care o văzuse cineva vreodată. Sau când erau în clasa a șaptea și Tyler devenise obsedat să câștige la Street Fighter pe PlayStation 2. In fiecare zi îi aducea pe Matt și restul băieților la el acasă și petreceau cu toții ore în șir stând pe jos în camera lui Tyler, mâncând chipsuri și vorbind porcării și răsucind butoanele «ontroller-ului până când Tyler învățase cum să câștige fiecare luptă.

Matt oftă adânc și se uită din nou pe fereastra din față,

Se auzi o bușitură scurtă, înfundată, de sus, și Matt încremeni. Tăcere.

Când se întoarse ca să străbată din nou livingul, Matt observă o anume fotografie printre cele înrămate de pe pian. Traversă încăperea și o luă.

Trebuie să fi fost banchetul echipei de fotbal din clasa a noua. In poză, brațul lui Matt era în jurul Elenei, cu care ieșea pe atunci, și ea își ridicase privirea către el și zâmbea. Lângă ei stătea Tyler, mână în mână cu o fată al cărei nume Matt nu și-l mai amintea. Alison, poate, sau Alicia. Fusese mai mare ca ei, într-a douăsprezecea, și terminase în acel an și plecase din oraș. Erau cu toții la patru ace, el și Tayior cu sacouri și cravate, fetele cu ro- chii de petrecere. Elena purtase o rochie albă scurtă, aparent simplă, și era atât de frumoasă, încât lui Matt i se tăiase răsuflarea.

Pe atunci lucrurile fuseseră atât de simple! Căpitanul echipei de fotbal și cea mai drăguță fată din școală. Fuseseră cuplul perfect.

Și apoi Stefan a venit în oraș, îi șopti o voce rece, meca nică, și a distrus totul.

Stefan, care pretinsese că e prietenul lui Matt. Stefan, care pretinsese că e ființă umană.

Stefan, care n-o lăsase în pace pe prietena lui Matt, singura fată de care fusese vreodată Matt îndrăgostii ni adevărat. Probabil că singura fată pentru care avea aibă vreodată asemenea sentimente. Sigur, ei doi se despărțiseră înainte ca Elena să-l cunoască pe Stefan, dar Matt ar fi putut să o recâștige dacă nu era el.

Gura lui Matt se strâmbă, și el aruncă fotografia pe podea. Sticla nu se sparse, și poza rămase acolo, Matt și Elena și Tyler și fata al cărei nume nu și-l amintea zâmbind inocent către tavan, fără să știe ce îi aștepta, fără să știe de haosul care avea

să se dezlănțuie la mai puțin de un an mai târziu. Din cauza lui Stefan.

Stefan. Fața lui Matt ardea de furie. Auzea un bâzâit în cap. Stefan, trădătorul. Stefan, monstrul. Stefan care <> f urase pe iubita lui Matt.

Matt călcă deliberat pe fotografie și o strivi sub călcâi. Rama de lemn crăpă. Senzația sticlei care se spărgea fărâme sub piciorul lui era ciudat de satisfăcătoare.

Fără să se uite înapoi, Matt traversă livingul cu pași mari și apăsați și se îndreptă către scară. Era timpul să se ocupe de monstrul care îi distrusese viața.

Mărturisește! mârâi Stefan, chinuindu-se să-l supună pe-Caleb.

Dar puterile lui erau atât de slabe și Caleb continua să 1reeze blocaje mentale. Nu mai era nici o îndoială — băiatul avea acces la Putere.

Nu știu despre ce vorbești, spuse Caleb, împin- Ițându-se cu spatele în perete ca și cum ar fi putut să intre iu el.

Ochii iui fulgerau nervos de la fața furioasă a lui Stefan la Meredith, care își ținea în mâini bățul de luptă, gata să lovească, și apoi din nou la Stefan.

— Dacă mă lăsați în pace, n-o să mă duc la poliție. Nu vreau necazuri.

Caleb părea mai palid și mai scund decât își amintea Stefan. Avea vânătăi pe față, și un braț era în ghips și prins într-o eșarfă. Fără să vrea, Stefan simți o strângere de inimă vinovată când se uită la el.

M e om, își reaminti el.

Deși... Caleb, ca vârcolac, n-avea nimic de lup în el. N-ar trebui să aibă totuși niște trăsături animalice? Stefan nu văzuse prea mulți vârcolaci, dar Tyler avusese dinți albi mari și cu greu își reprima firea agresivă.

Lângă el, Alaric îl privea pe băiatul rănit. Cu capul lăsat pe o parte, îl cerceta și se făcu ecoul gândurilor lui Stefan, întrebându-l sceptic:

— Ești sigur că e vârcolac?

— Vârcolac? exclamă Caleb. Sunteți nebuni?

Dar Stefan îl privea atent pe Caleb, și văzu o pâlpâire imperceptibilă în ochii lui.

— Minți, spuse Stefan cu o voce rece, întinzându-și din nou firele cercetătoare ale minții și găsind în cele din urmă o fisură în apărarea lui Caleb. Tu nu crezi că suntem nebuni. Ești doar surprins că știm despre tine.

Caleb ofta. Fața lui era tot palidă și încordata, dar hi cuvintele lui Stefan, expresia falsă de pe ea dispăru.

Umerii îi căzură și se îndepărtă puțin de perete, cu capul în jos, într-un gest obosit.

Când Caieb făcu un pas înainte, Meredith se încordă, gata să țâșnească. EI se opri și ridică mâinile.

— N-o să încerc nimic. Și nu sunt vârcolac. Dar da, știu că Tyler este, și bănuiesc că știți și voi asta.

— Ai gena de vârcolac, îi spuse Stefan. Ai putea fi foarte ușor și tu vârcolac.

Caieb ridică din umeri și îl privi pe Stefan direct în ochi,

— Probabil. Dar nu mie mi s-a întâmplat; i s-a întâmplat lui Tyler.

—■ I s-a întâmplat? întrebă Meredith, și vocea ei crescu indignată. Știi ce-a făcut Tyler ca să devină vârcolac?

Caieb o privi prudent.

— Ce-a făcut? Caieb n-a făcut nimic. Blestemul familiei l-a ajuns din urmă, asta-i tot.

Chipul lui era încruntat și neliniștit.

Stefan își îmblânzi tonul fără să vrea.

— Caieb, ca să devii vârcolac trebuie să omori pe ci

neva, chiar dacă porți în tine gena. Dacă nu ești mușcat < hiar tu de un vârcolac, există anumite ritualuri pe care trebuie să le duci la îndeplinire. Ritualuri de sânge. Tyler a omorât o fată nevinovată.

Genunchii lui Caieb părură să se înmoaie, și el se lăsă pe podea cu un bufnet înfundat. Părea să-i fie greață.

— Tyler n-ar face asta, spuse el, dar vocea îi era șovăitoare. Tyler a fost ca un frate pentru mine după ce părinții mei au murit. N-ar putea să omoare pe nimeni. Nu vă cred.

— A făcut-o, confirmă Meredith. Tyler a omorât-o pe Sue Carson. Am negociat revenirea ei la viață, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că el a omorât-o.

În vocea ei se auzea fără nici o îndoială sinceritatea, și Caleb păru să renunțe la orice urmă de împotrivire. Se ghemui și mai mult și își așeză fruntea pe genunchi.

— Ce vreți de la mine? întrebă.

Părea atât de slab și de răvășit încât, în ciuda urgenței misiunii lor, Stefan fu distras.

— Nu erai mai înalt? îl întrebă el. Mai solid? Mai.,. bine făcut? Adică ultima dată când te-am văzut.

Caleb murmură ceva în genunchi, prea înăbușit și distorsionat ca să fie auzit chiar de către un vampir.

— Ce? întrebă Stefan.

Caleb ridică privirea, și fața lui era plină de lacrimi.

— Era strălucirea, O.K.? spuse el cu o voce înecată de amărăciune. M-am făcut mai frumos pentru că voiam ca Elena să mă dorească.

Stefan se gândi la fața strălucitoare, sănătoasă a lui Caleb, la trupul lui înalt, la aura de bucle blonde. Nu eni de mirare că îi trezise suspiciunea; în subconștientul iui, Stefan trebuie să fi știut cât de puțin probabil era ca un om obișnuit să semene atât de mult cu un arhanghel

De-aceea a părut mult mai ușor decât mă așteptam atunci când l-am aruncat la pământ în cimitir, își spuse Stefan.

— Așadar, ești un utilizator al magiei, chiar dacă nu ești vârcolac, spuse repede Meredith.

Caleb ridică din umeri.

— Deja știați asta, spuse el. Am văzut ce-ați făcut în camera mea de lucru din magazie. Ce mai vreți de la mine?

Meredith făcu un pas înainte amenințător, cu bățul de luptă pregătit, cu privirea limpede și nemiloasă, și Caleb se crispă și se trase în spate.

— Ce vrem noi, spuse ea, rostind fiecare cuvânt clar, este să ne spui cum ai invocat fantoma și cum putem scăpa de ea. Ne vrem înapoi prietenele.

Caleb se holbă la ea.

—Jur că nu știu despre ce vorbești.

Stefan o pomi către Caleb din cealaltă parte, facân- du-1 să-și piardă cumpătul și să privească întruna nervos de la Meredith la Stefan.

Apoi Stefan se opri. Își dădea seama că băiatul părea sincer nedumerit. Era oare posibil să spună adevărul? Stefan îngenunche pentru a-1 privi în ochi pe Caleb și încercă pe un ton mai blând.

— Caleb? spuse el, folosindu-și ultimele urme de Puii-re pentru a-1 determina pe băiat să vorbească. Poți să ii,■ spui ce fel de magie ai folosit? Ceva cu trandafiri, da? (le trebuia să facă vraja?

Caleb înghiți cu dificultate, și mărul lui Adam îi zvâcni vizibil.

— Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu Tyler, spuse el. Așa că am venit aici să-mi petrec vara. Nimeni nu părea îngrijorat, dar eu știam că Tyler nu avea cum să dispară pur și simplu. Tyler vorbise despre voi, despre voi toți, și despre Elena Gilbert. Tyler te ura, Stefan, și la început o plăcuse pe Elena, însă pe urmă a urât-o chiar și pe ea. Dar când am ajuns aici, toată lumea știa că Elena murise. Familia ei încă o mai jelea. Iar tu nu mai erai, Stefan, plecaseși din oraș. Am încercat să înțeleg ce s-a întâmplat — erau niște povești tare ciudate — și pe urmă au început să se petreacă în oraș o mulțime de alte chestii stranii. Violență, și fete care au înnebunit, și copii care își atacau părinții. Și pe urmă, dintr-odată, totul s-a terminat; pur și simplu s-a oprit și eu păream să fiu singurul care își amintea ce se întâmplase. Dar îmi aminteam și de o vară absolut normală. Elena Gilbert fusese aici tot timpul, și nimănui nu i se părea ciudat, pentru că nu-și aminteau ca ea să fi murit. Doar eu păream să am două rânduri de amintiri. Oameni pe care îi văzusem răniți — se înfioră când își aduse aminte — sau chiar omorâți erau din nou bine mersi. Simțeam că-mi pierd mințile.

Caleb își dădu părul blond deoparte de pe față, își frecă nasul și respiră adânc. Apoi continuă:

— Indiferent ce se petrecea, știam că tu și Elena vă aflați în centrul a tot. Asta mi-o spuneau diferențele dintre amintiri. Și mi-am închipuit că voi trebuie să aveți legătură și cu dispariția lui Tyler. Fie că i-ați făcut ceva, fie că știați ceva despre ceea ce i s-a întâmplat. M-am gândit că dacă vă despart pe tine și prietenii tăi, o să aflu ceva. Odată atâțați unul împotriva altuia, o să reușesc să pătrund între voi și să aflu ce se petrece. Poate că aș reuși să o fac pe Elena să se îndrăgostească de mine dacă îmi pun o strălucire, sau pe una dintre celelalte fete. Pur și simplu trebuia să știu. Caleb se uită de la unul la altul și explică: Vraja trandafirului trebuia să vă facă irațională, să vă întoarcă pe unul împotriva celorlalți.

Alaric se încruntă.

— yrej s£ SpUj c& n-ai invocat nimic?

Caleb clătină din cap.

— Uitați, spuse el, trăgând de sub patul lui un tom gros, legat în piele. Vraja pe care am folosit-o e aici. Asta-i tot ce-am făcut, sincer.

Alaric luă cartea și frunzări paginile până ce găsi vraja

ăutată. O studie, cu fruntea încruntată, apoi zise:

— Spune adevărul. Nu e nimic în cartea asta despre invocarea unei fantome. Iar vraja de aici se potrivește cu

e am văzut în magazie și cu ce am citit în caietele lui. Vraja asta a trandafirului e o vrajă de discordie de un nivel relativ inferior; intensifică puțin orice sentimente negative am avea — ură, furie, gelozie, teamă, regret — și înclinăm mai mult să dăm vina pe altul pentru tot ce n-a mers bine.

— Dar când se combină cu puterile vreunei fantome* care se întâmplă să umble pe aici, vraja devine o buclă dc feedback, exact așa cum a zis doamna Flowers că s-ar putea întâmpla, intensificându-ne emoțiile și făcând fantoma mai puternică, spuse încet Stefan.

— Gelozie, murmură Meredith gânditoare. Știți, trebuie să recunosc, dar am fost oribil de geloasă pe Celia când era aici.

Se uită cu o privire plină de scuze la Alaric, care mc întinse și o atinse cu blândețe pe mână.

— Și ea era geloasă pe tine, spuse Stefan ca și cum ai fi fost o chestie de la sine înțeleasă. Am simțit-o. Oftă. Și eu am fost gelos.

— Deci să fie vorba poate de o fantomă a geloziei ’ întrebă Alaric. Bun, asta o să ne ofere o bază pentru a cerceta vrăjiîe de alungare. Deși eu nu m-am simțit delo» gelos.

— Sigur că nu, spuse Meredith apăsat. Tu erai ccl pentru care se luptau două fete.

Deodată, Stefan se simți atât de epuizat, încât picioa rele începură să-i tremure. Trebuia să se hrănească, ți imediat. Dădu din cap cu stângăcie către Caleb.

— îmi pare rău... pentru ceea ce s-a întâmplat.

Caleb ridică privirea către el.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu Tyler, îl imploră. Trebuie să știu. O să vă las în pace dacă-mi spuneți adevărul, vă promit.

Meredith și Stefan se priviră, și Stefan își ridică ușor sprâncenele.

— Tyler era în viață când a părăsit orașul iama tre- tută, spuse încet Meredith. Asta-i tot ce știm despre el, jur.

Caleb o privi lung preț de un minut, apoi dădu din cap.

— Mulțumesc, spuse el simplu.

Dădu și ea scurt din cap către el, ca un general care salută trupele, și ieși din camera lui.

În aceeași clipă, un strigăt înăbușit, brusc întrerupt, se auzi de la parter, urmat de un bufnet. Stefan și Alaric o luară îa fugă în urma lui Meredith în jos pe scări, aproape să se ciocnească de ea, când Meredith se opri brusc.

-- Ce-i? întrebă Stefan.

Meredith se trase într-o parte.

Matt zăcea cu fața în jos la picioarele scării, cu brațele aruncate în lături, ca și cum ar fi vrut să se sprijine. Me- trriith coborî și ultimele trepte până la el și îl răsuci cu grijă.

Avea ochii închiși, fața albă. Respira, încet dar regulai. Meredith îi luă pulsul, apoi îl scutură încet de umăr. - Matt, strigă ea. Matt! Ridică privirea către Stefan

Alaric, La fel ca fetele, spuse ea pe un ton sumbru. Fan- hntia l-a luat.

29

-o să mor — nu din nou, își spuse Elena forioasA în vreme ce se zvârcolea de durere, meu ghina invizibilă strângând-o cu tot mai mult A

putere.

Bonnie căzu pe iarbă, mai palidă chiar decât înainte, strângându-și stomacul la fel cum făcuse și Elena.

poate să mă ia!

Și apoi, la fel de brusc pe cât începuse, zgomotul asm zitor încetă și durerea zdrobitoare dispăru. Elena se prăbuși 1a pământ, trăgând cu zgomot din nou aer în plămâni. A terminat de măcinat oase pentru a-șiface pâinea, ișt spuse Elena în pragul isteriei și aproape chicoti.

Bonnie icnea zgomotos și scoase un scâncet.

— Ce-a fost asta? o întrebă Elena.

Bonnie clătină din cap.

— Era ca și cum ni se smulgea ceva dinlăuntrul nos- tru, spuse ea, gâfâind. Am mai simțit asta până acum, chiar înainte să apari tu.

— Senzația aia de smulgere, se strâmbă Elena, pe când gândurile i se învârtejeau. Cred că trebuie să fie fantoma. Damon zice că vrea să ne golească de putere. Probabil că așa o face.

Bonnie se holba la ea, cu gura ușor deschisă. își trecu limba peste buze.

— Damon zice? spuse ea și se încruntă neliniștită. Damon a murit, Elena.

— Nu, trăiește. Mingea-stea l-a adus înapoi la viață după ce noi am plecat de pe Luna întunecată. Am aflat asta după ce te-a luat pe tine fantoma.

Bonnie scoase un sunet mic, un soi de iup/ care îi aminti Elenei de un iepuraș, de ceva mic și moale și surprins. Tot sângele îi dispăru din obraji, lăsându-i pistruii, de obicei abia vizibili, ca niște pete întunecate pe albul feței sale. își apăsă pe gură mâinile tremurânde, privind-o pe Elena cu niște ochi întunecați uriași.

— Ascultă, Bonnie, spuse Elena cu o voce intensă, hotărâtă. Nimeni nu mai știe despre asta. Doar tu și cu mine, Bonnie. Damon voia să rămână un secret până când găsea cea mai bună cale de a reveni. Așa că nu trebuie să spunem nimănui.

Bonnie încuviință din cap, încă uluită. Culoarea îi revenea încet în obraji, și ea părea că ezită între bucurie și confuzie totală.

Privind apoi peste umăr, Elena observă că dincolo de Bonnie, sub o tufa de trandafiri, în iarbă, zăcea ceva alb și nemișcat. Când își aminti de trupul lui Caleb la picioarele monumentului din cimitir, o străbătu un fior de gheață.

— Ce-i acolo? întrebă ea pe un ton tăios.

Expresia lui Bonnie deveni cât se poate de confuză. Elena trecu pe lângă ea și se îndreptă către tufă, mijind ochii din cauza luminii puternice a soarelui.

Când ajunse suficient de aproape, văzu cu uimire că era Matt, zăcând nemișcat și tăcut sub trandafiri. Pe pieptul lui căzuseră câteva petale negre. Pe când se apropia de el, pleoapele lui Matt tresăriră — Elena îi vedea ochii mișcându-se repede pe sub pleoape, ca și cum ar fi avut un vis agitat — și apoi se

deschiseră iar eî trase adânc în piept, cu zgomot, o gură de aer. Ochii lui albaștri îi întâlniră pe-ai ei.

— Elena! icni Matt, Se ridică în coate și se uită în spatele Elenei. Bonnie! Slavă Domnului! Ești bine? Unde suntem?

— Fantoma ne-a prins, ne-a adus în Lumea de Dincolo și ne folosește pentru a deveni mai puternică, spuse succint Elena. Cum te simți?

— Puțin surprins, glumi Matt cu o voce slabă. Se uită înjur și își trecu limba peste buze, agitat. Hm, deci asta e

Lumea de Dincolo? E mai drăguță decât mi-am închipuit-o din descrierile voastre. N-ar trebui să fie cerul roșu? Și unde sunt toți vampirii și demonii? Se uită cu asprime la Elena și Bonnie. Mi-ați spus adevărul despre tot ce vi s-a întâmplat aici? Pentru că locul ăsta pare mult prea drăguț pentru o dimensiune a Iadului, cu toți trandafirii ăștia.

Elena se uită lung Ia el. Poate că ni s-au întâmplat prea multe lucruri ciudate.

Apoi percepu panica de pe chipul lui Matt. Nu era ciudat de blazat pentru ceea ce se întâmpla: doar încerca să fie curajos, străduindu-se să le facă să-și păstreze buna dispoziție în acest nou pericol.

— Ei, voiam să te impresionăm, glumi și ea cu un zâmbet tremurat, apoi reveni repede la chestiuni serioase. Ce se întâmpla acasă? îl întrebă ea.

— Ăăă, spuse Matt, Stefan și Meredith tocmai îl luau la întrebări pe Caleb despre felul în care a invocat fantoma.

— Nu Caleb e de vină, spuse Elena pe un ton hotărât. Fantoma ne-a urmat acasă când am fost aici înainte. Trebuie să ajungem acasă imediat ca să le spunem că avem de-a face cu una dintre creaturile Originare. Va fi mult mai greu să scăpăm de ea decât de una obișnuită.

Matt se uită la Bonnie întrebător.

— De unde știe ea asta?

— Ei bine, spuse Bonnie, cu o urmă din încântarea ci dintotdeauna de a bârfi, se pare că Damon i-a spus. E în viață, și ea 1-a văzut!

S-a zis cu păstrarea secretului lui Damon, Bonnie, își spuse Elena, ridicându-și ochii. Oricum, nu conta dacă știa și Matt. Nu el era cel de care se ascundea Damon, și nu avea cum să-i spună prea curând lui Stefan.

Elena ignoră exclamațiile de surprindere ale lui Matt și explicațiile lui Bonnie, în vreme ce cerceta locul în care se găseau. Soare puternic. Tufe de trandafiri. Tufe de trandafiri. Soare puternic. Iarbă. Cer albastru senin. Același lucru, în orice direcție. Oriunde privea, flori negre catifelate și perfecte se mișcau ușor sub un soare in- tens de miez al zilei. Tufele erau toate identice, până la numărul și poziția florilor din fiecare și la distanțele din- tre ele. Chiar și firele de iarbă erau uniforme — toate aveau exact aceeași înălțime. Soarele nu se mișcase de când sosise ea acolo.

Totul părea că ar trebui să fie frumos și relaxant, dat după câteva minute monotonia devenea enervantă.

— Exista o poartă, le spuse ea lui Bonnie și Matt. Când ne-am uitat la câmpul ăsta din Poarta Celor Șapte Comori. Există o cale de a ajunge aici de-acolo, așadar trebuie să existe o cale de a ajunge acolo de-aici. Trebuie doar să o găsim.

Tocmai se ridicau în picioare când, pe neașteptate, durerea aceea ascuțită, de smulgere, îi lovi din nou. Elena își încleștă mâinile pe abdomen. Bonnie își pierdu echilibrul și căzu din nou în șezut pe iarbă, cu ochii strâns închiși. Matt scoase o exclamație înăbușită și icni.

— Ce-i asta?

Elena așteptă ca durerea să se stingă din nou înainte să-i răspundă. Genunchii îi tremurau. Se simțea ametită și îi era greață.

— Un alt motiv pentru care trebuie să ieșim de-aici, spuse. Fantoma ne folosește pentru a-și mări puterea. (Ired că are nevoie de noi aici pentru a face asta. Și dacă nu găsim mai repede poarta, s-ar putea să fim prea lipsiți de forță ca să mai ajungem acasă.

Se uită din nou în jur, la uniformitatea aproape amețitoare. Fiecare tufă de trandafiri se afla în centrul unui mic strat circular de pământ nisipos întunecat. între aceste cercuri, iarba era moale, ca de catifea, la fel ca pajiștea unui conac englezesc sau ca un teren de golf cu adevărat bun.

- O.K., spuse Elena și trase adânc aer în piept penii ii a se calma. Haideți să se despărțim și să privim cu grijă. O să stăm la vreo trei metri depărtare unul de celălalt și o să mergem dintr-un capăt într-altul al acestei grădini de trandafiri și o să căutăm. Uitați-vă cu atenție — orice pare cât de cât diferit de restul

grădinii ar putea fi indiciul de care avem nevoie pentru a găsi « .dea de ieșire.

O să cercetăm tot câmpul? întrebă Bonnie, părând Îngrozită. E imens.

— O s-o luăm încet, spuse Elena încurajator.

O porniră răsfirați, privind cu atenție înainte și-na- poi, în sus și-n jos. La început, se concentrară în tăcere, căutând. Nu se vedea nici urmă de poartă. Pas cu pas prin câmpul de trandafiri, același lucru mereu. Șiruri nesfârșite de tufe de trandafiri identice întinzându-se în toate direcțiile, la un metru depărtare una de alta, cu suficient loc pentru ca să treacă printre ele cineva.

Eternul soare al miezului de zi strălucea nemilos deasupra capetelor lor, și Elena își șterse o picătură de sudoare de pe frunte. Mirosul trandafirilor umplea greu aerul fierbinte. La început, Elenei i se păruse plăcut, dar acum devenise îngrețoșător, ca un parfum mult prea dulce. Firele perfecte de iarbă se aplecau sub pașii ei, apoi țâșneau din nou în sus, nestrivite, ca și cum Elena nici n-ar fi trecut peste ele.

— Aș vrea să adie puțin vântul, se plânse Bonnie. Da. nu cred că bate vreodată vântul pe-aici.

— Câmpul ăsta trebuie să se termine la un moment dat, spuse pe un ton disperat Elena. Nu poate să se în tindă la nesfârșit.

Avea un sentiment groaznic, care îi înnoda stomacul, că era posibil totuși să se întindă la nesfârșit. In definitiv, asta nu era lumea ei. Regulile erau altele aici.

— Și unde e Damon acum? se interesă dintr-odaU Bonnie.

Nu se uita la Elena. Păstra același pas regulat, aceeași privire atentă. Dar în vocea ei se simțea o urmă H< încordare, și Elena își întrerupse căutarea pentru a se uita repede îa ea.

Apoi, un posibil răspuns îa întrebarea îui Bonnie apăru în mintea Elenei și ea se opri brusc.

— Asta-i! exclamă ea. Bonnie, Matt, eu cred că Damon s-ar putea să fie aici. Sau nu aici, în grădina asta cu trandafiri, dar undeva în Lumea de Dincolo, în Dimensiunea întunecată.

Cei doi o priviră nedumeriți.

— Damon avea de gând să încerce să vină aici ca să t aute fantoma, ie explică ea. Credea că ea ne urmase acasă atunci când ne-am întors de aici în lumea noastră, așa că probabil ăsta

e locul unde ar trebui să înceapă să-i caute trupul fizic. Ultima dată când i-am văzut, mi-a spus că se gândește că o să-i fie mai ușor să lupte împo- niva ei de aici, din locul de unde a venit. Dacă Damon c aici, poate că ar reuși să ne ajute să ne întoarcem în Ecll's Church.

Damon, te rog, fii pe aici pe undeva! Te rog ajută-ne, imploră ca în tăcere.

În aceeași clipă, ceva îi atrase atenția. în fața lor, între două tufe de trandafiri care arătau exact ia fel ca oricare alte două tufe de trandafiri din grădină, văzu o mișcare aproape imperceptibilă, o distorsiune ușoară a aerului. Era la fel ca aerul fierbinte care apare uneori tremurând deasupra șoselei în cele mai toride și fără vânt zile de vară, când razele soarelui ricoșează de asfalt.

Aici nu exista asfalt care să radieze căldura soarelui. Dar ceva provoca probabil acea pâlpâire.

Asta dacă nu era cumva doar imaginația ei. Oare îi jucau ochii feste, arătându-i un miraj printre tufele dc trandafiri?

— Vedeți și voi? îi întrebă pe ceilalți. Acolo, puțin spre dreapta?

Se opriră și priviră cu atenție.

— Poate? zise Bonnie șovăitoare.

— Cred că da, spuse Matt. E ca niște aer fierbinte care se ridică, nu?

— Exact, răspunse Elena.

Se încruntă, calculând distanța. Poate mai puțin dr cinci metri.

— Ar trebui să intrăm în fugă, spuse. Asta în cazul < A avem probleme să trecem. Ar putea să existe vreun soi dc barieră pe care trebuie să o rupem ca să ieșim. Nu cred că ne-ar ajuta să ezităm.

— Haideți să ne ținem de mână, sugeră Bonnie agi tată. Nu vreau să mă pierd de voi.

Elena nu-și lua ochii de la aerul tremurat. Dac A II pierdea, nu avea să-l mai găsească iar, nu când totul in jurul ei era atât de asemănător. Dacă se răsuceau în stil A direcție, nu aveau cum să mai distingă locul acela dc tui restul.

Se prinseră toți trei de mâini, privind țintă acea tniț care imperceptibilă care sperau să fie o poartă. Bonnh

era în mijloc, și strânse mâna stângă a Elenei cu dege- lele ei subțiri și calde.

— Unu, doi, trei, pornim, spuse Bonnie, și în clipa următoare alergau.

Se împiedicară pe iarbă, se răsuciră printre tufele de handafiri. Spațiul dintre tufe nu era suficient de mare ca xâ alerge toți trei umăr la umăr, și o ramură cu spini se agăță în părul Elenei. Nu avea cum să-i dea drumul lui Bonnie, și nici nu se putea opri, așa că pur și simplu își smulse capul mai departe în ciuda durerii care îi aduse iacrimi în ochi, și continuă să alerge, lăsând în urmă o șuviță subțire de păr agățată de o tufă.

Și ajunseră la strălucirea dintre tufe. De aproape era și mai greu de văzut, și Elena ar fi avut îndoieli că se aflau hi locul potrivit, dacă n-ar fi fost schimbarea temperatu- lit. Poate că de departe arăta ca o coloană de aer încins «an* tremura, dar era la fel de rece și de înviorător ca un lac de munte, în ciuda soarelui fierbinte de deasupra capelelor lor.

Nu vă opriți! strigă Elena.

Și se aruncară în răceală.

intr-o fracțiune de secundă totul deveni negru, ca și turn cineva ar fi stins brusc soarele.

Elena simți că se prăbușește și se agață disperată de mâna lui Bonnie.

DamonJ strigă ea în gând. Ajută-mă!

30

Stefan conduse ca un nebun tot drumui înapoi către pensiune.

— Nu pot să cred că am uitat să-i spun că i-.i fost rostit numele, spuse el pentru a suta oară. Nu pot să cred că l-am lăsat singur.

— Mergi mai încet, îi spuse Meredith, încercând țină nemișcat trupul adormit al lui Matt pe bancheta din spate, când Stefan luă o curbă făcând cauciucurile *A scârțâie. E mult prea repede.

— Ne grăbim, mârâi Stefan, trăgând de volan pen tru a coti strâns la dreapta.

Alaric se întoarse din scaunul de lângă el și îi aruin a lui Meredith o privire panicată în clipa în care Stefan rată cu puțin un camion de gunoi. Meredith oftă. Știa«a Stefan încerca să-și repare greșeala, și anume că nu b spusese imediat că numele lui Matt apăruse în prăvălia cu ierburi, dar să-i omoare în goana către casă nu era chiar cea mai bună soluție. Și pe urmă, deși

poate că ar fi procedat altfel dacă ar fi știut, e posibil ca nimic să nu fi schimbat situația lui Matt. Pentru că în ciuda precauțiilor lor, nimic nu le salvase nici pe Bonnie, nici pe Elena.

— Gel puțin ai reflexe de vampir, spuse ea, mai mult ca să-l liniștească pe Alaric decât datorită încrederii ei nestrămutate în priceperea de șofer a lui Stefan.

Meredith insistase să fie cea care stătea pe bancheta din spate cu Matt, și acum își îndreptă atenția către el. Puse o mână pe pieptul lui, ca să nu se rostogolească pe podea dacă Stefan punea vreo frână bruscă sau lua o curbă prea strâns.

Matt era atât de nemișcat! Nu tresărea, și nici pleoa- pcie nu-i tremurau așa cum se întâmplă de obicei în somn, doar pieptul i se ridica și-i cobora ușor când respira. Nici măcar nu sforăia. Și știa din excursiile cu cor- i ui, încă din clasa a șasea, că Matt sforăia ca un ferăstrău electric. întotdeauna.

Meredith nu plângea niciodată. Nici măcar când se întâmplau cele mai rele lucruri. Și nu avea de gând să înceapă .u um, nu când prietenii ei aveau nevoie de ea calmă și con- i entrată să găsească o cale de a-i salva. Dar dacă arfi fost ««•nul de fată care plânge, în loc să fie genul de fată care ♦ .uita strategii, ar fi izbucnit în hohote de plâns. Și chiar și .« um, răsuflarea i se opri puțin în gât, dureros, până când Meredith se forță să redevină calmă și impasibilă.

Era singura rămasă. Din cei patru vechi prieteni care trecuseră împreună prin școală și veri și adolescență și toate ororile pe care supranaturalul le putea arunca spre ei, ea era singura pe care fantoma n-o capturase. încă.

Meredith își încleștă dinții și îl ținu cu grijă pe Matt.

Stefan trase în fața pensiunii și opri mașina, după ce reușise cumva să evite coliziunea cu alte mașini sau pietoni pe drumul până acolo. Alaric și Meredith începură să îl scoată cu grijă pe Matt din mașină, așezându-t brațele în jurul gâturilor lor și trăgându-1 încet în picioare. Dar Stefan pur și simplu îl smuci pe Matt din mâinile lor și îl aruncă peste umărul său.

— Hai să mergem, spuse el și pomi către pensiune*, sprijinindu-1 cu ușurință pe Matt cu o mână și fără să sc uite înapoi.

— A devenit cam ciudat, comentă Alaric, urmărin- du-1 cu atenție pe Stefan.

Soarele străluci pe bărbia nerasă a lui Alaric și firele sclipiră aurii. Se întoarse către Meredith și îi aruncă un zâmbet trist, dezarmant.

— Încă unul..., spuse.

Meredith îl luă de mână, caldă și tare între degetele ci

— Haide, îi spuse.

Odată intrați în pensiune, Stefan urcă direct la etaj pentru a-1 așeza pe Matt alături de celelalte trupuri ceilalți adormi^ se corectă repede Meredith.

Meredith și Aiaric, mână în mână, se întoarseră către bucătărie. Gând dădu să deschidă ușa, Meredith auzi vocea doamnei Flowers.

— Foarte folositor într-adevăr, draga mea, spunea ea, și în vocea ei se auzea o notă caldă de aprobare. Te-aî descurcat foarte bine. Iți sunt așa de recunoscătoare!

Meredith rămase cu gura căscată. La masa din bucătărie, alături de doamna Flowers, stătea dr. Celia Conner, calmă și nonșalantă, într-o rochie albastră de in, sorbind dintr-o ceașcă de ceai.

— Bună, Aiaric. Bună, Meredith, spuse Celia.

Ochii ei întunecați priviră cu răceală în ochii lui Meredith.

— N-o să credeți ce-am găsit.

— Ce? întrebă repede Aiaric, dând drumul mâinii iui Meredith.

Inima lui Meredith se strânse dureros.

Celia băgă mâna într-o geantă mare așezată lângă scaunul ei și scoase o carte groasă cu coperți de piele rupte. Zâmbi triumfător și anunță:

— E o carte despre fantome. Dr. Beltram m-a trimis până la urmă la Colegiul Dalcrest, care are o colecție toarte cuprinzătoare de texte despre paranormal.

- Vă propun să mergem în living, spuse doamna Flowers, unde putem sta mai comod și să-i cercetăm împreună conținutul.

Se mutară în îiving, dar Stefan, când Ii se alătură, nu părea deloc să se simtă mai comod.

— Diferite tipuri de fantome, spuse el, luând cartea de la Celia și frunzărind-o rapid. Istoria fantomelor în dimensiunea noastră. Unde e ritualul de alungare? De ce nu are chestia asta un index?

Celia ridică din umeri.

— E foarte veche și rară, spuse ea. A fost greu de găsit, și e singura carte pe acest subiect pe care o să putem pune mâna,

poate singura care există, așa că trebuie să trecem peste astfel de lucruri. La textele astea mai vechi, autorii voiau să fie parcurse de cititori de la început până la sfârșit, ca să afle totul despre acest subiect, să înțeleagă ce voiau ei să le spună, nu doar să găsească imediat pagina de care aveau nevoie. Ai putea însă încerca să te uiți mai spre sfârșit.

Alaric privea cu o expresie chinuită cum Stefan trecea rapid peste pagini.

— E o carte rară, Stefan, spuse el. Te rog, umblă cu ea mai cu grijă. Vrei să mă uit eu? Eu sunt obișnuit să caut ce-mi trebuie în genul ăsta de cărți.

Stefan mârâi, efectiv mârâi la el, și Meredith simți cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafă.

— Mă descurc și singur, profesore. Mă grăbesc.

Se uită cu ochii mijiți la text.

— De ce trebuie să fie niște litere atât de ornate? xc plânse el. Nu-mi spuneți că deoarece e veche. Eu am mat muiți ani decât cartea asta și de-abia o pot citi. Ha! „Fan- tomele care se hrănesc asemenea vampirilor dintr-un anume sentiment, fie el vinovăție, sau disperare, sau dușmănie; sau lăcomie la mâncare, sau rom diavolesc, sau femei căzute. Cu cât e mai puternic sentimentul, cu atât mai rele urmările fantomei create.” Cred că puteam să ne dăm seama și singuri de treaba asta, comentă eî.

Doamna Flowers stătea în picioare, puțin mai departe de grup, cu privirea ațintită în spațiu, părând să murmure ceva pentru sine în vreme ce comunica din nou cu mama ei.

— Știu, zise ea. O să le spun.

Ochii ei se întoarseră către ceilalți care stăteau adunați în jurul lui Stefan, uitându-se peste umărul lui.

— Maw spune că nu prea mai e timp, îi avertiză ea.

Stefan sări în picioare și explodă.

— Știu că nu mai e timp, urlă el, direct în fața doamnei Flowers, care era surprinsă. Nu ne poate spune măcar o dată ceva folositor mama dumneavoastră?

Doamna Flowers se trase înapoi din fața lui, clăti- nându-se, și întinse mâna către spătarul unui scaun pen- t ru a-și recăpăta echilibrul. Se albise la față și deodată păru mai bătrână și mai fragilă ca niciodată.

Ochii lui Stefan se făcură mari — iar verdele lor de fmnză se întunecă și căpătă nuanța unei mări în furtună— și-și întinse mâinile în față cu o expresie îngrozită.

— îmi pare rău, spuse. Doamnă Flowers, iertați-mă. N-am vrut să vă sperii. Nu știu ce m-a apucat... sunt atât de îngrijorat pentru Elena și ceilalți!

— Știu, Stefan, răspunse doamna Flowers pe un ton grav. își recăpătase echilibrul și părea din nou mai calmă, mai puternică și mai înțeleaptă. O să-i aducem înapoi, știi bine. Trebuie să ai încredere. Marazz are.

Stefan se așeză la loc, întorcându-se la carte, cu buzele adunate într-o linie severă.

Simțind cum pielea o furnică de teamă, Meredith își strânse mai tare bățul de luptă, privindu-1 pe Stefan, Când le dezvăluise celorlalți că membrii familiei ei erau vânători ereditari de vampiri și că acum era rândul ei să preia sarcina, le spusese Elenei și lui Stefan că n-o să-i facă niciodată rău lui Stefan, că înțelegea că el nu era hi fel ca alți vampiri, răi, că el era bun: inofensiv și blând cu oamenii.

Nu promisese însă nimic pentru Damon, iar Elena și Stefan nu-i ceruseră s-o facă. Exista o înțelegere tacită între ei că Damon nu putea fi de fapt caracterizat ca blân< I și inofensiv, nici măcar atunci când acționa împreună cu ei, deși împotriva voinței lui, și că Meredith va trebui să decidă singură atunci când avea să fie vorba de el.

Dar Stefan... nu se gândise niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva, dar acum Meredith era îngrijorată că într-o bună zi exista posibilitatea ca să nu-și poată ține promisiunea legată de Stefan. Nu-1 mai văzuse niciodată purtându-se așa cum fusese în ultimul timp: irațional, furios, violent, imprevizibil. Știa că purtarea lui era probabil cauzată de fantomă, dar devenea oare Stefan mult prea periculos? Putea ea să-l omoare dacă trebuia? Era prietenul ei.

Inima lui Meredith bătea nebunește. își dădu seama că încheieturile degetelor i se albiseră strângând bățul de luptă și că o durea mâna. Da, înțelese ea, s-ar lupta cu Stefan și ar încerca să-l omoare dacă ar trebui s-o facă. Era adevărat că el era prietenul ei, dar datoria era pe primul loc.

Respiră adânc și își relaxă în mod conștient mâinile. An cabnă, își spuse. Respiră. Stefan își păstra mai mult sau mai puțin

controlul. Nu era o decizie pe care ea trebuia să o ia. Cel puțin, nu încă.

(îâteva minute mai târziu, Stefan se opri din frunzărit.

— Aici, spuse. Cred că asta e.

Ii întinse cartea doamnei Flowers, care trecu repede cu privirea peste pagină și încuviință din cap.

— Ăsta pare să fie ritualul de care avem nevoie, spuse ca pe un ton grav. Ar trebui să am tot ce ne trebuie ca să-l facem chiar aici în casă.

Alaric se întinse după carte. Citi și el vraja, încruntat.

— Trebuie să fie o vrajă de sânge? o întrebă pe doamna Flowers. Dacă dă greș, e posibil ca fantoma să o îndrepte spre noi.

— Mă tem că va trebui să fie o vrajă de sânge, răspunse doamna Flowers. Am avea nevoie de mai muh timp pentru a experimenta schimbarea vrăjii, și timpul este ceea ce nu avem. Dacă fantoma poate să se folosească de captivii ei în felul în care credem noi că o face, atunci o să devină din ce în ce mai puternică.

Alaric dădu să mai spună ceva, dar Celia îl întrerupse.

—- Stai, spuse ea, cu o notă ușor ascuțită în vocea ei de obicei răgușită. O vrajă de sânge? Ce înseamnă asta? Nu vreau să fiu implicată în nimic — căută un cuvânt potrivit — dezgustător.

Se întinse după carte, dar Stefan își puse palma peste ea.

— Dezgustător sau nu, asta o să facem, spuse el calm, dar cu o voce dură ca oțelul. Iar tu ești implicată. E prea târziu ca să te retragi. N-o să te las.

Celia se cutremură convulsiv și apoi se ghemui în scaunul ei.

— Să nu îndrăznești să mă amenințI, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Calmați-vă cu toții, interveni tăios Meredith Celia, nimeni n-o să te oblige să faci nimic din ceea ce nu vrei tu să faci. O să te apăr chiar eu dacă e nevoie.

Ochii lui Meredith se îndreptară repede către Alari<, care se uita de la una la alta, cu o expresie îngrijorată.

— Dar avem nevoie de ajutorul tău, continuă Men- dith. Te rog. E posibil să ne fi salvat prin găsirea vrăjii, și îți suntem recunoscători, dar Stefan are dreptate

tu faci parte din povestea asta. Nu știu dacă ar funcționa iară tine. Meredith ezită o fracțiune de secundă. Sau, dacă funcționează, ai putea rămâne singura țintă a fantomei, adăugă ea vicleană.

Celia se înfîoră din nou și își cuprinse trupul cu brațele.

— Nu sunt o lașă, spuse ea pe un ton jalnic. Sunt om de știință și... și misticismul ăsta irațional mă îngrijorează. Dar sunt alături de voi. O să ajut în orice fel pot.

Pentru prima oară, Meredith simți o urmă de simpatie pentru ea. înțelese cât de greu trebuia să fie pentru (lelia să continue să se considere o persoană logică în timp ce hotarele a ceea ce întotdeauna acceptase ca realitate dispăreau în jurul ei.

— Mulțumesc, Celia, spuse Meredith și se uită înjur la ceilalți. Avem ritualul. Avem ingredientele. Trebuie doar să adunăm totul și să începem să urzim vraja. Suntem pregătiți?

Toți își îndreptară spateie, cu o expresie de hotărâre de neînduplecat pe chipuri. Oricât ar fi fost de înfricoșător, era bine ca în cele din urmă să aibă un scop și un plan.

Stefan respiră adânc și își domină emoțiile, relaxându-și umerii și renunțând cât de cât la poziția de prădător.

— O.K., Meredith, spuse el, și ochii lui verzi ca marea în furtună întâlniră ochii ei cenușii calmi, într-un acord perfect. Hai s-o facem!

31

Stiind că nu putea face ritualul pe stomacul goi, Stefan prinse câteva veverițe în curtea din spate a doamnei Flowers, apoi se întoarse in garajul pensiunii. Meredith scosese anticul Ford al doatn nei Flowers pe aleea din fața casei, și acum era suficient spațiu ca să pregătească totul pentru ritualul de alungare Stefan își lăsă capul pe o parte când auzi un foșnet în umbrele din colțuri și identifică bătăile rapide de inimă ale unui șoricel. Poate că atmosfera nu era una confo» tabilă, dar spațiul larg al încăperii și pardoseala de ci ment făceau din garaj un loc excelent pentru realiza teu ritualului.

— Dă-mi te rog ruleta, spuse Alaric, întins pe jos in mijlocul garajului. Trebuie să măsor exact linia asta.

Doamna Flowers găsise pe undeva în pensiune omit. cu cretă colorată, și Alaric își proptise cartea deschisă in

fața lui și copia cu atenție pe cimentul neted cercurile, simbolurile obscure, parabolele și elipsele din paginile ei.

Stefan îi întinse ruleta și-l privi cum măsoară cu grijă din cercul aflat chiar în centru până la un șir de rune ciudate plasate către marginea desenelor.

— E important ca totul să fie făcut cu precizie, spuse ei, încruntându-se și verificând din nou capetele ruletei. Cea mai mică greșeală ar putea duce la eliberarea creaturii în FelPs Church.

— Dar nu e deja liberă? întrebă Stefan.

— Nu, explică Alaric. Ritualul ăsta va face ca fantoma să apară în forma ei materială, ceea ce e mult mai periculos decât creatura lipsită de substanță care e acum.

— Atunci ar fi bine să faci totul cum trebuie, încuviință Stefan posac.

— Dacă totul merge așa cum am plănuit, spuse Alaric, arătând cu degetul, fantoma o să fie prinsă în cercul interior. Noi o să fim pe margine, acolo, dincolo de rune. Ar trebui să fim în siguranță. Ridică privirea și-i zâmbi trist lui Stefan. Sper. Mă tem că n-am mai făcut niciodată o invocare, deși am citit multe lucruri despre asta.

Grozav, își spuse Stefan, dar îi zâmbi și el lui Alaric Wi ă nici un comentariu. Omul se străduia cât putea. Tot < <• le rămânea de făcut era să spere că va fi de ajuns pen- ini a o salva pe Elena și pe ceilalți.

Meredith și doamna Flowers intrară în garaj, fiecare ducând o pungă de plastic de cumpărături. Celia venea încet în urma lor.

— Apă sfințită, spuse Meredith, scoțând din punga ei un pulverizator pentru plante și arătându-i-l.

— Nu are efect asupra vampirilor, îi aminti Stefan.

— Nu invocăm un vampir, replică ea și începu să stropească spațiile exterioare ale diagramei, atentă să nu strice liniile trasate cu cretă.

Alaric se ridică și începu să sară cu grijă afară din diagrama multicoloră, strângând cartea într-o mână.

— Cred că suntem aproape gata, spuse el.

Doamna Flowers se uită la Stefan.

— Avem nevoie de ceilalți, spuse ea. Toți cei afectați de puterile fantomei trebuie să se afle aici.

— Vă ajut să-i aducem jos, se oferi Alaric.

— Nu-i nevoie, îi spuse Stefan și se duse în pensiune, unde o luă pe scări în sus, singur.

Stând în picioare lângă pat în micul dormitor roz și crem, se uită în jos la Elena, Bonnie și Matt. Nici unul dintre ei nu se mișcase de când îl așezase pe Matt acolo,

Oftă și o luă mai întâi pe Elena în brațe. Apoi îi luă și perna și o pătură. Cel puțin putea să încerce să o așeze cât mai confortabil.

Câteva minute mai târziu, cei trei adormiți stăteau întinși în partea din față a garajului, mult în afara dia gramei, cu capetele sprijinite pe perne.

— Și acum? întrebă Stefan.

— Acum alegem fiecare o lumânare, spuse doamna Flowers, deschizându-și punga de plastic. Una a cărei culoare simțiți voi că vă reprezintă. Conform cărții, lumânările ar trebui să fie făcute manual și parfumate în mod special, dar va trebui să ne mulțumim cu ce avem. Eu n-o să iau nici una, spuse ea, întinzându-i sacoșa lui Stefan. Fantoma nu și-a concentrat puterile asupra mea și nu-mi aduc aminte să mai fi fost geloasă pe cineva din 1943.

— Ce s-a întâmplat în 1943? întrebă Meredith curioasă.

— Am pierdut coronița de Little Miss Fell’s Church în fața lui Nancy Sue Baker, răspunse doamna Flowers. Când Meredith se holbă 1a ea surprinsă, bătrâna își ridică mâinile în aer. Chiar și eu am fost odată copil, știi. Eram cu adevărat adorabilă, cu bucle â la Shirley Temple, iar mamei mele îi plăcea să mă îmbrace cu o mulțime de zorzoane și să fie mândră de mine.

Alungând din minte imaginea surprinzătoare a doamnei Flowers cu bucle â la Shirley Temple, Stefan căută prin grămada de lumânări și alese una albastru-închis. într-un fel, i se părea potrivită pentru el.

— Avem nevoie de lumânări și pentru ceilalți, spuse.

Alese cu grijă una aurie pentru Elena și una roz pen- i ni Bonnie.

—- Le alegi doar după culoarea părului lor? întrebă Meredith. Chestie tipică pentru un băiat.

— Dar știi că astea sunt culorile potrivite pentru ele, replică Stefan. Și pe urmă, părul lui Bonnie este roșcat, nu roz.

Meredith încuviință, fără voie.

— Cred că ai dreptate, spuse. Dar albă pentru Matt.

— Zău? întrebă Stefan.

Nu știa ce ar fi ales el pentru Matt. Poate ceva cu desenul steagului american, dacă ar fi existat așa ceva.

— E cea mai pură persoană pe care o cunosc, spuse încet Meredith.

Alaric ridică o sprânceană către ea și Meredith îi trase un ghiont și adăugă:

— Vreau să spun, pură în spirit. Ce-i în gușă, și-n căpușă cu Matt, și e bun și sincer cât cuprinde.

— Cred că ai dreptate, spuse Stefan și, fără să co- menteze nimic, privi cum Meredith alege o lumânare maro-închis pentru ea.

Alaric scotoci în pungă și alese o lumânare verde-în- chis, iar Celia se hotărî pentru una de culoarea levănțicii. Doamna Flowers luă punga cu lumânările rămase și o așeză pe o etajeră de sus lângă ușa garajului, între un sac cu pământ de ghiveci și ceea ce arăta ca un felinar demodat cu petrol.

Se așezară cu toții pe podeaua garajului în semicerc, în afara diagramei, cu fața către cercul interior gol, cu lumânările neaprinse. Adormiții zăceau în spatele lor, iar Meredith ținea lumânarea lui Bonnie în poală alături de a ei; Stefan o luă pe a Elenei, iar Alaric pe a lui Matt.

— Acum le ungem cu sângele nostru, spuse Alaric.

Se uitară cu toții la el și Alaric ridică din umeri, apărându-se:

— Așa zice cartea.

Meredith scoase din punga ei un mic briceag, își crestă degetul și desenă repede, calmă, o dungă de sânge dintr-un capăt în altul al lumânării sale maro, apoi îi întinse cuțitul lui Alaric împreună cu o sticluță de dezinfectant. Unul câte unul, ceilalți îi repetară mișcările.

— Asta chiar că e neigienic, murmură Celia, strâm- bându-se, dar făcu și ea gestul.

Stefan era pe deplin conștient de mirosul de sânge omenesc într-un spațiu atât de închis. Deși tocmai se hrănise, caninii lui se alungiră într-o reacție automată.

Meredith luă lumânările și se apropie de prietenii lor adormiți, pentru a le ridica o mână și a face o mică tăietură ca să traseze o dungă pe lumânările lor cu propriul lor sânge. Nici unul dintre ei nu se mișcă. După ce termină, Meredith le reîmpărți celorlalți lumânările celor adormiți și se întoarse la locul ei.

Alaric începu să citească, în latină, primele cuvinte ale vrăjii. După câteva propoziții, ezită la un cuvânt, și Stefan luă în tăcere grimoarul de la ei. Reluă imediat de unde se oprise Alaric. Cuvintele i se revărsau lin din gură, iar senzația latinei pe buze îi amintea de orele petrecute cu preceptorul lui din copilărie cu sute de ani în urmă, și de o perioadă când locuise într-o mănăstire din Anglia la începuturile luptei lui împotriva condiției de vampir.

Când veni momentul, pocni din degete și, cu un strop de Putere, lumânarea lui se aprinse singură. I-o întinse lui Meredith, care picură puțină ceară topită pe podeaua garajului, la marginea diagramei, și înfipse lumânarea acolo. Una câte una, în momentele potrivite ale ritualului, Stefan aprinse lumânările și ea le așeză, până când apăru un șir multicolor de lumânări arzând îndrăzneț între ei și desenele în cretă ale diagramei.

Stefan continuă să citească. Deodată, paginile gri- moarului începură să fluture. Un vânt rece, nefiresc, se stârni înăuntrul garajului închis, iar flăcările lumânăriloi pâlpâiră nebunește și apoi se stinseră. Două lumânări se răsturnară. Părul lung al lui Meredith o lovi peste față.

— Asta nu trebuia să se întâmple, strigă Alaric.

Dar Stefan doar își miji ochii în vânt și apoi continuă să citească.

Întunericul deplin și senzația neplăcută de prăbușit» dură doar un moment, după care Elena ateriză în picioare și se clătină în față, strângând cu putere mâinile lut Bonnie și Matt.

Se aflau într-o încăpere octogonală slab luminată, cu mai multe uși. O singură piesă de mobilier se afla în centrul încăperii, un birou. Iar în spatele lui stătea tolănit un vampir bronzat, frumos, uluitor de musculos și cu pieptul gol, cu o coamă de păr lung, ondulat, de culoarea bronzului, care îi cădea pe umeri.

Imediat, Elena știu unde se afla.

— Am ajuns, șopti ea cu răsuflarea tăiată. Poarta!

Sage sări în picioare de cealaltă parte a biroului, cu o expresie de surprindere aproape comică pe față.

— Elena? exclamă el. Bonnie? Matt? Ce se-ntamplă? Qu’est-ce qui arrwe?

În mod normal, Elena ar fi fost ușurată să-l vadă pe Sage, care întotdeauna se purtase frumos cu ea și o ajutase, dar acum

trebuia să ajungă la Damon. Știa unde trebuia să fie el. Aproape că îl auzea strigând-o.

Străbătu cu pași mari încăperea goală, fără să arunce nici măcar o privire către portarul uluit, trăgându-i pe Matt și Bonnie după ea.

— Scuze, Sage, spuse ea când ajunse la ușa pe care o voia. Trebuie să-l găsim pe Damon.

— Damon? strigă el. S-a întors din nou?

Dar ei trecură dincolo de ușă, ignorând strigătele lui Sage de „Opriți-vă!” și „Artftez-v&us!”

Ușa se închise în urma lor și se treziră într-un peisaj <iv cenușă. Nimic nu creștea aici, și nu exista nici un reper. Vânturi aspre spulberaseră cenușa neagră fină, clădind dealuri și văi mereu mișcătoare. Pe când priveau, o pală puternică de vânt prinse stratul de cenușă de la suprafață și îl ridică într-un nor care se așeză curând la loc, alcătuind noi forme. Sub cenușa ușoară de deasupra, se vedeau smârcuri de cenușă udă amestecată cu noroi. în apropiere era o baltă cu apă nemișcată plină de cenușă. Nimic altceva decât cenușă și noroi, doar când și când o bucată de lemn negru, carbonizat.

Deasupra lor se vedea un cer crepuscular în care atârnau o planetă uriașă și două luni mari, una de un alb-albăs- trui cu ape, cealaltă argintie.

— Unde suntem? întrebă Matt, uitându-se uluit la cer.

— Cândva, asta a fost o lume — practic, o lună care era umbrită de un copac uriaș, îi spuse Elena, pășind hotărâtă înainte. Până când eu am distrus-o. Aici a murit Damon.

Simți, mai degrabă decât văzu, că Bonnie și Matt sr priviră.

— Dar... ăăă... pe urmă el a venit înapoi, nu? Tu l-ai văzut în Felî’s Church acum câteva nopți, așa-i? spuse Matt șovăitor. De ce suntem aici aram?

— Știu că Damon e undeva pe«aproape, spuse Elena nerăbdătoare. îl simt. S-a întors aici. Poate că ăsta e locul unde a început să caute fantoma.

Merseră mai departe. Curând, nu mai mergeau, cAl înotau prin cenușa neagră care li se lipea de picioare în cocoloașe groase supărătoare. Noroiul de sub cenușă li se prindea de pantofi, făcându-i să scoată la fiecare pas un lipăit zgomotos.

Aproape ajunseseră. Elena o simțea. Acceleră ritmul, iar ceilalți, continuând s-o țină de mână, merseră mai repede

pentru a ține pasul cu ea. Cenușa era mai groasă și mai adâncă aici pentru că se apropiau de locul unde fusese copacul, însuși centrul acestei lumi. Elena își aduse aminte cum explodase, țâșnind în sus ca o rachetă, de- zintegrându-se pe măsură ce urca spre cer. Trupul lui Damon zăcuse dedesubt și fusese îngropat cu totul sub cenușa care cădea.

Elena se opri. Era o grămadă mare, mișcătoare de cenușă care pe alocuri părea să-i ajungă până la mijloc. Se gândi că poate vedea locul unde se trezise Damon — cenușa era adâncită, ca și cum cineva își săpase din adâncurile ei un tunel către lumină. Dar nu era nimeni acolo în afară de ei. Un vânt rece suflă spre ei un val de cenușă și Bonnie începu să tușească. Elena, cufundată până la genunchi în cenușa rece și lipicioasă, dădu drumul mâinii iui Bonnie și își înfășură brațele în jurul trupului.

— Nu-i aici, spuse ea, cu privirea pierdută în goi. hram atât de sigură că o să fie aici!

— Atunci trebuie să fie în altă parte, spuse Matt, logic. Sunt sigur că se luptă cu fantoma, așa cum ziceai

iu că avea de gând să facă. Dimensiunea întunecată e un spațiu larg.

Bonnie se înfioră și se strânse mai aproape de Matt, cu ochii ei căprui mari și plini de jale, ca ai unui cățeluș flămând.

— Acum putem să mergem acasă? Te rog? Sage ne poate trimite înapoi, nu-i așa?

— Pur și simplu nu înțeleg, spuse Elena, privind lung către spațiul gol unde se aflase înainte marele trunchi al copacului. Știam că o să fie aici. Practic, îl auzeam che- mându-mă.

În aceeași clipă, un râset jos, muzical, sparse tăcerea. Era un sunet frumos, dar avea ceva rece și nefiresc în el, ceva care o făcu pe Elena să se înfioare.

— Elena, șopti Bonnie, cu ochii larg deschiși. Asta e ce-am auzit eu înainte să mă ia ceața.

Se întoarseră.

În spatele lor stătea o femeie. Sau, mă rog, o creatură având forma unei femei, se corectă repede Elena. Asta nu era o femeie. Și, la fel ca și râsul ei, creatura asta cu forma unei femei era frumoasă, dar înspăimântătoare, Ea — creatura — era uriașă, mai bine de o dată și jumătate înălțimea unui om, dar

perfect proporțională, și părea să fie făcută din gheață și ceață cu nuanțe de al bastru și verde — precum cel mai pur ghețar, iar ochii n erau limpezi, cu o urmă ușoară de verde pal. Pe când <• priveau, șoldurile și picioarele ei solide, având transpa rența gheții, se mișcară și își pierdură contururile, tran* formându-se intr-un vârtej de ceață.

Un val lung de păr verde-albăstrui plutea în urma ei, căpătând treptat forma unui nor tulburat. Creatura zâmbi către Elena, și dinții ei ascuțiți sclipiră ca niște țurțuri argintii. Avea însă ceva la piept care nu era gheață, ceva solid și rotund și roșu întunecat, întunecat.

Elena văzu toate astea într-o clipă, înainte ca atenția ei să se concentreze pe ceea ce atârna de mâna întinsă a femeii de gheață.

— Damon, șopti ea cu răsuflarea tăiată.

Femeia de gheață îl ținea indiferentă de gât și atârnând în aer, ignorându-i zbaterile. îl ținea atât de ușor, încât el părea doar o jucărie. Vampirul îmbrăcat în negru întinse un picior și o lovi în coaste pe femeia de gheață, dar piciorul lui pur și simplu trecu prin ceață.

— Elena, spuse Damon cu o voce subțire, sugrumată.

Femeia de gheață — fantoma — își lăsă capul pe o parte și se uită la Damon, apoi îl strânse ceva mai tare de gât.

— Eu n-am nevoie să respir... fantomă idioată, icni el sfidător.

Zâmbetul fantomei deveni mai larg și ea rosti cu o voce dulce și rece, ca niște cristale care se lovesc unul de altul și clincăne:

— Dar capul poate să ți se desprindă, nu? E suficient și asta.

Îl scutură puțin și apoi își întoarse zâmbetul către l.icna, Bonnie și Matt. Elena făcu instinctiv un pas în spate când ochii de ghețar o găsiră.

— Bine ați venit, spuse fantoma pe un ton încântat, ca și cum erau prieteni vechi. Mi-ați părut, tu și prietenii tăi, atât de înviorători, cu toate micile voastre gelozii! Fiecare dintre voi cu propria lui invidie. Aveți o mulțime de probleme, nu-i așa? Nu m-am mai simțit atât de puternică și atât de bine hrănită de milenii.

Chipul ei deveni gânditor și începu să-l scuture încet pe Damon în sus și-n jos. El scoase un sunet gutural de su- focare, și pe obraji prinseră să-i alunece lacrimi de durere.

— Dar ar fi trebuit să rămâneți unde v-am pus, continuă fantoma, cu vocea ceva mai rece, și îl roti pe Damon în aer într-un arc larg, cu o mișcare nonșalantă.

El horcăi și trase de mâna ei uriașă. Era oare adevărat că nu avea nevoie să respire? Elena nu știa. Damon putea foarte bine să mintă în privința asta dacă avea un motiv întemeiat sau pur și simplu doar pentru a-și enerva dușmanul.

— Încetează! strigă Elena.

Fantoma râse din nou, sincer amuzată.

— Haide, fă-mă tu să încetez, micuțo.

Strânsoarea i se înteți în jurul gâtului și Damon se cutremură. Apoi ochii i se dădură peste cap, iar Elena nu mai văzu decât albul lor înfiorător, străbătut de vinișoare roșii, și Damon deveni moale în mâna de gheață.

32

att văzu cu groază cum fantoma îl scutura pe Damon ca pe o păpușă de cârpă.

Elena se răsuci și îi privi pe Bonnie și Matt. — Trebuie să-l salvăm, șopti ea, cu o hotărâre îndârjită pe față, și imediat o luă la fugă, croindu-și drum prin grămada de cenușă.

Matt se gândi că dacă Damon, cu toată puterea lui de vampir și priceperea de a lupta șlefuită de-a lungul secolelor, era atât de total neputincios în mâinile acestei fantome — și, Doamne, în felul în care îl scutura acum înainte și-napoi, cu siguranță o să i se desprindă capul — atunci Matt, Bonnie și Elena aveau tot atâtea șanse în lupta asta ca un bulgăre de zăpadă în iad. Singura întrebare ar fi de fapt dacă fantoma i-ar omori și pe ei.

Și adevărul era că lui Matt nici măcar nu-i plăcea de Damon, absolut deloc. Sigur, Damon îi ajutase să salveze Feîl’s Church de Katherine și Klaus, și de demonii kitsitne, dar era un vampir — criminal, sarcastic, care nu se căia pentru nimic, înfumurat, arogant, răutăcios și de obicei nesuferit. Fără îndoială, Damon făcuse rău mai multor oameni decât ajutase pe parcursul lungii sale vieți, chiar dacă i-ar fi atribuit, cu generozitate, salvarea tuturor locuitorilor din Feîl’s Church. Și întotdeauna îi spunea lui Matt „Mutt”, pretinzând că nu-și amintea numele lui real, ceea ce era total enervant, întocmai cum voia să fie Damon.

Și totuși, Elena îl iubea pe Damon. Dintr-un motiv oarecare. Probabil același motiv inexplicabil pentru care fetele de treabă iubeau băieții răi. El fiind un băiat cu desăvârșire bun, nu le văzuse niciodată farmecul.

Dar Elena văzuse.

Iar Damon făcea, oarecum, parte din echipă, și nu-ți lași colegii de echipă să fie decapitați de femei de gheață demonițe pe o lună acoperită cu cenușă din alte dimensiuni fără să încerci cel puțin să lupți.

Nici măcar dacă nu-ți plac absolut deloc colegii ăștia.

Matt o porni la fugă după Elena, și Bonnie îl urmă. Când ajunseră lângă fantomă, Elena deja zgâria mâna albastră de gheață încleștată în jurul gâtului lui Damon, încercând să desfacă degetele pentru a-și strecura ea mâna dedesubt. Fantoma abia se uita la ea. Matt oftă în sinea lui pentru inutilitatea a tot ce făceau ei, și, luându-și avânt, lovi cu latura brațului în stomacul fantomei.

Înainte ca pumnul lui să o atingă, ținta lui se trans- formă din gheață într-o ceață intangibilă, rotitoare, și lovitura lui trecu prin fantomă. Pierzându-și echilibrul, Matt se clătină și căzu în torsul acum vaporos al fantomei.

Era ca și cum ar fi căzut în apa rece ca gheața dintr-un canal colector. Un frig amorțitor și o duhoare oribilă, scârboasă, îl copleșiră pe Matt. Se trase înapoi din ceață, îngrețoșat și tremurând, dar pe picioarele lui. Clipi amețit, uitându-se înjur.

Elena se chinuia cu degetele fantomei, zgâriind și trăgând, iar fantoma o privea cu un soi de amuzament detașat, câtuși de puțin speriată sau deranjată de efortu- rile fetei. Apoi se mișcă, atât de repede încât Matt nu văzu decât o învârtejire de verde-albăstrui, și Elena zbură prin aer și se prăbuși, dând din mâini și din picioare, într-o grămadă de cenușă. Se ridică imediat, cu sânge curgându-i de pe frunte, lăsând urme roșii prin cenușa care acum îi acoperea pielea.

Bonnie încerca și ea: se furișase în spatele fantomei și o lovea cu pumnii și picioarele. în mare parte, picioarele și pumnii treceau direct prin ceața fantomei, dar când și când câte o lovitură nimerea în gheață solidă. Loviturile astea păreau însă total ineficiente: Matt nu-și dădea seama dacă fantoma chiar observase că Bonnie o ataca.

Venele se umflaseră pe fața și gâtul lui Damon, așa cum atârna de mâna creaturii. Carnea de pe gâtul lui era albă în jurul tendoanelor întinse. Deși era un vampir vechi și puternic, cu o super-forță, Damon suferea. Mau aruncă o rugăciune către orice sfanț care proteja oamenii ce urmau cauze pierdute și se aruncă din nou în luptă.

Era întuneric. Și apoi era durere, și întunericul deveni roșu, apoi se limpezi, și Damon vedea din nou.

Fantoma — ticăloasa aia de fantomă — îl ținea de gât, iar pielea ei era atât de rece, atât de rece, încât ardea oriunde îl atingea. Nu se putea mișca.

Dar o vedea pe Elena stând sub el. Elena cea frumoasă, acoperită cu cenușă din cap până-n picioare, cu dâre de sânge pe obraji, cu dinții dezgoliți și cu ochii arzători ca ai unei zeițe războinice. Inima lui se umplu dc dragoste și teamă. Păsăruica roșcată și curajoasă și băiatul Mutt luptau alături de ea.

Te rog, voia el să spună. JVa încerca să mă salvezi- Eugi, Elena, trebuie să fagi.

Dar nu se putea mișca, nu putea vorbi.

Apoi fantoma își schimbă poziția și Damon văzu cum Elena se oprește din atacul ei și își încleștează mâinile pc stomac, strâmbându-se de durere. Matt și Bonnie stăteau și ei îndoiți în față, cu chipurile palide și trase, cu gurile deschise în țipete. Cu un urlet, Bonnie se prăbuși hi pământ.

Oh, nu, își spuse Damon cu o fulgerare de groază .Nu Elena. Nupăsăruica roșcată. Nu pentru mine.

Și apoi, dintr-odată, o rafală de vânt îl învălui și îl aruncă din strânsoarea fantomei. în urechi auzi un muget și ochii îl înțepară. Căutând cu privirea împrejur, le văzu pe Bonnie și Elena, cu părul lor lung fluturând sălbatic în jurul lor; pe Matt, rotindu-și brațele; și fantoma, cu fața ei verde ca sticla surprinsă de data asta, în loc să fie atotștiutoare.

Tornadă, îi trecu vag prin minte lui Damon, apoi Poarta, și realiză că era aruncat în sus, înapoi în întuneric.

Vântul șuiera acum cu un urlet asurzitor, și Stefan trebui să ridice vocea până la strigăt pentru a se auzi peste zgomotul lui. Trebuia să strângă bine cu amândouă mâinile cartea — îi era trasă dintre degete ca și cum cineva viu și foarte puternic încerca să i-o ia.

— Mihi tuli Te voco. Necesse est tibi părere, rosti Stefan. Vino la mine. Te invoc. Trebuie să te supui.

Acesta era sfârșitul vrăjii de invocare în limba latină. I Jrmătoarea parte era vraja de alungare, care avea să fie in engleză. Desigur, fantoma ar fi trebuit să fie acolo pentru ca acea parte a vrăjii să fie eficientă.

Vântul care șuiera prin garaj devenea tot mai puternic. Afară se auzi bubuind tunetul.

Stefan privea atent cercul interior, cufundat în umbrele din garaj, dar nu era nimic acolo. Vântul nefiresc începea să se domolească. Panica îi strânse inima. Oare dăduseră greș? Se uită îngrijorat către Aîaric și Meredith, apoi la doamna Flowers, dar nici «nul nu-1 privea, toți se holbau încremeniți la cerc.

Stefan își întoarse iar privirea către cerc, sperând încă. Dar nu era nimic acolo.

Stai!

Exista o mișcare imperceptibilă a cm, exact în mijii,- cui cercului, o fulgerare abia văzută de lumină verde-al- băstruie și, odată cu ea, veni și un aer foarte rece. Nu ca vântul cel rece care se rotise prin garaj, ci mai degrabă ca o răsuflare glacială — respiră, expiră, respiră, expiră înceată și constantă și înghețată, exact din acel loc.

Scânteierea deveni mai mare, se adânci, se întunecă și dintr-odată acel cm la care se uita Stefan se mișcă și «• schimbă dintr-o scânteiere amorfă într-o femeie. O femeie uriașă, alcătuită din cețuri și gheață, în nuanțe de verde și albastru. In pieptul ei era un trandafir de un roșu intens, cu tulpina o masă solidă de spini.

Meredith și Celia icniră cu putere. Doamna Fîowch privea calmă, în vreme ce Alaric rămase cu gura căscată

Asta trebuia să fie fantoma geloziei. Stefan se gândise întotdeauna la gelozie ca la ceva arzător. Sărutări de f<» . furie de foc. Dar furia, dorința, invidia, toate lucruri!* care alcătuiesc gelozia, pot fi și reci ca gheața, și el nu « îndoia că în fața lor era fantoma potrivită.

Stefan observă toate lucrurile astea despre fantomă ți le uită din nou într-o fracțiune de secundă, pentru că nu doar femeia de gheață prinse formă în centrul cercului

Năuci, plângând, dătinându-se pe picioare, plini de cenușă și noroi, trei oameni apăruseră și ei acolo.

Frumoasa și eleganta lui Elenă, murdară din cap până-n picioare, cu părui ei auriu încâlcit și năclăit, cu dâre de sânge pe obraji. Mica și delicata Bonnie, albă ca varul, cu fața mânjită de lacrimi, dar plină de furie pe când dădea cu piciorul în fantomă și o zgâria. Și Matt, americanul perfect, întotdeauna demn de încredere, ciufulit și plin de noroi, întorcându-se să se uite la ei cu o privire lipsită de expresie, ca și cum pur și simplu s-ar fi întrebat în ce alt iad aterizase de data asta.

Și apoi încă o persoană, o a patra siluetă clătinându-se și icnind, ultima care prinse formă pâlpâind. Pentru o clipă, Stefan nu-l recunoscu — nu putea să-l recunoască, pentru că el nu trebuia să mai existe. în schimb, i se păru că vede un străin ciudat de familiar. Străinul își duse mâinile la gât protector și se uită în afara cercului, direct la Stefan. Pe buzele umflate, pline de sânge, și în ochii învinețiți care nu mai erau decât două crăpături pe fața lui, apăru umbra unui zâmbet, iar rotițele din mintea lui Ste- lân se așezară la locul lor și prinseră să se învârtească în cele din urmă.

Damon.

Stefan era atât de uluit, încât la început nici nu știu te trebuia să simtă. Apoi, în adâncul lui, o căldură prinse să crească încet, pe măsură ce realiza că fratele lui întorsese. Ultima piesă din puzzle-ul care era ciudata

lui istorie era din nou aici. Stefan nu era singur. Stefan făcu un pas înainte către marginea diagramei, ținându-și răsuflarea.

— Damon? spuse el încet, întrebător.

Gelozia își întoarse repede capul spre el și Stefan se trezi țintuit locului de privirea ei rece și sticloasă.

— Știi, s-a întors mai înainte, spuse pe un ton nonșalant, de conversație, și vocea ei îl îngheță pe Stefan ca și cum niște apă rece ca gheața i-ar fi fost aruncată în față. Dar n-a vrut să afli, ca s-o aibă pe Elena doar pentru el. A stat ascuns pe-aici, pândind, făcându-și jocul ca de obicei.

Gelozia era fără îndoială feminină, și tonul ei rece și detașat îi aminti iui Stefan de acea voce micuță care uneori îi vorbea dintr-un colț ai minții, rostind cele mai întunecate și mai rușinoase gânduri ale lui. Oare ceilalți o puteau auzi? Sau vorbea direct în mintea lui?

Riscă o privire în jur. Toți — Meredith, Celia, Ala- ric, doamna Flowers — stăteau nemișcați ca niște statui, holbându-se la

Gelozie. în spatele lor, paturile improvizate erau goale. Gând formele astrale ale celor trei adormiți intraseră în cerc împreună cu fantoma, trupurile lor li se alăturaseră cumva, făcându-le materiale în mijlocul cercului interior.

— El a venit la Elena, continuă fantoma să-l ia peste picior. Și-a păstrat secretă învierea față de tine, ca sA poată să fie cu ea. Damon nu s-a gândit nici o clipă cum sufereai tu pentru moartea iui. Și în vreme ce tu îți pe- treceai timpul jelindu-1, el își petrecea timpul vizitând dormitorul Elenei.

Stefan făcu un pas înapoi.

— El întotdeauna vrea ceea ce ai tu, și știi bine asta, continuă fantoma, iar buzele ei translucide se arcuiră într-un zâmbet. Asta se întâmplă de când erați muritori. Ți-aduci aminte cum s-a întors de la universitate și ți-a furat-o pe Katherine? Și-a folosit tot farmecul asupra ei, doar pentru că știa că tu o iubeai. Chiar și cu lucrurile mărunte făcea la fel: dacă tu aveai o jucărie, ți-o lua. Dacă voiai un cal, îl călărea el. Dacă pe platoul din fața ta era o bucată de came, o lua chiar dacă nu-i era foame, doar ca să n-o iei tu.

Stefan clătină încet din cap, simțindu-se din nou depășit de timp, ca și cum din nou ar fi ratat un moment important. Damon o vizitase pe Elena? Când el plânsese pe umărul ei pentru fratele pierdut, Elena știuse că Damon era în viață?

— Dar credeai că poți avea încredere în Elena, nu-i așa, Stefan?

Elena se întoarse să-l privească, cu obrajii palizi sub stratul de cenușă. Părea temătoare, gata să verse.

— Nu, Stefan..., începu Elena să spună, dar fantoma continuă repede, iar vorbele ei erau otravă picurată cu o voce dulce.

Stefan știa ce facea fantoma. Nu era prost. Și totuși se trezi încuviințând din cap, arătându-se de acord, simțind cum în ei se adună încet o furie arzătoare, în ciuda părții sale raționale care i se împotrivea.

— Elena ți-a ascuns secretul, Stefan. Știa că sufereai și că vestea că Damon era viu ți-ar fi alinat suferința aceea, dar a tăcut, pentru că așa i-a cerut Damon, și ce voia Damon era mai important decât să te ajute pe tine. Elena i-a vrut întotdeauna pe amândoi frații Salvatore. Chiar e ciudat, Stefan, cum niciodată nu ești suficient pentru femeile pe care le iubești. Asta

nu e prima dată când Elena l-a ales pe Damon în locul tău, nu-i așa?

Elena clătină din cap, dar Stefan n-o mai vedea prin valul de furie și durere care creștea în el.

— Secrete și minciuni, și prostul de Stefan Salvatore întotdeauna cu câțiva pași în urmă, spuse mai departe fantoma pe un ton vesel, cu un râs clincănit de gheață. Ai știut mereu că există ceva între Elena și Damon la care tu nu ai acces, Stefan, și totuși n-ai fi bănuit niciodată că ea te-ar trăda pentru el.

Damon păru să se trezească din uluire, de parcă abia acum ar fi auzit-o pe fantomă pentru prima oară. Sprâncenele i se încruntară adânc și el întoarse încet capul < a s-o privească.

Deschise gura să vorbească, dar în acea clipă ceva se rupse în Stefan și înainte ca Damon să poată rosti vreo vorbă — tăgăduirea sau ironia care îi stătea pe vârful limbii — Stefan se năpusti înainte cu un urlet de furie, trecând direct prin diagrama desenată cu cretă. Mai iute decât putea percepe ochiul omenesc, Stefan îl împinse pe Damon în afara cercului și îl aruncă în peretele îndepărtat al garajului.

33

Oprește-te! țipă Elena. Stefan! Oprește-te! îl omori!

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte își dădu seama că moartea lui Damon era probabil exact ceea ce-și dorea Stefan. Stefan îl sfâșie cu dinții și mâinile, nu lovindu-l cu pumnii, ci sfârtecând sălbatic, cu colții și ghearele. Stefan, cu trupul ghemuit ca o fiară, cu caninii alungiți, cu fața schimonosită într-un mârâit de furie animalică, arăta mai mult ca niciodată ca un vampir însetat de sânge.

Iar în spatele Elenei, care privea îngrozită, vocea aceea înghețată, seducătoare, vorbea mai departe, spu- nându-i lui Stefan că avea să piardă totul, la fel cum pierdea întotdeauna totul. Că Damon îi lua totul și apoi arunca nepăsător, cu cruzime, tot ce luase, pentru < A

Damon pur și simplu nu voia decât să distrugă tot ce avea Stefan.

Elena se întoarse și, prea speriată de ceea ce îi făcea Stefan lui Damon pentru a se mai teme câtuși de puțin de fantomă,

începu să dea în ea cu pumnii. O clipă mai târziu, Matt și Bonnie i se alăturară.

Ca și mai înainte, de cele mai multe ori mâinile lor doar alunecau prin cețurile fantomei. Dar pieptul fantomei era solid și Elena își concentră furia asupra lui, lovind gheața tare de acolo cu toată puterea de care era în stare.

Sub gheața care alcătuia pieptul creaturii, strălucea un trandafir de un roșu întunecat. Era o floare frumoasă, dar părea letală, culoarea ei ducând-o cu gândul pe Elena la sânge otrăvit. Tulpina plină de spini părea umflată, mai groasă decât cea a unei flori normale. In vreme ce Elena îl privea, strălucirea trandafirului deveni mai intensă și petalele lui se deschiseră mai mult, iar acum era în plină floare. Aia săfie oare inima ei? se întrebă Elena. Oare gelozia lui Stefan o hrănește? Lovi din nou cu pumnul în pieptul fantomei, chiar deasupra trandafirului, și, pentru o clipă, fantoma își cobori ochii spre ea.

— încetează, spuse Elena cu sălbăticie. Lasă-1 în pace pe Stefan!

Fantoma se uita acum la ea cu atenție, și zâmbetul ei deveni mai larg, lăsând să se vadă dinții ca de sticlă, ascuțiți și strălucitori sub buzele ei cețoase. în adâncurile glaciale ale ochilor ei, Elenei i se păru că deslușește o scăpărare, rece, dar reală, și inima Elenei îngheță.

Apoi fantoma își întoarse din nou atenția către Ste- fen și Damon și, deși Elena n-ar fi crezut vreodată că e posibil, lucrurile se înrăutățiră și mai mult.

— Damon, spuse fantoma cu o voce răgușită.

Și Damon, care devenise moale de epuizare, cu ochii strâns închiși, pasiv sub atacul lui Stefan, ferindu-și fața dar fără să riposteze, deschise ochii.

— Damon, spuse ea din nou, cu ochii scânteindu-i, ce drept are Stefan să te atace? Chiar dacă ai încercai să-i iei ceva, tu nu făceai decât să lupți împotriva faptului că el avea totul — dragostea tatălui tău, fetele pe care le voiai — iar tu nu aveai nimic. El nu e decât un pușl» fățarnic, un neputincios căruia îi e scârbă de el însuși, dar care capătă Mul.

Ochii lui Damon se făcură mari, ca și cum ar fi recunoscut că aude rostite cele mai profunde suferințe ah' sale, și fața i se crispă de sentimentele stârnite în el. Ste- fan continua să-l zgârie cu unghiile și să muște din el, dai se trase în spate când

Damon intră brusc în acțiune, înșfăcându-l de braț și smulgându-i-l. Elena se cutremură îngrozită când auzi pocnind ceva —oh, Doamne! ceva din umărul sau brațul lui Stefan, care se rupea.

Nepotolit, Stefan doar se strâmbă și apoi se aruncă din nou asupra lui Damon, cu brațul rănit atâmându-i neputincios. Damon era mai puternic, remarcă Elena amorțită, dar epuizat; cu siguranță, nu avea să-și poată menține prea mult timp avantajul. Deocamdată, păreau doi adversari pe măsură. Erau amândoi furioși, amândoi luptau fără opreliști. Un mârâit bestial plin de răutate veni dinspre unul din ei, un râs tremurat, răutăcios de la celălalt, și Elena își dădu seama cu groază că nu știa de la cine venea fiecare dintre sunete.

Fantoma șuieră încântată. Elena se îndepărtă de ea și, cu coada ochiului, văzu că și Bonnie și Matt se trăseseră în spate.

— Nu întrerupeți liniile! strigă Alaric din cealaltă parte a... dar unde erau ei acum?

Oh, în garajul doamnei Flowers — garajul. Alaric părea disperat, și Elena se întrebă dacă mai strigase și înainte la ei. Percepuse un oarecare zgomot de fond, dar nu avusese o clipă răgaz să asculte.

— Elena! Bonnie! Matt! Nu întrerupeți liniile! strigă din nou Alaric. Puteți ieși, dar pășiți cu grijă peste linii!

Elena privi în jos. Sub picioarele lor era trasat în cretă un desen elaborat, alcătuit din linii de diferite culori, iar ea, Bonnie, Matt și fantoma erau cu toții într-un mic cerc aflat chiar în interiorul acestui desen.

Bonnie înțelese prima limpede ce spunea Alaric.

— Haideți, murmură ea, smucindu-i de braț pe Elena și Matt.

Apoi își croi drum cu grijă, dar repede, pe podea, departe de fantomă și către prietenii lor. Matt o urmă.

Trebui să se oprească într-un picior într«o mică secțiune și să întindă celălalt picior, și pentru un moment se clătină, iar unul dintre adidașii lui aproape că atinse o dungă albastră de cretă. Dar se redresă și merse mai departe.

Elenei, concentrată încă asupra trupurilor încleștate cu disperare ale lui Stefan și Damon, avu nevoie de ceva mai multe secunde pentru a înțelege că și ea trebuia să se miște. Era aproape prea târziu. Pe când se pregătea să pășească în afara cercului interior, fantoma își întoarse privirea sticloasă către ea.

Elena își luă avânt și sări repede din cerc, oprindu-se cu greu să nu alunece peste diagramă. Fantoma încercă s-o lovească, dar mâna ei se opri înainte de a trece pe deasupra unei linii de cretă, și ea mârâi frustrată.

Alaric își dădu deoparte, cu degete tremurătoare, părul din ochi.

— Nu eram convins că asta avea s-o oprească, recunoscu el, dar se pare că funcționează. Acum, cu grijă. Elena, uită-te pe unde mergi și vino încoace.

Matt și Bonnie ajunseseră deja lângă peretele garajului, departe de locul unde Damon și Stefan erau încleștați în luptă, și Meredith îi cuprinsese în brațe, și își îngio pase capul în umărul lui Matt, având-o pe Bonnie cuibărită lângă ea, cu ochii mari și rotunzi ca ai unui pisoi speriat.

Elena se uită în jos la desenul complicat schițat pe podea și începu să pășească atentă printre linii, îndrep- tându-se însă nu spre prietenii ei, ci către cei doi vampiri care se luptau.

— Elena! Nu! Pe-aici! strigă Alaric, dar Elena îl ignoră.

Trebuia să ajungă la Damon și Stefan.

— Vă rOgj SpUSe ea, cu vocea înecată în lacrimi, când ajunse lângă ei. Damon, Stefan, trebuie să încetați. Fantoma e cea care vă face asta. Voi nu vreți de fapt să vă faceți rău. Voi nu sunteți așa. Vă rog!

Nici unul dintre ei nu îi dădu atenție. Ea nici măcar nu era sigură că o auzeau. Cei doi erau acum aproape nemișcați, fiecare cu mușchii încordați în strânsoarea celuilalt în vreme ce încercau să atace și în același timp să se ferească de atac. încet, Elena văzu că Damon începe să fie mai puternic decât Stefan, împingându-i treptat brațele deoparte, apropiindu-se tot mai mult de gâtul lui, cu dinții albi sclipind.

— Damon! Nu! țipă Elena.

Se întinse să-l apuce de braț, să-l tragă de pe Stefan. Fără să-i arunce nici măcar o privire, el o împinse la o parte cu răutate, trântind-o la pământ.

Elena aterizâ pe spate și alunecă pe podea, și o duru, impactul făcându-i dinții să clănțănească, lovindu-se cu capul de ciment, iar șocul o făcu să vadă în spatele pleoapelor străfulgerări albe. Pe când se chinuia să se ridice, văzu cu groază că Damon înfrânsese și ultimele rămășițe de rezistență ale lui Stefan și acum își cufunda colții în gâtul fratelui său.

— Nu! țipă ea din nou. Damon, nu!

— Elena, ai grijă, strigă Alaric. Ești în diagramă. Te rog, orice ai vrea să faci, nu mai șterge și alte linii!

Elena se uită în jur. Când aterizase pe podea, alunecase peste mai multe linii de cretă, care erau acum întinse ca niște pete de culoare în jurul ei. încremeni, îngrozită, și-și stăpâni un scâncet. Acum fantoma era liberă? O eliberase ea?

Cu un efort de voință, își întoarse privirea către cercul interior.

Fantoma pipăia în jurul ei cu brațele sale lungi, plim« bându-și palmele în sus și-n jos pe un perete invizibil care mărginea cercul în care era închisă. Elena văzu cum, de efort, gura fantomei devine o linie subțire și fantoma își unește mâinile într-un loc anume și împinge.

Aerul din cameră se văluri.

Dar fantoma nu reuși să străpungă cercul, iar după un moment încetă să mai împingă și sâsâi dezamăgită.

Apoi privirea îi căzu pe Elena și zâmbi din nou.

— Oh, Elena, spuse ea, și vocea îi era moale, plină de prefăcută compasiune. Fata drăguță, cea pe care toală lumea o vrea, cea pentru care se bat băieții. E atât de greu să fii Elena! Fantoma își schimbă vocea, și acum tonul era încărcat cu o batjocură crudă. Dar ei nu se gândesc de fapt la tine, nu? Cei doi pe care-i vrei tu, pentru ei nu tu ești fata dorită. Tu știi bine de ce au fost atrași de tine. Katherine. întotdeauna Katherine. Te vor pentru că semeni cu ea, dar nu ești ea. Fata pe care au iubit-o cu atâta timp în urmă era bună și dulce și blândă. Un suflet nevinovat, o victimă, o tentație pentru fanteziile lor. Tu nu ești nici pe departe ca ea. Or să descopere și ei asta, știi bine. Odată ce ți se va schimba forma muritoare — și se va schimba. Ei vor fi la fel de-a pururi, dar tu te schimbi și îmbătrânești cu fiecare zi; peste câțiva ani vei arăta mult mai bătrână decât ei — și atunci or să-și dea seama că tu nu ești deloc cea pe care o iubesc. Tu nu ești Katherine, și n-o să fii niciodată.

Elena simți înțepătura lacrimilor în ochi.

— Katherine era un monstru, scuipă ea printre dinți.

— A devenit un monstru. La început a fost o fată dulce și bună, o corectă fantoma. Damon și Stefan au distrus-o. Așa cum or să te distrugă și pe tine. N-o să ai niciodată o viață normală. Tu nu ești ca Meredith sau Bonnie sau Ceîia. Ele or să aibă o șansă la normalitate atunci când or să fie pregătite, în ciuda

felului în care le-ai târât tu în bătăliile tale. Dar tu, tu n-o să fii niciodată normală. Și știi bine a cui este vina pentru asta, nu-i așa?

Elena, fără să se gândească, se uită la Damon și Stefan, chiar în clipa în care Stefan reuși să-l împingă pe Damon departe de el. Damon se clătină în spate, către grupul de oameni strânși lângă peretele garajului. Din gură îi curgea sânge, iar pe gâtul lui Stefan se prelingea sânge dintr-o rană îngrozitoare.

— Te-au condamnat, așa cum au condamnat-o și pe cea pe care au iubit-o cu adevărat, spuse încet fantoma.

Elena se ridică în picioare, cu inima bătându-i cu pu- tere, grea de durere și furie.

— Elena, oprește-te! strigă o voce puternică de con- tralto, cu atâta autoritate, încât Elena se întoarse de la Damon și Stefan și, clipind ca și cum ar fi fost trezită dintr-un vis, privi din diagramă către ceilalți.

Doamna Flowers stătea la marginea liniilor de cretă, cu mâinile în șolduri, cu picioarele înfipte bine în podea. Buzele ei erau o linie dreaptă furioasă, dar ochii îi erau limpezi și atenți. întâlni privirea Elenei, și Elena se simți liniștită și întărită. Apoi doamna Flowers se uită la ceilalți adunați în jurul ei.

— Trebuie să facem vraja de alungare acum, declară ea. înainte ca fantoma să reușească să ne distrugă pe toți. Elena! Mă auzi?

Simțind cum în ea se naște hotărârea, Elena încu- viință din cap și ieși alături de ceilalți.

Doamna Flowers își uni brusc mâinile, și aerul sc văluri din nou. Vocea fantomei se stinse și ea scoase un țipăt plin de furie, lovind aerul din jurul ei, și mâinile ci întâlniră repede rezistență, căci închisoarea ei invizibilă devenise mai mică.

Meredith pipăi repede pe etajera de sus de lângă ușa ga- rajului, atingând și împingând deoparte diferite obiecte. Unde pusese doamna Flowers lumânările? Pensule, nu. Lanterne, nu. Un spray antic pentru insecte, nu. O pungă cu pământ de ghiveci, nu. Un obiect ciudat de metal de care, pipăindu-l, nu-și dădea seama ce era, nu.

Pungă cu lumânări. Da.

— Am găsit-o, spuse ea, trăgând-o de pe etajeră și pu- nându-și în cap o grămadă de praf adunat acolo probabil de un deceniu. Ih, scuipă ea.

Era o dovadă a gravității situației, își spuse Meredith, că Bonnie și Elena se uitară la ea, așa cum era cu capul și umerii acoperiți cu un strat gros de praf și pânze de păianjen, și nici una nu chicoti și nici nu se repezi să o curețe. Aveau cu toții lucruri mult mai importante pentru care să-și facă griji, decât puțin praf.

— O.K., spuse ea. Mai întâi, trebuie să ne gândim ce culoare ar avea lumânarea lui Damon.

Doamna Flowers remarcase că în mod clar Damon era și el o victimă a fantomei geloziei, așa că trebuia să ia parte la ritualul de alungare pentru ca acesta să funcționeze pe deplin.

Uitându-se la cei doi frați vampiri care continuau să încerce să se distrugă reciproc, Meredith se îndoia serios că Damon avea să participe. Ca și Stefan, de altfel. Ei erau concentrați doar asupra modalităților în care să-și tacă amândoi cât mai mult rău posibil. Și totuși, cei doi vampiri trebuiau aduși lângă ei pentru ca ritualul să aibă efect.

Aduși cumva.

Meredith se trezi întrebându-se, detașată, dacă, în cazul în care și Stefan și Damon mureau, puteau să fie excluși din ritual. Ar fi reușit restul prietenilor să înfrângă atunci fantoma? Și dacă ei doi nu se omorau unul pe celălalt, ci pur și simplu continuau să lupte, punându-i pe toți în pericol, va reuși ea să-i omoare? Alungă acest gând. Stefan era prietenul ei.

Apoi, hotărâtă, se forță să se gândească la posibilitatea de a-1 omorî totuși. Asta era datoria ei. Iar datoria era mai importantă decât prietenia; trebuia să fie.

Da, îi putea omorî azi, chiar în următoarele câteva minute, dacă era necesar, își dădu ea seama. Avea să o regrete de-a pururi dacă trebuia s-o facă, dar putea.

Și apoi — remarcă o parte a minții ei cu răceală dacă lucrurile mai continuau așa cum se prezentau acum, Damon și Stefan aveau să se omoare unul pe celălalt și să o scutească pe ea de sarcină.

Elena se gândise bine — sau poate că se detașase de ce se petrecea în încăpere și se concentra pe ceea ce h spusese fantoma, Meredith nu era sigură — și acum vorbi.

— Roșu, spuse. Există o lumânare roșie pentru Dam< >ti

Exista o lumânare roșu-închis, și mai era și una nea gră. Meredith le scoase pe amândouă și i le arătă Elenei

— Roșie, spuse Elena.

— Pentru sânge? întrebă Meredith, privindu-i pe cei care se luptau, acum la doar vreo trei metri depărtare de ei.

Doamne, acum amândoi erau acoperiți cu sânge. Văzu cum Damon urlă ca un animal și îl lovește de mai multe ori pe Stefan cu capul de peretele garajului. Meredith se crispă la auzul sunetului înfundat pe care îl scoase țeasta lui Stefan izbită de lemnul și ipsosul peretelui. Damon avea o mână în jurul gâtului lui Stefan, iar cu cealaltă încerca să-i sfâșie pieptul, de parcă ar fi vrut să-i smulgă inima.

O voce moale, sinistră, continua să vină dinspre fantomă. Meredith nu reușea să deslușească nimic din ce spunea, dar ochii ei erau ațintiți asupra celor doi frați, și zâmbea în vreme ce vorbea. Părea satisfăcută.

— Pentru patimă, spuse Elena și smulse lumânarea din mâna lui Meredith și se duse, cu spatele drept și ținân- du-și capul sus ca un soldat, către șirul de lumânări pe care Alaric le aprindea din nou la marginea diagramei.

Meredith o privi cum aprinde lumânarea și picură puțină ceară pentru a o fixa dreaptă pe podea.

Stefan îl împinse înapoi pe Damon, mai aproape de ceilalți și de șirul de lumânări. Ghetele lui Damon scrijeliră podeaua în vreme ce el se încorda împotriva lui Stefan.

— O.K., spuse Alaric, uitându-se temător la lumâ- nări, apoi coborându-și privirea în carte. Fiecare dintre noi va declara geloziile care îl macină — slăbiciunile pe care fantoma le poate specula — și le va îndepărta. Dacă suntem sinceri, dacă reușim, cel puțin pentru un moment, să ne alungăm cu adevărat gelozia, lumânările ni se vor stinge și fantoma își va pierde puterile. Tot secretul e să reușim într-adevăr să ne alungăm din inimă gelozia și să încetăm să mai hrănim fantoma, și dacă putem s-o facem cu toții în același timp, fantoma ar trebui să dispară sau poate chiar să moară.

— Și dacă nu putem? Și dacă încercăm să ne alungăm gelozia, dar ea nu dispare cu totul? întrebă Bonnie, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Atunci vraja nu funcționează și fantoma rămâne, spuse simplu Alaric. Cine vrea să înceapă?

Stefan îl trânti pe Damon pe podeaua de ciment, cu un urlet de furie. Se aflau la doar vreun metru de lumânări, și Alaric

trecu între ei și șirul de flăcări micuțe, încercând să le apere cu trupul lui. Celia se cutremură când Stefan scoase un mârâit grav, furios, și-și lăsă capul în jos ca să-și înfigă colții în umărul lui Damon. Gelozia continua să sporovăiască întruna, scuipând cuvinte veninoase, cu ochii sclipindu-i.

Doamna Flowers bătu din palme pentru a atrage atenția tuturor, și chipul ei era hotărât și încurajator.

— Copii, va trebui să fiți cu toții sinceri și curajoși, spuse ea. Trebuie să recunoașteți cu sinceritate cele mai urâte simțăminte ale voastre în fața prietenilor voștri,

par voi țineți unul la altul, și știu sigur că vom trece j peste asta-

5 Un bu^net un înfundat de furie veni din apro-

lor, și Alaric se uită peste umăr, agitat, la bătălia piere» 15

v se purta în spatele lui.

___ jjomentul ales este esențial, spuse brusc doamna flowers-Cine e primul?

^|efedith se pregătea să facă un pas înainte, strân-

Andu'Ș* *n man^ de îuPtă pentru un sentiment de ^ntă, când Bonnie vorbi.

sigurai ’ x

Eu, spuse ea cu o voce tremurată. Aăă... Am fost

loasâ Pe Meredith și Elena. întotdeauna... înghiți dul care * se Pusese *n 8at Ș* aP°* vorfiî ma* hotărât.

0 j simt că sunt doar o camaradă atunci când sunt cu țjneofl

|e Ele sunt mai curajoase decât mine, și mai bune

tăto^re’ §* ma* deștepte Ș* maî drăguțe, și... și mai

decât mine. Sunt geloasă pentru că am impresia că

t!t nu mă respectă la fel de mult ca pe ele și nu mă oatne»

adevărat în serios așa cum fac cu Elena și Mere-

iau cu

jith $unt Se^oasă pentru că uneon stau în umbra lor, și , . lor e foarte mare... metaforic vorbind, adică. Și

Qlîior»

ai s«°t geloasă și pentru că eu n-am avut niciodată un Ut adevărat, și Meredith îl are pe Alaric, și Elena îl are e Stei#1’ Șt pentru că Elena îl are și pe Damon, care mi

se pare un tip uluitor, dar care n-o să mă remarce niciodată atunci când stau lângă Elena, pentru că n-o poate vedea decât pe ea.

Urmă o pauză, când Bonnie se uită la Elena, cu ochi mari și strălucitori. Apoi continuă.

— Dar eu le iubesc pe Elena și Meredith. Știu că trebuie să încetez să mă tot compar cu ele. Eu nu sunt doar o camaradă; sunt și folositoare, și talentată. Și — repetă cuvintele pe care Alaric spusese că trebuiau să le rostească toți — am hrănit fantoma geloziei. Dar acum îmi alung gelozia din inimă.

În semicercul de lumânări, flacăra lumânării roz a lui Bonnie pâlpâi și se stinse. Bonnie scoase un icnet scurt și zâmbi, pe jumătate rușinată, pe jumătate mândră, către Elena și Meredith. Din diagramă, fantoma geloziei ridică brusc capul și se uită furioasă la Bonnie.

— Bonnie..., începu Meredith, vrând să-i spună prietenei sale că bineînțeles că nu era o camaradă.

Bonnie nu știa cât de uluitoare era?

Dar atunci, Elena făcu un pas către lumânări și-și aruncă părul pe spate, cu capul sus.

— Eu am fost geloasă pe alte persoane din FcII’m Church, declară ea. Am văzut cât de ușor era pentru ai t e cupluri să fie împreună, și după toate cele prin care am trecut Stefan și cu mine — și Damon, și restul prietenilor mei — și chiar și după ce am salvat Fell’s Church și l-am adus din nou la normal, totul continua să fie atât de și de ciudat și supranatural! Cred că am înțeles că lucrurile pur și simplu n-au să fie niciodată ușoare și normale pentru mine, și asta e greu de acceptat. Când am văzut alți oameni și am fost geloasă pe ei, am hrănit fantoma geloziei. Acum îmi alung gelozia din inimă.

Elena zâmbi ușor. Era un soi ciudat și trist de zâmbet, și Meredith, privind-o, se gândi că, deși Elena își alungase gelozia, încă mai era chinuită de regrete pentru viața ușoară și plăcută care o așteptase cândva și care acum îi fusese luată pentru totdeauna.

Lumânarea ei încă mai ardea. Elena ezită. Meredith îi urmări privirea dincolo de șirul de lumânări, către locul unde Stefan și Damon se băteau. Chiar atunci, Damon îl ridică și-l rostogoli pe Stefan sub el, lăsând o dâră lungă de sânge pe podeaua garajului. Piciorul lui Stefan atinse lumânarea roșie aflată la capătul șirului, și Alaric se repezi să o îndrepte.

— Și am fost geloasă și pe Katherine, mai spuse Elena. Damon și Stefan au iubit-o întâi pe ea, și ea îi știa dinainte să se-

ntâmple atâtea lucruri care să-i schimbe, să-i... îndepărteze de ceea ce ar fi trebuit să fie. Și deși sunt conștientă că amândoi știu că eu nu sunt Katherine și că mă iubesc pentru ceea ce sunt, n-am reușit să uit că la început m-au remarcat pentru că semăn cu ea. Am hrănit fantoma geloziei din cauza lui Katherine, și acum alung gelozia din inima mea.

Flacăra lumânării pâlpâi, dar nu se stinse. Gelozia zâmbi triumfătoare, dar Elena continuă.

— Am fost geloasă și pe Bonnie.

Bonnie ridică brusc capul și se uită lung ia Elena, fără să-i vină să creadă.

— Eram obișnuită să fiu singura ființă omenească de care îi păsa lui Damon, spuse Elena, singura pe care ar vrea s-o salveze. Se uită la Bonnie cu ochii înecați în lacrimi. Mă bucur atât de tare că Bonnie e în viață! Dar am fost geloasă că Damon ținea la ea suficient cât să moară pentru ea. Când am fost geloasă pe Bonnie, am hrănit fantoma geloziei. Dar acum alung gelozia din inima mea.

Lumânarea aurie se stinse. Elena se uită aproape cu timiditate către Bonnie și Bonnie îi zâmbi, un zâmbet luminos și plin de iubire, și își deschise larg brațele. Elena o îmbrățișă strâns.

În afară de compasiunea pentru moartea părinților Elenei, lui Meredith nu-i mai păruse niciodată rău pentru Elena. De ce i*ar fi părut? Elena era frumoasă, deșteaptă, era o învingătoare, era iubită cu pasiune... dar acum Meredith nu-și putu reține un val de părere de rău pentru ea. Uneori probabil că e mai ușor să duci o viață obișnuită decât să fii o eroină.

Meredith aruncă o privire către fantomă. Părea să fiarbă de mânie, și acum se concentrase cu totul asupra oamenilor.

Alaric ocoli lumânările și veni către ceilalți, aruncând o privire înapoi către Damon și Stefan. Damon îl țintuise cu putere pe Stefan de peretele din spatele lui Alaric. Fața lui Stefan era contorsionată într-o grimasă de durere, și auzeau zgomotul făcut de trupul lui frecat de su- prafața tare. Dar cei puțin Stefan și Damon nu mai puneau acum lumânările în pericol.

Meredith își îndreptă atenția către iubitul ei. Pentru ce ar putea Alaric să fie gelos? De fapt, el fusese obiectul geloziei săptămâna trecută.

Alaric luă mâna lui Meredith.

— Am fost gelos, spuse el, privind-o în ochi. Pe tine, Meredith. Și pe prietenii tăi.

Meredith ridică întrebătoare o sprânceană către el. Ce voia să spună?

— Doamne! Alaric aproape că scoase un hohot de râs. Iată-mă, absolvent de parapsihologic. Toată viața mi-am dorit să-mi dovedesc că în lume se petrec mai multe lucruri decât știm noi, că unele dintre lucrurile pe care le credem supranaturale sunt reale. Și pe urmă vin în orășelul ăsta din Virginia pentru că există zvonuri, zvonuri pe care de fapt nu le cred, că ar putea să fie vampiri aici, și când ajung aici o găsesc pe fata asta uimitoare, frumoasă, încrezătoare, și se dovedește că face parte dintr-o familie care vânează vampiri. Iar prietenii ei sunt vampiri și vrăjitoare și mediumuri și fete care s-au întors din lumea morților pentru a lupta împotriva răului. Cu toții de-abia au terminat liceul, dar au văzut lucruri pe care eu nu mi le imaginasem niciodată. Au înfrânt monștri, au salvat orașe, au călătorit în alte dimensiuni. Și, știi, eu sunt doar un tip obișnuit, și deodată jumătate dintre oamenii pe care îi cunosc — și fata pe care o iubesc — sunt practic niște super-eroi. Alaric clătină din cap, uitându-se cu admirație la Meredith. Am hrănit fantoma geloziei. Dar acum alung din inima mea gelozia. Va trebui doar să accept faptul că sunt iubitul unei super-eroine.

În aceeași clipă, lumânarea verde-închis se stinse, închisă în cercul interior, fantoma șuieră și se învârti

furioasă în spațiul restrâns, ca o tigroaică închisă într-o cușcă.

Apoi vorbi Celia. Chipul ei era obosit, dar calm.

— Eu am hrănit fantoma geloziei, declară ea. Am fost geloasă pe Meredith Sulez. Celia nu spuse de ce. Dar acum îmi dau seama că nu are nici un rost. Am hrănit fantoma geloziei, dar acum alung gelozia din inima mea.

Vorbi ca și cum ar fi aruncat ceva la coșul de gunoi. Dar lumânarea de culoarea levănțicii se stinse.

Meredith deschise gura să vorbească — îi era foarte limpede ce trebuia să spună, și nu avea să fie prea greu, pentru că ea câștigase, nu? Asta dacă existase vreodată o luptă în altă parte decât în mintea ei — dar Matt își drese glasul și vorbi primul.

— Eu am... Se împiedică în propriile-i cuvinte. Cred... nu, știu că am hrănit fantoma geloziei. întot- deauna am fost înnebunit după Elena Gilbert, de când o știu. Și am fost gelos pe Stefan.

Mereu. Chiar și acum, când Gelozia l-a împins în această luptă sângeroasă, pentru că el o are pe Elena. Ea îl iubește pe el, nu pe mine. Dar, asta e, nu mai contează... știu de multă vreme că eu și Elena nu putem fi împreună, cel puțin așa crede ea, și asta nu e vina lui Stefan. Am hrănit fantoma geloziei, dar acum alung gelozia din inima mea.

Se înroși și își feri cu grijă privirea de Elena. Lumâ- narea albă se stinse, aruncând către tavan o dâră lungă de fum.

Au mai rămas trei lumânări, își spuse Meredith, ui- tându-se către cele trei flăcări care mai ardeau. Cea al- bastru-închis a lui Stefan, cea roșie a lui Damon și cea maronie a ei. Era oare fantoma mai slăbită de puteri? Din cușca ei invizibilă, fantoma mârâi. Dimpotrivă chiar, părea să-și fi mărit din nou spațiul din jurul ei, și acum împingea iarăși în pereții invizibili, pipăind în căutarea unui punct mai slab.

Meredith știa că trebuia să continue mărturisirile.

— Am hrănit fantoma geloziei, spuse ea cu o voce limpede, calmă. Am fost geloasă pe dr. Ceiia Connor. îl iubesc pe Alaric, dar știu că sunt mult mai tânără decât el, nici măcar nu sunt la colegiu încă, și n-am fost nicăieri și nici n-am văzut nimic din lume — cel puțin din lumea omenească — în afară de locui în care am crescut. Ceiia are atâtea lucruri în comun cu el — experiență, educație, interese — și știam că o place foarte mult. Și e frumoasă și foarte deșteaptă și echilibrată. Am fost geloasă pentru că mi-era frică să nu mi-î ia. Dar dacă ar fi putut să mi-1 ia, asta ar fi însemnat că nu-mi era menit mie. Nu poți fura o persoană. Zâmbi șovăitor către Celia și, o clipă mai târziu, Celia îi răspunse tot cu un zâmbet ușor. Alung...

— Atenție! strigă Alaric. Damon! Stefan! Opriți-vă!

Meredith ridică privirea. Damon și Stefan se clătinau pe podeaua garajului, dincolo de șirul de lumânări, dincolo de Alaric, care încercă să-i apuce. Se desprinseră ușor din mâinile iui, fără să pară să-i observe atingerea, împingându-se unul în celălalt cu disperare, luptându-se îndârjit. Nemaipăsându-le de nimic în afară de încleștarea lor, se apropiau tot mai mult de fantomă.

— Nu! strigă Elena.

Damon îl împinse pe Stefan în spate, și tocul ghetei lui Stefan se frecă de conturul de cretă al cercului în care se găsea

fantoma — se frecă de linia de cretă și o șterse, și cercul nu mai era complet.

Cu un urlet de triumf, fantoma se eliberă.

34

M-am slăbit-o, nu îndeajuns! strigă Meredith către prietenii ei, peste urletele Geloziei.

Din contră, fantoma păru mai puternică în vreme ce traversa garajul dintr-o singură săritură și o lovi pe Me- redith peste față cu dosul palmei. Meredith simți durerea arzătoare, văzu o fulgerare strălucitoare de lumină și simți că se izbește de perete. Amețită, se clătină, reușind să rămână în picioare.

Fantoma venea din nou către ea. De data asta mai încet, cu un zâmbet încântat.

Vraja trebuie să acționeze totuși cumva, își spuse Meredith amețită, altfel nu i-ar păsa dacă îmi spun și eu sau nu replica.

Meredith strânse cu putere bățul de luptă. N-avea de gând să se lase prea ușor înfrântă, nu dacă putea să se împotrivească. Alaric o numise super-eroină. Super-eroii continuă să lupte chiar și când sorții le sunt potrivnici.

Lovi cu putere, expert, cu capătul bățului de luptă. Toate orele alea de antrenament își arătau acum roadele, pentru că fantoma nu părea să se aștepte la lovitură, și, în loc ca bățul să treacă într-un fel inofensiv prin ceață, Meredith o izbi pe fantomă în forma ei solidă, chiar deasupra trandafirului din piept. Lama de 1a capătul bățului deschise o rană adâncă în pieptul fantomei și, când Meredith o trase înapoi pentru o a doua lovitură, un fluid verde vâscos picura de la capătul armei sale.

Când își luă avânt pentru a doua oară, norocul nu-i mai surâse. Fantoma își întinse mâna către ea, mișcând-o atât de repede, încât Meredith nici n-o văzu înainte ca fantoma să apuce celălalt capăt al bățului. Deși bățul era ascuțit, iar vârfurile de argint și lemn și fier erau înmuiate în otravă, fantoma îl ținu cu ușurință și trase.

Meredith alunecă pe podeaua garajului către fantomă, repede și neputincioasă, iar fantoma întinse cealaltă mână, într-un gest leneș, pentru a o prinde pc Meredith, cu un rânjet disprețuitor și

furios pe chipul ci sticlos. Oh, nu, bolborosi vocea interioară a lui Meredith, nu așa. Nu se poate termina totul așa.

Dar chiar înainte să o atingă pe Meredith, chipul fantomei se schimbă, și pe el apăru o expresie confuză. Dădu drumul bățului și Meredith se smuci înapoi și-și recăpăta echilibrul, clătinându-se disperată și trăgând gâfâit aer în piept.

Fantoma se holba la ceva aflat în spatele ei, uitând de Meredith, cel puțin pentru moment. Dinții ei de gheață erau dezgoliți și pe fața ei cu nuanțe verzui apăruse o expresie de furie cumplită. Meredith văzu cum mușchii din brațele sale de gheață par să se încordeze, apoi să se dizolve în volburi de ceață în formă de braț, apoi să se solidifice din nou, în aceeași nemișcare tensionată. Nu se poate mișcai își dădu seama Meredith. Se întoarse să se uite în spatele ei.

Doamna Flowers stătea dreaptă, cât era de înaltă, cu ochii ei albaștri strălucitori ațintiți asupra fantomei. își ținea mâinile întinse în față, iar pe chipul ei încordat trăsăturile îi erau hotărâte. Câteva șuvițe de păr cărunt îi scăpaseră din coc și stăteau ridicate în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost încărcate cu electricitate statică.

Buzele doamnei Flowers se mișcau în tăcere și, când fantoma se încorda încercând să se miște, doamna Flowers se încordă și ea, părând să se chinuiască să sprijine ceva îngrozitor de greu. Privirile lor — albastru intens și rece, și verde cu limpezimea ghețarilor — se încleștaseră într-o bătălie tăcută.

Ochii doamnei Flowers erau nemișcați, dar brațele îi tremurau violent, și Elena nu știa cât va mai putea bătrâna să reziste și să țină fantoma sub control. Nu prea mult, bănuia ea. Lupta cu kitsuneAt o epuizase pe doamna Flowers și încă nu-și revenise pe deplin. Nu era gata pentru o nouă bătălie.

Elenei îi bătea nebunește inima, și nu suporta să se uite la siluetele însângerate ale lui Damon și Stefan, aflate în cealaltă parte a garajului, pentru că singurul lucru pe care știa că nu trebuia să-1 facă acum era să intre în panică. Trebuia să fie capabilă gândească.

— Meredith, spuse Elena pe un ton clar, cu o asemenea autoritate, încât toți prietenii ei își întoarseră privirea de la bătălia dintre doamna Flowers și fantomă ca să se uite la ea. Termină-ți partea de ritual!

Pentru o clipă, Meredith se uită 1a Elena cu o privire goală apoi reveni la realitate. Ăsta era unul dintre multele lucruri minunate legate de Meredith: puteai să te bazezi întotdeauna, indiferent în ce situație, că avea să se adune și să ducă la îndeplinire ce avea de făcut.

— Am hrănit fantoma geloziei, spuse Meredith, ui- tându-se în jos pe podea, acolo unde mai ardea lumâna- rea ei maronie, dar acum îmi alung din inimă gelozia.

În cuvintele lui Meredith se auzea adevărul, și lumânarea se stinse.

Fantoma tresări și se strâmbă, fîexându-și furioasă degetele. Roșul intens al trandafirului din pieptul ei păli pentru o clipă până la un roz pal, pentru ca apoi să-și recapete culoarea puternică. Dar... fantoma nu părea învinsă, ci doar iritată. Ochii ei continuau să fie ațintiți în ochii doamnei Flowers, iar mușchii săi sculptați în gheață încă se mai încordau înainte.

Aproape toate lumânările erau stinse. Doar două flăcări mai pâlpâiau, de la cea albastră și cea roșie, doar două victime care hrăneau fantoma cu gelozia lor.

Și așa, cu aproape toate victimele desprinse de ea, n-ar fi trebuit fantoma să fie mai slăbită? N-ar fi trebuit să-i fie rău, n-ar fi trebuit să se zbată?

Elena se întoarse către Alaric.

— Alaric, șopti ea. Ce spunea cartea? N-ar fi trebuit ca vraja să înceapă deja să o omoare pe fantomă?

Alaric privea din nou înfruntarea tăcută dintre doamna Flowers și fantomă, cu pumnii încleștați și tot trupul încordat, ca și cum ar fi putut cumva să-i dea doamnei Flowers puterea lui, și dură ceva timp — timp pe care nu-l avem, își spuse furioasă Elena -— până când atenția lui să se îndrepte spre Elena. Când o făcu și ea repetă întrebarea, el îșI întoarse o privire mai cercetă- toare asupra fantomei, și în ochi îi apăru o nouă îngrijorare.

— Nu sunt foarte sigur, spuse el, dar cartea sugera... cartea spunea ceva de genul: „Fiecare cuvânt rostit cu sinceritate de victimele sale, fiecare sentiment întunecat alungat de bunăvoie va aduce înapoi la ele viața pe care fantoma a furat-o din gândurile și faptele lor. Creatura se va prăbuși odată cu fiecare cuvânt sincer rostit împotriva sa.” Ar putea să fie doar ceva retoric, sau poate că acela care notase vraja auzise despre ritual fără să-i fie martor, dar se pare...

Alaric ezită.

— Se pare că vraja ar fi trebuit să omoare fantoma până acum, spuse Elena hotărâtă. Se pare că treaba asta nu funcționează așa cum ar trebui.

— Nu știu de ce n-a mers bine, spuse Alaric deprimat.

Deodată, lumea prinse a se roti în jurul Elenei, apoi totul se liniști și ea înțelese.

— Eu știu, spuse ea. Trebuie să fie așa pentru că e unul dintre Cei Originari, nu o fantomă obișnuită. Nu am creat-o noi cu sentimentele noastre, așa că n-o putem distruge doar îuându-le înapoi. Cred că va trebui să încercăm altceva.

Stefan și Damon continuau să se încleșteze în luptă. Erau amândoi loviți și plini de sânge. Cu brațul rupt atârnând într-un unghi nefiresc, Stefan se mișca de parcă era distrus ceva din interiorul lui, dar continuau să se atace cu răutate, punându-și amândoi toată forța în luptă.

Elena se gândi că acum cei doi se luptau probabil din proprie inițiativă. Fantoma, absorbită de înfruntarea ei cu doamna Flowers, nu le mai murmura încurajări otrăvite. Dacă Damon și Stefan nu mai erau seduși de vocea Geloziei, poate că erau șanse să fie convinși să asculte vocea altcuiva. Elena, încercând să nu atragă atenția fantomei, se apropie încet de cei doi.

Damon sângera de la o rană la gât și o tăietură prelungă de la cap, iar pielea din jurul ochilor începea să se umfle și să se învinețească. Șchiopăta, dar începea clar să fie în avantaj. Stefan, învârtindu-se prudent acum la un braț depărtare, nu numai că stătea aplecat înainte, în- cercând să mai protejeze ce era rănit înăuntrul lui, dar avea și o fâșie lungă de piele smulsă de pe obraz și atâr- nându-i pe față.

Damon rânjea sălbatic către el, venind tot mai aproape cu flecare mișcare a picioarelor. In ochii lui Damon era o vigilență care trăda prădătorul din el, bucuria lui de a vâna și omorî. Damon trebuie că uitase în plăcerea luptei cu cine se confrunta, își spuse Elena. N-o să și-o ierte niciodată, odată ce redevenea el însuși, dacă îl rănea serios pe Stefan sau chiar îl omora. Deși, șopti o voce mică dinlăuntrul ei, o parte din el întotdeauna și-a dorit asta.

Alungă acest gând. Era posibil ca o parte din Damon să vrea să-i facă rău lui Stefan, dar adevăratul, întregul Damon nu voia. Dacă înțelesese ceva din lupta cu fantoma, era că sentimentele

întunecate pe care toți le ascundeau în adâncul lor nu arătau cine erau ei cu adevărat. Nu erau adevăratele lor euri.

— Damon, strigă ea. Damon, gândește! Fantoma te influențează! Ea te face să lupți. Elena își auzi propria voce crescând, pe un ton rugător. N-o lăsa să te înfrângă! N-o lăsa să te distrugă!

Dar Damon nu părea să o audă. încă mai avea pe față zâmbetul ăla animalic, și se furișă ceva mai aproape de Stefan, împingându-l tot mai departe, către colțul garajului. Curând, Stefan avea să fie încolțit, incapabil să fugă.

Și, văzând expresia sfidătoare de pe fața lovită, chinuită a lui Stefan, Elena înțelese cu o strângere de inimă că Stefan nu avea să fugă, chiar dacă Damon i-ar fi dai șansa asta. Acea parte din Stefan care îl ura pe Damon deținea acum controlul.

Stefan își dezgoli dinții într-un mârâit feroce. Damon își pregăti pumnul pentru a da o lovitură puternică, cu caninii alungiți, nerăbdători să bea sângele vieții din fra- tele său.

Mai repede decât se mișcase vreodată, cel puțin ca ființă umană, Elena se aruncă între cei doi în clipa în care pumnul lui Damon pornea în față. Cu ochii strâns închiși, își desfăcu brațele larg pentru a-1 apăra pe Stefan și așteptă impactul.

Damon se mișca atât de repede atunci când ea sări între ei încât elanul îi purtă trupul înainte. Cu forța hti neomenească, era o lovitură care avea să-i frângă Elenei oasele și să-i strivească fața.

Dar Damon se opri la timp, așa cum numai un vampir o putea face. Elena simți aerul mișcat de pumnul care vâjâi spre ea, chiar atingerea scurtă a încheieturilor degetelor iui pe fața ei, dar durerea nu veni.

Încet, deschise ochii. Damon stătea încordat, arcuit pentru a Iovi, cu un braț încă ridicat. Răsufla greu, și ochii lui sclipeau ciudat. Elena îi întoarse privirea.

Vedea oare un strop de ușurare strălucind în ochii lui Damon? Așa credea Elena. întrebarea era: ușurare că se oprise înainte să o omoare sau că îl oprise ea înainte de a-1 omorî pe Stefan? Cu siguranță, Damon ar fi putut deja să o arunce deoparte și să îl atace din nou pe Stefan, dacă asta era ceea ce voia cu adevărat.

Elena riscă și întinse mâna către pumnul lui Damon, acoperind cu mâna ei micuță acele încheieturi zdrelite. El nu

opuse rezistență când ea îi coborî pumnul pe lângă corp, lăsându-se în mod pasiv în voia ei.

— Damon, spuse ea încet, Damon, acum poți să te oprești.

Ochii lui se îngustară și Elena știu că o poate auzi, dar gura lui era strânsă într-o linie hotărâtă, și nu răspunse.

Fără să dea drumul mâinii lui Damon, Elena se întoarse către Stefan. Era chiar în spatele ei, aproape, cu ochii ațintiți asupra lui Damon. Respira gâfâit, repede, și își trecu absent dosul mâinii peste gură, întinzându-și sângele pe față. Elena se întinse și îi prinse mâna, așa lipicioasă cum era de sânge.

Mâna lui Damon se încordă într-a ei, și ea îl privi și văzu că se holba la cealaltă mână a ei, cea cu care îl ținea pe Stefan. Stefan văzu încotro era îndreptată privirea lui

Damon și colțurile gurii lui umflate se ridicară într-un zâmbet ușor, plin de amărăciune,

În spatele lor, fantoma mârâi în vreme ce se împotrivea puterii doamnei Flowers, Sunetul era mai tare, mai aprig.

— Ascultați, spuse repede Elena, privind de la un frate la celălalt. Fantoma nu mai e atentă acum la voi, așa că puteți să gândiți limpede. Dar doamna Flowers nu va mai fi în stare să reziste prea mult. Așa că trebuie să o faceți; trebuie să începeți să gândiți acum, în loc să acționați doar. Trebuie să vă spun... ăăă... își drese glasul stânjenită. Nu v-am spus asta niciodată, dar când Klaus m-a ținut prizonieră, după moartea lui Katherine, îmi arăta... imagini. Amintiri, cred, amintirile lui Katherine. Cum ați fost amândoi cu ea, atunci când erați oameni. Când erați tineri și vii și o iubeați. Cât de mult ați iubit-o. Am urât asta, când am văzut cât de adevărată a fost dragostea aia. Și am știut că m-ați remarcat la început doar pentru dragostea pe care ați avut-o atunci pentru ea. întotdeauna m-a deranjat asta puțin, chiar dacă știu că acum dragostea voastră pentru mine e mai profundă.

Cei doi frați o priveau acum pe Elena și buzele lui Stefan se desfacură, ca pentru a vorbi. Elena clătină repede din cap și continuă.

— Nu, lasă-mă să termin. M-a deranjat puțin. Nu m-a distrus și n-a schimbat ceea ce simt... pentru fiecare dintre voi. Pentru că mai știu și că, deși e posibil să mă fi remarcat datorită asemănării mele cu Katherine, odată ce ați trecut peste asta

amândoi m-ați văzut pe mine. N-o mai vedeți pe Katherine în mine.

Trebuia să se aventureze pe un teritoriu periculos acum, așa că înaintă cu prudență, încercând să-și prezinte argumentele în mod logic și înțelept.

— Deci, știu asta, da? Dar când fantoma mi-a vorbit, a stârnit acea veche gelozie și m-a făcut să mă aprind. Și toate celelalte lucruri pe care mi ie-a spus fantoma sunt în parte adevărate. Da, sunt uneori geloasă pe fete cu — aici zâmbi fără să vrea — povești de dragoste normale. Dar în momentele mele de sinceritate, știu că n-aș vrea să fiu în locul lor. Ceea ce am eu este uluitor, chiar dacă e dificil. Elena înghiți nodul din gât și continuă: Și știu despre ceea ce v-a spus fantoma că este în parte adevărat. Sunteți geloși unul pe celălalt. Sunteți furioși pentru lucruri din trecut și sunteți supărați că vă iubesc pe amândoi. Dar mai știu și că nu e asta tot. Și nu e nici cel mai important lucru. Nu mai e. Lucrurile s-au schimbat din zilele când gelozia și furia erau singurele sentimente dintre voi. Ați acționat împreună și v-ați protejat reciproc. Ați devenit din nou frați.

Își aținti privirea în ochii lui Damon, căutând un răspuns.

— Damon, Stefan a fost distrus când te-a crezut mort. Tu ești fratele lui, și te iubește, și n-a știut cum să accepte făptui că ai dispărut. Tu ești o parte majoră din viața lui — din trecut și din prezent. Tu ești singurul care a fost alături de ei de-a lungul istoriei iui.

Apoi ochii Elenei se întoarseră către Stefan.

— Stefan, Damon nu ți-a ascuns faptul că era în viață pentru că voia să te facă să suferi, sau ca să scape de tine, sau orice altceva de care te-a convins fantoma. Voia să reușească să se întoarcă într-un fel și într-un moment în care putea să-ți arate că lucrurile aveau să fie diferite. Că era capabil să se schimbe. Și tu erai persoana pentru care voia să se schimbe. Nu eu. Tu. Tu ești fratele lui și el te iubește, și voia ca relația dintre voi doi să fie mai bună.

Elena se opri ca să-și tragă răsuflarea și ca să încerce să-și dea seama ce efect avusese discursul ei — dacă avusese vreunul — asupra celor doi frați. Cel puțin încetaseră să se mai străduiască să se omoare între ei. Asta trebuia să fie un semn bun. Acum se priveau lung, cu o expresie de nedescifrat pe chip.

Damon își linse sângele de pe buze. Stefan ridică mâna liberă și și-o trecu cu grijă peste pielea sfâșiată de pe obraz și piept. Nici unul nu scoase vreun cuvânt. Mai exista oare o legătură între ei? Damon se uita la rănile de pe gâtul lui Stefan cu o privire aproape blândă în ochii lui întunecați.

Elena le dădu drumul la mâini și își ridică brațele în aer.

— Bine, spuse. Dacă nu vă puteți ierta unul pe celălalt, atunci gândiți-vă doar la asta. Fantoma vrea ca voi să vă bateți. Vrea să vă omorâți unul pe altul, să vă urâți unul pe altul. Gelozia voastră e ceea ce o hrănește. Dacă e să știu bine ceva despre voi — despre amândoi — e că nu le-ați oferit niciodată dușmanilor ceea ce au vrut, nici măcar dacă asta v-ar fi salvat. Aveți de gând să cedați în fața a ceea ce vrea fantoma asta, monstrul ăsta manipulator? Are să reușească să vă controleze ea sau o să dețineți voi înșivă controlul asupra voastră? Chiar dorește vreunul dintre voi să-și omoare fratele pentru altcineva?

În exact aceeași clipă, Damon și Stefan clipiră.

După câteva secunde, Stefan își drese vocea stânjenit. — Mă bucur că de fapt nu ești mort, rosti.

Colțul gurii lui Damon tremură.

— Mă simt ușurat că n-am reușit să te omor azi, frățioare, răspunse el.

Aparent, asta era tot ce aveau de spus. Se mai priviră o clipă lung, apoi se întoarseră către Elena.

— Așa deci, spuse Damon și începu să zâmbească, un zâmbet nepăsător și nesăbuit pe care Elena îi recunoscu.

Damon cel de neoprit, Damon anti-eroul se întorsese. — Cum o omorâm pe ticăloasa asta? întrebă ei.

Doamna Flowers și fantoma continuau să se privească în bătălia lor tăcută, aproape nemișcată. Dar doamna Flowers începea să piardă teren în fața fantomei. Ținuta fantomei era mai impozantă, brațele i se întinseseră în lături. Treptat, își recâștiga puterea de a se mișca, iar mâinile și brațele doamnei Flowers tremurau de încordare. Avea fața palidă, iar cutele din jurul gurii ei păreau mai adânci.

— Trebuie să ne grăbim, le spuse Elena lui Damon și Stefan.

Le ocoliră pe doamna Flowers și fantomă și veniră lângă ceilalți, care, cu chipurile albe și temătoare, îi priveau cum se apropie. In fața lor, mai ardeau doar două lumânări.

— Stefan, spuse Elena. Hai!

Stefan se uită în jos la lumânarea albastru-închis care încă mai ardea pe podeaua garajului.

— Se pare că în ultimul timp am fost gelos pe toată lumea, spuse el, și în vocea sa se simțea rușinea. Am fost gelos pe Matt, a cărui viață mi se pare atât de simplă și de bună, care știu că ar fi putut să-i ofere Elenei viața necomplicată pe care o merită. Am fost gelos pe Caleb, care părea genul de băiat minunat care i s-ar potrivi Elenei, am fost atât de gelos, încât n-am avut încredere în el chiar dinainte de a avea vreun motiv s-o fac, pentru că am crezut că voia s-o câștige. Dar mai ales am fost gelos pe Damon.

Privirea lui părăsi lumânarea și se ațintì pe fața fratelui său. Damon se uita la el cu o expresie de nepătruns,

— Cred că întotdeauna am fost gelos pe el. Fantoma avea dreptate când a spus asta. Când eram în viață, el era mai mare, mai rapid, mai puternic, mai sofisticat decât mine. Când am murit — buzele lui Stefan se strâmbară, și un zâmbet amar i se ivi la acea amintire — lucrurile au stat tot mai rău. Și, chiar și mai recent, când Damon și cu mine am putut acționa împreună, tot nu-mi plăcea cât de apropiat era de Elena. El are o parte din ea la care eu nu am acces, și e greu să nu fii gelos pentru asta... Stefan oftă și își frecă podul nasului cu degetul mare și arătătorul. Dar adevărul e că îmi iubesc fratele. Sincer. Se uită la Damon. Te iubesc. întotdeauna te-am iubit, chiar și atunci când eram cei mai înverșunați dușmani. Chiar și atunci când tot ce voiam era să ne omorâm unul pe altul. Elena are dreptate: suntem mai mult decât doar latura noastră negativă. Am hrănit fantoma geloziei, dar acum îmi alung gelozia din inimă.

Lumânarea albastră pâlpâi și se stinse. Elena o urmărea cu atenție pe fantomă și văzu cum trandafirul din pieptul ei pălește pentru o clipă. Fantoma tresări și mârâi, apoi își reluă lupta împotriva vrăjii doamnei Fio- wers. Când se răsuci o dată cu putere, bătrâna se dădu în spate, clătinându-se pe picioare.

— Acum! murmură Elena calmă către Damon, ui- tându-se la ei cu înțeles și dorind mai mult ca oricând să mai aibă puterile ei telepatice.

Distrage-i atenția, spera că transmiteau ochii ei.

Damon încuviință scurt din cap, ca și cum ar fi înțeles mesajul ei, și apoi își drese glasul teatral, atrăgând către el toate privirile, și ridică de jos lumânarea roșu-închis, singura care mai

ardea în șir. Trasă o dungă cu propriul său sânge pe toată lungimea ei și rămase câteva secunde cu capul în jos, gânditor, cu genele lui întunecate și lungi atingându-i obrajii. Exploata momentul pentru fiecare strop de dramă pe care-1 putea stoarce.

Când toți ochii erau ațintiți la el, Elena îl atinse ușor pe Stefan și îi făcu semn să o ajute să se apropie de fan- tomă din cele două părți.

— Am fost gelos, intonă Damon, privind în flacăra lumânării pe care o ținea în mână. Aruncă repede o pri- vire în sus către Elena, și ea dădu din cap încurajator. Am fost gelos, repetă el, încruntându-se. Am râvnit la ceea ce are fratele meu, iar și iar.

Elena pomi să se furișeze mai aproape de fantomă, venind către ea din partea dreaptă. Văzu că și Stefan o pornise către stânga ei.

Și doamna Flowers îi văzu. Elena își dădu seama, pentru că bătrâna își ridică aproape imperceptibil sprâncenele și începu să-și murmure descântecul mai tare și mai hotărât. Vocea lui Damon crescu și ea, toată lumea din încăpere încercând să-i distragă atenția Geloziei, pentru a o împiedica să vadă mișcările Elenei și ale lui Stefan.

— Nu e nevoie să intru în detaliile trecutului meu, spuse Damon, și pe fața lui lovită apăru bine cunoscutul lui zâmbet batjocoritor, un zâmbet care Elenei i se păru ciudat de liniștitor. Cred că s-a vorbit destul despre toate astea azi. Ajunge să spun că sunt lucruri pe care... le regret. Lucruri care aș vrea să fie altfel în viitor. Făcu o pauză dramatică, ținându-și capul dat pe spate cu mândrie. Așa că admit că am hrănit fantoma geloziei. Iar acum îmi alung gelozia din inimă.

În clipa în care lumânarea lui Damon se stinse — și slavă Domnului că se stinsese, își spuse Elena; Damon era în stare să se agațe de cele mai rele impulsuri ale sale — trandafirul din pieptul fantomei păli din nou la un roz întunecat. Gelozia mârâi și se clătină ușor pe picioare. în aceeași clipă, Stefan se aruncă spre tăietura din pieptul fantomei și-și băgă mâna înăuntru, în torsul ei, ca să apuce trandafirul.

Un jet de fluid verzui, vâscos, țâșni din rană când Stefan strânse trandafirul, și apoi fantoma scoase un țipăt prelung și nepământean care îi făcu pe toți muritorii din garaj să tresară. Bonnie își puse repede mâinile pe urechi, iar Celia gemu.

Pentru o clipă, Elena crezu că aveau să învingă atât de ușor — că atacând trandafirul din inima fantomei, Stefan o înfrânsese. Dar apoi fantoma își reveni și, cu o încordare uriașă a mușchilor, se smulse deodată de sub controlul doamnei Flowers, iar apoi, dintr-o singură mișcare, îl desprinse pe Stefan de lângă ea, trăgându-i mâna goală din pieptul ei, și-l aruncă în cealaltă parte a garajului.

Stefan se lovi de perete cu un bufnet înfundat, se prelinse de-a lungul peretelui, alunecă pe podea și rămase nemișcat. în mod clar epuizată de bătălia ei cu fantoma, doamna Flowers se clătină și ea moale pe spate, și Matt se repezi să o prindă în brațe înainte să cadă și ea pe par- doseala garajului.

Fantoma îi zâmbi încet lui Damon, arătându-și dinții ascuțiți. Ochii ei limpezi de gheață scânteiau.

— E timpul să plecăm, Damon, spuse încet Gelozia. Tu ești cel mai puternic de-aici. Cel mai bun dintre ei, cel mai bun dintre toți. Dar ei întotdeauna or să se gudure pe lângă Stefan, neputinciosul, odrasla, frățiorul tău inutil. Indiferent ce faci, nimănui n-o să-i pese de tine așa cum le pasă muritorilor ăstora de el. Așa cum tuturor, de sute de ani, le-a păsat întotdeauna de Stefan. Ar trebui să-i lași în urma ta. Să-i faci să sufere. De ce să nu-i lași în pericol? Și ei ar face același lucru cu tine. Elena și prietenii ei au călătorit prin dimensiuni, s-au confruntat cu sclavia, au înfruntat cele mai mari primejdii ca să-i salveze pe Stefan, dar pe tine te-au lăsat să zaci mort, departe de casă. S-au întors aici și au fost fericiți fără tine. Cu ce loialitate le ești dator?

Damon, cu fața ascunsă în umbre acum, că toate lumânările erau stinse, scoase un hohot de râs amar și sumbru. Ochii lui întunecați licăreau în obscuritate, fixați asupra celor limpezi ai fantomei. Urmă o lungă tăcere, și Elenei i se opri răsuflarea în piept.

Damon făcu un pas înainte, continuând să-și țină în mână lumânarea.

— Ai uitat? spuse el, cu o voce rece. Te-am alungat. Și cu o iuțeală supraomenească, înainte ca vreunul

din ceilalți să clipească măcar o dată, cu o izbucnire de Putere își aprinse lumânarea din nou și o aruncă, drept și cu toată forța, exact în fața fantomei.

35

Elena sări înapoi când fantoma se aprinse. Era atât de aproape, încât căldura flăcărilor îi arse obrajii și ea își simți părul mirosind a pârlit. Ferindu-și fața cu mâinile, înainta pe furiș, tăcut, mai aproape, tot mai aproape de fantomă. Picioarele îi tre- murau, dar le impuse să pășească ferme și liniștite.

În mod conștient, nu își îngăduia să se uite sau să se gândească la trupul lui Stefan prăbușit pe podeaua garajului, ia fel cum nu își îngăduise să se uite la lupta dintre Stefan și Damon atunci când avusese nevoie să gândească.

Deodată, o vâlvătaie de foc izbucni în aer și, pentru o secundă amețitoare, Elena îndrăzni să spere că Damon o provocase. Fantoma ardea. Cu siguranță, nici o creatură de gheață nu putea rezista la așa ceva.

Dar apoi realiză că fantoma nu numai că ardea, ci și râdea.

— Prostule, îi spuse fantoma lui Damon, cu o voce șoptită și aproape afectuoasă. Tu crezi că focul poate să-mi facă mie rău? Gelozia poate să ardă mai fierbinte decât focul și mai rece decât gheața. Tu, dintre toți, ar trebui să știi asta, Damon. Râse din nou, râsul ei ciudat, dincănit. Simt gelozia, furia care arde în tine tot timpul, Damon, și arde atât de puternic, încât pot să miros ura p disperarea care trăiesc în tine, și toate suferințele și furiile tale mărunte sunt hrana și băutura mea. Le ții la bieptul tău și le cercetezi întruna ca pe niște comori. Poate că ai reușit să înlături o parte infimă din multitudinea de suferințe care te împovărează, dar n-o să te eliberezi niciodată de mine.

În jurul picioarelor fantomei se aprinseră mici linii de lacără care se întinseră rapid pe podeaua garajului. Elena le privi îngrozită: oare erau urme de benzină lăsate ie antica mașină a doamnei Flowers? Sau era pur și sim- blu răutatea fantomei care răspândea focul printre ei?

De fapt, nici nu conta. Ceea ce conta era că ardea garajul, și dacă fantoma era rezistentă în fața flăcărilor, ceilalți nu erau. Fumul umplea garajul, iar Elena și prie- enii ei începură să tușească. Elena își acoperi nasul și șjura cu mâna.

Repezindu-se pe lângă ea, Damon mârâi și sări la râtul fantomei.

Chiar și în acele momente critice, Elena nu putu să nu admire viteza și grația lui Damon. Se ciocni de fantomă și o trimise la

podea, apoi se dădu înapoi, ferindu-și fața cu brațul îmbrăcat în piele. Focul, își aminti Elena cu un fior de groază. Focul este unul din cele câteva lucruri care pot omori un vampir.

Ochii ei lăcrimau din cauza fumului, dar ea se sili să-i țină deschiși în vreme ce se apropia, ocolind prin spatele fantomei, care acum era din nou în picioare. îi auzea pe prietenii ei strigând, dar se concentră asupra luptei.

Fantoma se mișca mai greu decât înainte și nu îl atacă imediat pe Damon. Prin flăcări, Elena vedea că fluidul acela verzui vâscos continua să-i picure pe pieptul solid din rana pe care i-o făcuse Meredith. Când lichidul atingea flăcările, acestea pâlpâiau cu o nuanță albastru-verzuie.

Damon se repezi din nou către fantomă, și ea îl aruncă deoparte cu o mișcare din umăr. Mârâind, se înconjurară cu prudență. Elena se strecură prin spatele lor, încercând să se ferească din drumul lui Damon, încercând să găsească o cale de a ajuta.

Un pârâit care venea din cealaltă parte a încăperii îi distrase atenția Elenei pentru o clipă și, întorcând capul, văzu focul urcând pe peretele îndepărtat, întinzându-se către rafturile de lemn fixate pe toți pereții. Și astfel, rată ceea ce se întâmplă în următoarele secunde, dar deodată Damon, cu o arsură roșie pe obraz, alunecă pe podea pe spate.

Într-O clipă, se ridică din nou în picioare și se apropie cu grijă de fantomă, dar strălucirea sălbatică din ochii lui o neliniști pe Elena. Chiar și rănită, fantoma era mai puternică decât Damon, și, după lunga lui luptă cu Stefan, forțele îi slăbiseră probabil. Devenea mai nesăbuit. Elena își adună curajul și se apropie din nou mai mult de fantomă, atât cât putea să suporte flăcările. Fantoma se uită la ea pentru o fracțiune de secundă, după care își în- toarse privirea, concentrându-se pe amenințarea mai se-rioasă.

Apoi se repezi în față pentru a se confrunta cu Damon, cu brațele întinse în lături și un zâmbet de o bu- curie sălbatică pe chip.

Și deodată Meredith era acolo lângă Damon. Arăta solemnă și palidă ca o martiră, cu buzele strânse și privirea prudentă, dar se mișca la fel de iute precum fulgerul. Bățul ei despică aerul cu o mișcare aproape prea rapidă pentru a fi percepută, lăsând o altă tăietură prelungă peste stomacul fantomei. Fantoma scoase

un urlet și flăcările de pe trunchiul ei șuierară când din rană țâșni și mai mult fluid verzui.

Și totuși fantoma rămase dreaptă pe picioare. Mârâi și se întinse către Meredith, care se trase repede înapoi, departe de atingerea de gheață. Meredith și Damon avură un schimb tăcut de priviri și trecură de-o parte și de alta a fantomei, astfel încât, flancând-o, să o împiedice să-i privească pe amândoi în același timp. Damon o izbi cu palma pe fantomă, o lovitură scurtă și puternică, și mâna lui se făcu roșie și se umplu de bășici. Meredith își luă din nou avânt cu bățul ei de luptă, aproape nime- rind-o pe fantomă în braț, retezând în schimb doar un fuior de fum.

Se auzi un zgomot puternic când un raft în flăcări căzu pe podea. Fumul deveni mai gros. Elena îi putea auzi pe Bonnie și Matt, aflați departe de luptă, tușind.

Elena se apropie și mai mult, atacând-o din nou pe fantomă din spate, fără să fie în drumul lui Damon și Meredith, departe de ei. Căldura fantomei se simțea ca un foc mare aprins în grădină.

Meredith și Damon se mișcau în tandem acum, la fel de lin ca și cum ar fi repetat mișcarea, dansând înainte și înapoi, uneori prinzând fantoma cu o lovitură, de cele mai multe ori trecând printr-o spirală de fum sau ceață, căci fantoma își transforma părți ale trupului din gheață solidă în forme pâcloase.

O voce răsună cu putere în garajul arzând.

— Impera te desistere.

Doamna Flowers se rezema de brațele lui Matt și Ala- ric. Dar ochii îi erau limpezi și vocea sigură. Aerul din jurul ei era încărcat cu Putere.

Fantoma șovăi doar puțin, poate pentru doar o jumătate de secundă, în loviturile și transformările sale, dar se dovedi de ajuns pentru ca Damon și Meredith să poată aplica mai multe lovituri și să se poată feri de alte câteva ale fantomei. Dar era oare suficient? Fantoma se clătină când un pumn o nimeri în plin, și oribilul puroi verde vâscos continua să-i curgă din rana făcută de bățul lui Meredith, dar încă mai stătea ferm pe picioare în vreme ce Damon și Meredith tușeau și se înecau în fum ji se îndepărtau clătinându-se de flăcări. Trandafirul din pieptul Geloziei pulsa constant, roșu-închis. Elena răsuflă adânc, frustrată, și începu imediat să tușească din nou. Fantoma nu

stătea într-un loc suficient de mult timp pen- :ru ca Elena să-i poate smulge din piept inima-trandafir.

Meredith lovi din nou către ea cu bățul ei de luptă și, le data asta, acesta spintecă fumul și fantoma apucă)ățul cu o mână, aruncând-o pe Meredith către Damon. 3ei doi se ciocniră și căzură greoi pe podea, iar fantoma, ncă ușor împiedicată de vraja doamnei Flowers, se în- inse către ei.

— Am fost geloasă pe Meredith pentru mintea ei! trigă Bonnie. Avea fața pătată de fum și lacrimi, și părea ncredibil de mică și de fragilă, dar stătea cu spatele drept i mândră, țipând cât o ținea gura. Știu că n-o să fiu ni- iodată la fel de bună la școală ca ea, dar e în regulă. îmi dung gelozia din inimă!

Pentru o clipă, trandafirul fantomei deveni de un roz ntunecat, și fantoma se clătină ușor. Se uită la Bonnie și uieră. Asta însemnă o pauză aproape imperceptibilă n înaintarea fantomei, dar se dovedi suficientă pentru a Damon să apuce să sară în picioare. Veni în fața lui

Meredith, apărând-o în vreme ce se ridica și ea. Fără să se uite măcar unul la altul, Meredith și Damon începură să se rotească din nou în direcții opuse.

— Am fost gelos că prietenii mei au mai mulți bani decât mine! strigă Matt. Dar îmi alung gelozia din inimă!

— Sunt geloasă pe felul în care Alaric a crezut cu adevărat în ceva nedemonstrat, care s-a dovedit până la urmă real! țipă Ceha. Dar îmi alung gelozia din inimă!

— Am fost geloasă pe Elena pentru hainele ei! strigă Bonnie. Eu sunt prea scundă ca să arăt bine în multe din- tre lucruri! Dar îmi alung gelozia din inimă!

Damon lovi în fantomă cu piciorul, pe care și-l trase repede înapoi, pârlit. Meredith își ridică bățul. Doamna Flowers psalmodia în latină, iar Alaric i se alătură, cu vocea lui joasă în contrapunct cu a ei, întărindu-i vraja. Bonnie, Celia și Matt continuau să strige, găsind mici ge- îozii și supărări de care probabil că de cele mai multe ori nici nu erau conștienți, bombardând-o astfel cu mici lovituri.

Și, pentru prima oară, fantoma părea... zăpăcită. își întoarse încet capul de la unul la altul, privindu-i pe toți adversarii ei: Damon, pășind către ea cu pumnii ridicați; Meredith, ridicându-și cu o mână sigură bățul de luptă în vreme ce o urmărea pe fantomă cu o privire rece și calculată; Alaric și doamna Flowers

recitând în latină, cu mâinile ridicate; Bonnie, Matt și Ceha strigând mărturisiri ca și cum ar fi aruncat cu pietre în ea.

Ochii Geloziei trecură peste Elena fără să pară că o observă cu adevărat: stând nemișcată și tăcută în mijlocul învălmășelii generale, nu reprezenta o amenințare.

Asta era cea mai bună șansă pe care o putea avea Elena. își luă inima în dinți să înainteze, apoi încremeni când fantoma se întoarse către ea.

Și apoi, ca prin minune, Stefan era acolo. Se încleștă de spatele fantomei, aruncându-i un braț pe după gât, în vreme ee flăcările îl atingeau. Cămașa îi luă foc. Pentru scurt timp, fantoma era trasă înapoi, dincolo de Elena, cu trunchiul către ea, expus.

Fără să ezite, Elena își vârî mâna în foc.

Pentru o clipă, nici nu simți văpaia, ci doar o atingere ușoară, aproape chiar răcoroasă, pe mâna ei înconjurată de flăcări. Nu-i chiar atât de rău, apucă ea să-și spună, pentru ca în momentul următor să simtă durerea.

Era o durere cumplită, agonizantă, și în spatele pleoapelor îi jucară lumini fulgerătoare de șoc. Trebui să se lupte cu ea însăși pentru a nu se lăsa copleșită de instinctul aproape irezistibil de a-și trage mâna din foc. In schimb, pipăi în trunchiul fantomei, căutând tăietura pe care i-o făcuse Meredith chiar deasupra trandafirului. Era neted și alunecos, și mâna ei bâjbâia. Unde e? Unde e?

Damon se aruncase în flăcări alături de Stefan, trăgând de brațele și gâtul fantomei, ținându-i torsul expus pentru Elena, împiedicând fantoma să se elibereze din strânsoarea lor și să o arunce în cealaltă parte a

Încăperii. Meredith o lovea cu bățul de luptă într-o parte, în spatele Elenei, vocile prietenilor ei se ridicau într-un murmur de mărturisiri și descântece, străduindu-se și ei să o mențină pe fantomă dezechilibrată și confuză.

În cele din urmă, Elena găsi tăietura și își împinse mâna înăuntru. Era rece ca gheața în pieptul fantomei și Elena țipă simțind contrastul, căci răceala era înfiorătoare după căldură, iar flăcările încă mai dansau pe brațul ei. Lichidul aproape înghețat din pieptul fantomei era atât de gros, încât era ca și cum ar fi pipăit prin gelatină. Elena împinse mâna adânc și apucă, iar fantoma scoase un țipăt de durere.

Era un sunet cavernos și, în ciuda a tot ce le făcuse fantoma ei și prietenilor săi, Elena nu-și putu reprima o tresărire de compasiune. O clipă mai târziu, mâna Elenei se încleștă pe tulpina trandafirului, și o mie de spini îi străpunseră carnea arsă. Ignorând durerea, trase trandafirul din lichidul vâscos, din foc, și se dădu înapoi, clăti- nându-se pe picioare, departe de fantomă.

Nu știa exact ce se așteptase să se întâmple. Poate ca fantoma să se topească la fel ca Vrăjitoarea Rea din Vest, lăsând în urma ei doar o băltoacă de apă verzuie scâr- boasă. în schimb, fantoma se holbă la ea cu gura deschisă, arătându-și dinții ascuțiți și strălucitori. Rana din pieptul ei se lărgise, și fluidul verzui se revărsa rapid, ca dintr-un robinet stricat. Flăcările ardeau mocnit și verzi acolo unde lichidul se scurgea în jos pe trupul ei și picura pe podea.

— Dă-mi-l mie, spuse Stefan, ivindu-se lângă Elena.

Luă trandafirul din mâna ei și îi smulse petalele, care acum se decoloraseră într-un roz pal, și le împrăștie în focul care ardea pe laturile garajului.

Fantoma privea cu o expresie uluită și, treptat, focul ei arzător se stinse devenind fum, iar forma ei solidă se vaporiză încet. Pentru o clipă, un chip malefic, de fum, pluti în aer înaintea lor, cu ochii ațintiți neiertător asupra Elenei. Apoi dispăru.

36

Damon se mișcă primul, ceea ce n-o surprinse pe Elena. Cu jacheta de piele pârjolită de flăcări, cu fața și brațele acoperite de arsuri, trecu clătinându-se prin foc pe lângă ceilalți și deschise larg ușa garajului. Afară, tunetul bubuia deasupra lor și cădea o ploaie deasă.

În ciuda ploii, garajul ardea cumplit, iar flăcările urcau pe laturile clădirii micuțe către acoperiș. Ieșiră afară cu toții, cu pași împiedicați, iar Meredith, tușind, își ridică fața către ploaie. Matt și Alaric o sprijineau pe doamna Flowers, apoi o așezară pe scaunul șoferului din mașina ei. Elena își întinse mâinile înainte, lăsând ploaia să spele funinginea care o acoperea și să-i aline arsurile. Restul prietenilor ei rămaseră nu departe de garajul care ardea, încă uluiți.

— Oh, Damon, spuse Bonnie. Se opri să tușească și răsuflă greu pentru câteva momente, apoi se aplecă spre Damon cu

grijă, atentă la rănile lui, și-l sărută pe obraz. Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

— Mulțumesc, păsăruică roșcată, spuse Damon, mângâind-o pe spate. Scuză-mă puțin; trebuie să mă ocup de ceva.

Se îndepărtă și o prinse de mână pe Elena, în depărtare se auzi mugetul sirenelor, anunțând

apropierea mașinilor de pompieri și de poliție, atrase de foc.

Damon o trase pe Elena în umbra întunecată a unui copac de lângă casă.

— Vino, spuse. Acum ai nevoie de sânge.

Își pipăi gâtul cu degete arse, apoi își trecu o unghie

peste o venă. Jacheta lui de piele era practic distrusă, doar zdrențe și cenușă care stăteau agățate de el, iar arsurile prelungi de pe fața și trupul lui erau încă roșii și păreau carne vie, dar deja arătau mai bine decât cu câteva minute în urmă.

— Pot să fac și eu asta, spuse Stefan, apropiindu-se ie ei și rezemându-se de zidul casei. Părea obosit și ’ăvășit, dar și rănile lui începuseră să se însănătoșească. Sîena poate oricând să ia din sângele meu.

— Cu siguranță, poți să treci și tu la treabă. Dar rana ;i e foarte urâtă, spuse Damon pe un ton detașat, iar tu iu ai Puterea de a o vindeca imediat.

Elena încercase să nu-și privească mâna dreaptă. Deși nu putea să o miște aproape deloc, nu o mai durea așa de tare. Ceea ce probabil era de fapt un semn rău. Asta însemna oare că terminațiile nervoase erau moarte? O privire rapidă și neliniștită în jos către mână îi strânse stomacul. Chiar și acea simplă aruncătură de ochi îi arătă o came oribil de înnegrită și înroșită și piele care se cojea și — Dumnezeule! — i se păru că vede o fulgerare de os pe sub came. Scoase un scâncet abia auzit, involuntar.

— Bea, spuse Damon, nerăbdător. Lasă-mă să rezolv asta înainte să ajungă aici cu toții și să te ducă la spitalul de arși.

Elena încă mai ezita, și Damon oftă și se întoarse din nou către Stefan.

— Uite ce-i, spuse el, și vocea i se îmblânzi, nu e în-totdeauna vorba despre Putere. Uneori, sângele înseam- nă doar să ai grijă de cineva.

— Știu asta, replică Stefan, clipind obosit către el. Nu eram însă sigur că tu o știi.

Gura lui Damon se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Sunt un om bătrân, frățioare, spuse el. Știu o mulțime de lucruri. Se întoarse din nou la Elena. Bea, insistă, și Stefan zâmbi liniștitor către ea.

Elena încuviință din cap către Stefan înainte să-și li- pească strâns gura de gâtul lui Damon. In clipa în care îi gustă sângele, Elena se simți învăluită în căldură și durerea din mână dispăru. Nu mai simțea răpăitul neplăcut și rece aî ploii pe capul și umerii ei, apa rece ca gheața alunecându-i pe trup. Se simțea bine, și în siguranță, și iubită, iar timpul se oprise atât cât să-și recapete ea răsuflarea.

Damon? gândi Elena și își trimise gândurile în întâmpinarea alor lui. El îi răspunse fără cuvinte, dar cu un vai de afecțiune și grijă, de dragoste care nu cerea nimic în schimb. Prin tulburarea minții sale, Elena realiză că în adâncul lui apăruse ceva nou.

În trecut, când ea și Damon își lăsaseră mințile să se atingă, simțise de multe ori că Damon își ascunsese o parte a sa. Sau, în rarele ocazii când trecuse dincolo de barierele interne pe care el le ridicase împotriva intrușilor, Elena găsise acolo suferință și furie, un copil pierdut legat în lanțuri de o stâncă.

Acum, Elena simțea doar dragoste și pace când ea și Damon se contopiră unul în celălalt. Când se desprinse de el în cele din urmă, îi luă un moment ca să revină la lumea reală. Stefan nu mai era lângă ei. Continua să plouă, apa rece îi cădea în păr, pe umeri, pe gât și brațe și trup. Mâna o durea și era încă arsă rău, dar se vindecase îndeajuns pentru a avea nevoie mai degrabă de o cremă și bandaje decât de o intervenție la spital.

Mai multe mașini de pompieri și de poliție opriră pe aleea din fața pensiunii, cu luminile strălucind și sirenele urlând. Lângă garaj, o văzu pe Meredith dând brusc drumul brațului lui Stefan, și Elena își dădu seama că Meredith băuse de la încheietura mâinii lui.

Se gândi vag că asta ar fi șocat-o cu doar câteva ore în urmă — ar fi fost convinsă că Meredith s-ar feri să se atingă de sângele oricărui vampir, iar Stefan își păstrase întotdeauna sângele pentru Elena datorită legăturii speciale dintre ei — dar nu avu nici un sentiment în legătură cu asta.

Era ca și cum toate barierele dintre ei, membrii grupului lor, căzuseră. Fie că starea asta nouă de lucruri avea să dăinuie sau nu, pentru moment erau cu toții o singură persoană. Văzuseră

ce era mai rău în fiecare dintre ei. Rostiseră adevărul și trecuseră împreună de furtună. Iar acum, dacă Meredith trebuia vindecată, sigur că Stefan îi dădea sângele lui. Așa s-ar întâmpla pentru oricare dintre ei.

Pompierii săriră din mașina lor și-și desf&cură furtunurile. In vreme ce ei își îndreptau atenția către stingerea focului, doi ofițeri de poliție și un bărbat care trebuia să fie comandantul pompierilor porniră hotărâți către doamna Flowers, Matt, Alaric, Celia și Bonnie, toți strânși acum în mașină. Meredith și Stefan se apropiară și ei.

— De ce n-au ajutat-o să intre în casă? se întrebă brusc Elena cu voce tare și Damon întoarse spre ea o privire surprinsă.

— Habar n-am, spuse el încet. Nici nu m-am gândit că am putea merge în casă. Cred că toată lumea a simțit că trebuie să fim aici afară, să privim cum arde garajul. Să ne asigurăm că fantoma nu iese.

— E ca și cum am fi fost la capătul lumii, spuse ea în șoaptă, gândind cu voce tare. Chiar și pensiunea părea atât de departe, încât nici nu făcea parte din peisaj. Acum, că au apărut și alți oameni aici, lumea începe să se învârtească din nou.

Damon scoase un hmm neutru.

— Ar trebui să mergem și noi acolo, spuse. Se pare că au nevoie de ajutor.

Vocea doamnei Flowers se auzea tare, indignată, dar Elena nu reușea să deslușească vorbele. Pășind în urma lui Damon, zâmbi în sinea ei: de când îi păsa lui Damon dacă, în afară de Elena, avea cineva nevoie de ajutor?

Pe când se apropiau, Elena văzu că doamna Flowers ieșise din mașină și își luase cea mai excentrică și țăcănită expresie a ei, cu ochii săi albaștri larg deschiși, cu mâinile în șold, în vreme ce Alaric îi ținea o umbrelă deasupra capului.

— Tinere! se răsti ea la comandantul pompierilor. Ce vrei să spui când mă întrebi de ce nu era mașina mea parcată în garaj? Cu siguranță, am dreptul să-mi răspândesc posesiunile în orice loc vreau de pe proprietatea mea! în ce soi de lume trăim, ca să fiu amendată, ca să fiu judecată pentru că nu mă supun convențiilor?

Îndrăznești să sugerezi că aș fi putut ști dinainte despre acest foc?

— Păi, doamnă, s-au mai văzut cazuri. Nu sugerez nimic, dar incidentul trebuie investigat, spuse comandantul de pompieri pe un ton indiferent.

— Ce caută toți copiii ăștia aici? întrebă unul dintre polițiști, aruncând o privire înjur.

Ochii lui zăboviră pe jacheta de piele arsă a lui Damon și pe pielea zdrelită de pe obrazul lui Stefan.

— Va trebui să stăm de vorbă cu voi toți, spuse el. O să începem cu numele și adresele voastre.

Stefan făcu un pas înainte și își aținti privirea în ochii ofițerului de poliție.

— Sunt sigur că n-o să fie nevoie, spuse el încet, pe un ton convingător, și Elena îl simți folosindu-și Puterea. Garajul a luat foc pentru că a fost lovit de trăsnet în timpul furtunii. Nu era nimeni aici, cu excepția doamnei în vârstă care locuiește în pensiune și câțiva oaspeți de-ai ei. Lucrurile sunt atât de simple, nu e nevoie să mai in- terogați pe nimeni.

Polițistul păru confuz și apoi încuviință din cap și fața i se înseninâ.

— Furtunile astea pot crea o mulțime de stricăciuni, spuse.

Comandantul de pompieri pufni disprețuitor.

— Ce tot spuneți? Trăsnetul n-a lovit deloc prin locurile astea.

Stefan își mută privirea către pompier.

— Nu e nimic care să necesite o investigație...

Dar vraja se rupsese și acum cei trei bărbați îl priveau cu suspiciune.

Puterea iui Stefan nu era suficient de mare pentru a fi folosită pe toți trei, își dădu seama Elena, și el nu avea să reușească să-l convingă nici măcar pe unul dintre ei dacă stăteau împreună, trezindu-și reciproc îndoielile. Fața iui Stefan era trasă și obosită. Purtase o lungă bătălie — de fapt, mai mult de una. Iar Stefan nu avea niciodată prea multă Putere, nu atunci când nu bea sânge omenesc. Dacă își făcuse griji pentru ea și se pregătise să lupte împotriva fantomei, trecuseră probabil câteva zile de când nu înghițise mai mult de câteva guri de sânge de animal.

Damon veni în față.

— Domnule? făcu el politicos, și comandantul de pompieri se uită la el. Dacă aș putea discuta puțin cu dumneavoastră între patru ochi, sunt sigur că am reuși să lămurim această problemă.

Comandantul se încruntă, dar îl urmă pe Damon pe veranda din spatele pensiunii, împreună cu cel de-al doilea ofițer de poliție. în lumina de pe verandă, stăteau în fața lui Damon, la început cu expresii suspicioase. Treptat, pe măsură ce el le vorbea, umerii lor se relaxară și ei începură să dea din cap și să zâmbească.

Stefan începu din nou să vorbească, încet, cu celălalt polițist. Va reuși să influențeze o singură persoană, știu Elena, chiar și în starea în care se găsea acum.

Meredith și Bonnie urcaseră pe bancheta din spate a anticului automobil al doamnei Flowers — atât de vechi, încât Elena bănuia că exista încă înainte de apariția pe lume a doamnei Flowers — și erau cufundate în discuție, în vreme ce Aiaric și Celia continuau să o sprijine pe doamna Flowers sub umbrelă, iar ea asculta discuția iui Stefan cu polițistul. Matt se învârtea prin preajma lor.

Elena trecu încet pe lângă ei și se furișă în mașină lângă Bonnie și Meredith. Portiera se închise cu un zgomot greu, și bancheta de piele neagră scârțâi și gemu sub ea.

Buclele roșcate ale lui Bonnie atârnau ude pe umerii ei și i se lipiseră de frunte. Fața îi era murdară de cenușă și avea ochii roșii, dar îi aruncă Elenei un zâmbet cu adevărat fericit.

— Am învins, spuse ea. A plecat pentru totdeauna, nu-i așa? Am reușit.

Meredith era serioasă, dar exulta, și ochii ei cenușii străluceau. Pe buze îi mai rămăsese o pată mică din sângele lui Stefan, și Elena își înăbuși impulsul de a i-o șterge.

— Da, am învins, declară Meredith. V-ați descurcat amândouă uluitor. Bonnie, ai fost așa de isteață să începi să înșiri gelozii pe care să le alungi din inimă pe cât de repede puteai! Asta a descumpănit-o. Iar Elena... Me- redith înghiți cu greu nodul din gât. Să te repezi în foc a fost un act atât de curajos! Ce-ți face mâna?

Elena își întinse mâna și își flexă degetele în fața lor.

— Incredibilele puteri ale sângelui de vampir, spuse ea veselă. Foarte util după o luptă, nu, Meredith?

Meredith se înroși la tachinarea Elenei, apoi zâmbi ușor.

— Nu știu, replică ea. Mi s-a părut o prostie să nu folosesc toate... avantajele noastre. Deja mă simt mai bine.

— Și tu ai fost la fel de nemaipomenită, Meredith, spuse Bonnie. Ai luptat de parcă dansai. Grațioasă și puternică și frumoasă, și așa de super-tare felul în care ți-ai folosit bățul de luptă!

Elena se arătă de acord.

— N-aș fi putut niciodată să-i iau trandafirul dacă n-ai fi rănit tu fantoma.

— Cred că am fost cu toții nemaipomeniți, spuse Meredith. Și acum, vă rog, liniște la prima întâlnire a Societății de Admirație Reciprocă a Absolvenților Liceului „Robert E. Lee”.

— Va trebui să-l chemăm aici și pe Matt și să-i spunem cât de minunat este, spuse Bonnie. Și bănuiesc că și Stefan poate fi considerat absolvent, nu? Cred că acum, că lumea s-a schimbat, ar fi putut să încheie școala odată cu noi. Bonnie căscă, arătându-și limbuță roz ca a unei pisici. Sunt moartă de oboseală.

Elena își dădu seama că și ea era frântă. Fusese o zi foarte lungă. Un an foarte lung de când frații Salvatore veniseră în Fell’s Church și viața se schimbase pentru tot- deauna. Se lăsă moale pe banchetă și-și așeză capul pe umărul lui Meredith.

— Vă mulțumesc că ați salvat din nou orașul, spuse ea somnoroasă, căci i se părea important să o spună. Poate că mâine o să putem reveni din nou la normal.

Meredith râse puțin și le îmbrățișă pe amândouă.

— Nimic nu ne poate înfrânge prietenia. Suntem prea bune pentru normalitate, spuse ea, apoi vocea îi deveni ușor răgușită, șovăitoare. Gând ați fost amândouă luate de fantomă, spuse ea încet, mi-a fost teamă că v-am pierdut pentru totdeauna. Voi sunteți surorile mele, de fapt, nu doar prietenele mele, și am nevoie de voi. Vreau să știți asta.

— Ab-so-Za/î spuse Bonnie, încuviințând din cap cu fervoare.

Elena își întinse mâinile către ele. Cele trei prietene se strânseră cu putere intr-o îmbrățișare de grup, râzând printre lacrimi.

Avea să vină o nouă zi și poate că va veni și normalita- tea — indiferent ce însemna asta în acel moment. Deocamdată, Elena îi avea lângă ea pe prietenii săi adevărați. Iar asta însemna foarte mult. Orice s-ar fi întâmplat, asta avea să fie suficient.

37

Dimineața următoare îi găsi pe toți în pensiune. După ploaia din noaptea trecută, lumina soarelui avea în ea o nouă prospețime, și totul părea mai strălucitor și umed și curat, în ciuda mirosului de fum care umplea pensiunea și a rămășițelor car- bonizate ale garajului care puteau fi văzute pe ferestrele din living.

Elena stătea pe canapea, rezemată de Stefan. El își trecu un deget peste urmele de arsură, acum aproape vindecate cu totul, de pe dosul mâinii ei.

— Te mai supără, eroino? întrebă el.

— Aproape că nu mă mai dor deloc, mulțumită lui Damon.

Damon, aflat de cealaltă parte a lui Stefan, îi aruncă un zâmbet scurt, orbitor, dar nu spuse nimic.

Se purtau toți cu grijă unul cu altul, se gândi Elena, Ea se simțea — și bănuia că probabil așa se simțeau cu toții — la fel ca ziua de afară: strălucitoare și proaspăt spălată, dar ușor fragilă. Se auzeau murmure liniștite, se schimbau zâmbete, se lăsau tăceri liniștitoare. Era ca și cum încheiaseră împreună o călătorie lungă sau o sarcină dificilă și acum venise vremea să se odihnească.

Celia, îmbrăcată în pantaloni de in deschiși la culoare și o bluză de mătase gri, elegantă, și calmă ca întot- deauna, își drese glasul.

— Eu plec astăzi, spuse când toată lumea își îndreptă privirea spre ea; gențile sale erau așezate ordonat pe podea, lângă picioarele ei. E un tren către Boston peste patruzeci și cinci de minute, dacă vrea cineva să mă ducă la gară.

— Sigur că o să te duc eu, spuse imediat Alaric, ridi- cându-se în picioare.

Elena se uită repede la Meredith, dar Meredith o privea pe Celia încruntată, cu o expresie îngrijorată.

— Nu trebuie să pleci, știi bine, îi spuse ea. Ne-ar plăcea să rămâi.

Celia ridică din umeri într-un fel expresiv și oftă ușor.

— Mulțumesc, dar e timpul să plec. în ciuda faptului că am distrus o carte rară și inestimabilă, și probabil că n-o să mai am niciodată voie să intru în campusul de la Dalcrest, pentru nimic în lume n-aș fi ratat experiența

asta.

Meredith îi zâmbi larg și ridică o sprânceană.

— Nici măcar întâlnirile cu moartea?

Celia ridică și ea o sprânceană.

— A existat vreo parte în povestea asta care să nu fie o întâlnire cu moartea?

Râseră cu toții, și Elena se simți recunoscătoare să vadă că tensiunea dintre ei dispăruse.

— O să ne bucurăm să te primim oricând o să vrei să revii, draga mea, îi spuse doamna Flowers cu sinceritate Geliei. întotdeauna o să am o cameră pentru tine.

— Vă mulțumesc, răspunse Celia, părând mișcată. Sper ca într-o bună zi să pot să vin din nou și să vă revăd pe toți.

Ieși cu Alaric din cameră și curând auziră cu toții ușa de la intrare închizându-se și motorul unei mașini pornind.

— La revedere, Celia, ciripi Bonnie. Până la urmă, s-a dovedit de treabă, nu? continuă ea fără să mai aștepte un răspuns. Ce facem azi? Trebuie să avem o aventură înainte să se termine vara.

— N-ai avut deja parte de suficiente aventuri? întrebă Matt uluit, din colțul unde era tolănit într-un balansoar.

— Vorbesc de o aventură de vară, plină de distracție^ spuse Bonnie. Nu chestii sumbre și bătălii pe viață și pe moarte, ci lucruri vesele, de vacanță de vară. Voi vă dați seama că mai avem doar vreo trei săptămâni până să înceapă din nou școala? Dacă nu vrem ca singurele amintiri ale acestei veri în FelPs Church să fie un picnic dezastruos și o luptă îngrozitoare cu o fantomă, ar trebui să ne punem pe treabă. Propun ca astăzi să mergem în parcul de distracții. Haideți! îi îndemnă ea, sărind pe scaunul ei. Montagne-russe! Casa Groazei! Gogoși! Vată de zahăr! Damon poate să câștige pentru mine un animal mare de pluș și să mă ducă prin Tunelul Dragostei! O să fie o aventură!

Își flutură jucăuș genele către Damon, dar el nu-i răspunse la tachinare. De fapt, privea în jos cu o expresie încordată.

— V-ați descurcat foarte bine, copii, spuse doamna Flowers aprobator. Cu siguranță, meritați să vă relaxați.

Nimeni nu răspunse nimic. Tăcerea încordată a lui Damon umplea încăperea, atrăgând toate privirile asupra lui. In cele din urmă, Stefan își drese glasul.

— Damon? spuse el prudent.

Damon își încleștă fălcile și ridică privirea către ceilalți. Elena se încruntă. Oare vinovăție era ceea ce se vedea pe fața lui Damon? Damon nu se simțea niciodată vinovat — căința nu făcea parte din multele lui calități.

— Uitați ce-i, spuse el brusc. Mi-am dat seama... pe când mă întorceam iarăși din Dimensiunea întunecată...

Se opri din nou.

Elena schimbă o privire îngrijorată cu Stefan. Nici bâlbâielile și dificultatea de a-și găsi cuvintele nu erau tipice pentru Damon.

Damon clătină din cap și se adună.

— În vreme ce-mi aduceam aminte cine sunt, în vreme ce abia mai pâlpâia viața în mine și, apoi, în vreme ce mă pregăteam să mă întorc în FelFs Ghurch, și totul era atât de greu și de dureros, spuse Damon, singurul lucru la care mă puteam gândi era cum noi — cum Elena — răstumaserăm cerul și pământul pentru a-1 găsi pe Stefan. Ea nu renunțase la căutare, indiferent ce obstacole întâmpinase. O ajutasem — riscasem totul ca s-o fac — și am reușit. L-am găsit pe Stefan și l-am adus acasă, teafăr și în siguranță. Dar când mi-a venit mie rândul să mă pierd, voi toți m-ați lăsat singur pe luna aia.

— Dar, Damon, spuse Elena, întinzând mâna către el, credeam că ai murit.

— Și chiar am încercat să răsturnăm cerul și pământul ca să te salvăm, spuse cu sinceritate Bonnie, cu ochii ei mari căprui umplându-se de lacrimi. Tu știi asta. Elena a încercat totul ca să le mituiască pe Gardiene să te aducă înapoi. Aproape că a înnebunit de durere. Iar ele au spus întruna că atunci când un vampir moare, a dispărut pentru totdeauna.

— Știu asta acum, răspunse Damon. Nu mai sunt supărat. Nu mai sunt supărat de foarte multă vreme. Nu de-asta vă spun toate lucrurile astea. Se uită cu o privire vinovată la Elena. Trebuie să vă cer iertare tuturor.

Se auzi un icnet de surprindere colectiv. Damon nu-și cerea iertare. Niciodată.

Elena se încruntă.

— De ce ? îl întrebă.

Damon ridică din umeri și umbra unui zâmbet afectat îi trecu peste față.

— De ce nu, prințesă? Redeveni serios. Adevărul este că nu meritam să fiu salvat. V-am făcut niște lucruri îngrozitoare

tuturor ca vampir, și chiar și când am redevenit uman. M-am luptat cu Meredith; am pus-o pe Bonnie în primejdie în Dimensiunea întunecată. V-am pus pe toți în primejdie. Se uită la cei din jurul lui. îmi pare rău, le spuse tuturor, cu o notă de sinceritate și regret în voce.

Buzele lui Bonnie începură să tremure, apoi își aruncă brațele în jurul lui Damon.

— Te iert? strigă ea.

Damon zâmbi și o mângâie cu stângăcie pe păr. Schimbă o încuviințare solemnă din cap cu Meredith, care părea să arate că și ea îl ierta — de data asta.

— Damon, spuse Matt, clătinând din cap. Ești sigur că nu ești posedat? Pari puțin... dus. Niciodată n-ai fost politicos cu noi, în afară de Elena.

— Păi, spuse Damon, părând ușurat că-și eliberase sufletul mărturisind, nu te obișnui cu asta, Matt.

Matt păru atât de surprins și încântat că Damon îi spusese de data asta pe numele adevărat, în loc de „Mutt” sau în nici un fel, încât era ca și cum Damon îi făcuse un cadou. Elena îl văzu pe Stefan trăgându-i fratelui său un ghiont glumeț, plin de afecțiune, și Damon îi răspunse tot cu un cot.

Nu, n-o să se poată obișnui cu asta. Damon, eliberat temporar de geloziile și resentimentele lui, era la fel de frumos și de uluitor ca întotdeauna, dar mult mai ușor de suportat. Situația asta n-avea să dureze prea mult, dar deocamdată Elena se putea bucura de ea.

Își luă un moment de răgaz pentru a se uita cu atenție la ei, la frații Salvatore. Vampirii pe care îi iubea. Stefan, cu buclele lui întunecate și mătăsoase și ochii verzi ca frunza, cu mâinile și picioarele lui lungi și arcuirea sensibilă a gurii pe care Elena întotdeauna își dorea să o sărute. Dulceață și soliditate și o tristețe pe care ea o înseninase. Damon, piele și mătase și trăsături fin cizelate. Pătimaș și devastator. Îi iubea pe amândoi. Nu putea să-i pară rău, nu putea fi decât recunoscătoare, pe deplin și din toată inima, pentru soarta care îi adusese în calea ei.

Dar nu avea să fie ușor. Nu-și putea imagina ce urma să se întâmple când această nouă înțelegere și prietenie dintre cei doi frați avea să se încheie. Căci nu avea nici o îndoială că va

dispărea. Iritarea și gelozia făceau parte din viață, și aveau să se ivească din nou.

Strânse mâna lui Stefan în mâna ei și zâmbi către Damon, ai cărui ochi întunecați se umplură de o lumină caldă.

În sinea ei, oftă ușor, apoi zâmbi mai larg. Bonnie avea dreptate: colegiul era la doi pași, o nouă aventură. Până atunci, ar trebui să se distreze cu ce puteau.

— Vată de zahăr? spuse ea. Nici nu-mi mai aduc aminte când am mâncat ultima oară vată de zahăr. în mod hotărât, sunt de acord cu ideea lui Bonnie de aventură.

Stefan o sărută ușor pe buze, un sărut dulce și vesel precum însăși vata de zahăr, și ea se lăsă în tihna brațelor lui.

Nu avea cum să dureze. Elena știa bine. Dar era foarte fericită. Stefan era el însuși din nou, nu furios sau temător sau suferind, ci el însuși, cel pe care îl iubea. Iar Damon era în viață, și teafăr, și cu ei. Toți prietenii ei erau lângă ea.

În sfârșit, era cu adevărat acasă.